

BURMESE
CLASSIC
.COM

မိုးဝါရီ
အမည်ပေါက်သမီးရည်းစား

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ဝတ္ထုနာမည်အတွက် သူတိုယ်ရေးတိုယ်တာပိုင်ထဲမှ
ဝါကျတချို့အား အမည်ပေါက် သုံးစွဲခွင့်ပြုပေးခဲ့သော

သူငယ်ချင်း

“သည်ဇေတ်ဇန”

တို့ ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း

နှင့်

မကြာခဏဆိုသလို တဗျာတချို့ကို မေတ္တာဖြင့်
သုံးစွဲခွင့်ပေးခဲ့သော၊ အတွင်းသရုပ်ဖော်ပုံတချို့ကို
ပရိုပီတီ ငွေကြေးသူတာ ရေးဆွဲပေးခဲ့သော
သူငယ်ချင်း တဗျာဆရာ၊ ကာတွန်းဆရာ၊

ဆေးဆရာ အမည်ပေါက်

“မြတ်ဗိုးအိမ်” (ခ) “မျိုးမင်းမြတ်” (ခ)

“မောင်စုပါ”

တို့လည်းကောင်း၊

တခြားကျေးဇူးတင်ထိုက်သူအားလုံးတို့လည်း

ကျေးဇူး...

ပရိသတ်တို့အစဉ်လေးစားလှတ်...

ထွန်တော်

ဇွဲဝါဝိုင်

တမ္ဘာကြီးတ

လူတွေ လိုသလောက် လုံလောက်အောင် ပေးနိုင်ပါတယ်၊
လူတွေ လောဘကြီးသလောက်တော့ မပေးနိုင်ပါဘူး၊

မဟာဏ္ဍမဂ္ဂီ

အ

အမည်

အမည်ပေါက်

အမည်ပေါက်သ

အမည်ပေါက်သမီး

အမည်ပေါက်သမီးရည်း

အမည်ပေါက်သမီးရည်းစား

BURMESE
CLASSIC
.com

အား (၁)

တကယ်တမ်း ပြောရလျှင် ဤပြဿနာကို သူကိုယ်တိုင် လုံ့လ
ဝါယမစိုက်ကာ ရှာခဲ့ခြင်း လုံးလုံးမဟုတ်ပါချေ။ မာတာပီတာ မိဘနှစ်ပါးက
'သားဦး' ဟု အမည်ပေးထားသော သူသည် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး
ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန၏လက်အောက်တွင် ရိုးရှင်းအေးဆေးစွာ ပညာရင်နို့
သောက်စို့လျက် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးထဲမှာပဲ နေထိုင်ပါသည်။

'သားဦး' ဟု အမည်ရထားသော်လည်း မိဘနှစ်ပါးက နောက်ထပ်
သားသမီး မထွန်းကားသဖြင့် ယခုချိန်ထိ တစ်ဦးတည်းသော သားအဖြစ်
ဇယားထိပ်မှာ ရပ်တည်လျက် ရှိပါသေးသည်။

ယခုလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ သားဦးတစ်ယောက်အိမ်မှာ စာ
ဖတ်နေသည်။ ကျောင်းစာတော့မဟုတ်။ ဆရာတော် ရဝေဇ္ဇာယ် (အင်းမ)
ရေးသားသည့် 'စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ' ဟူသော စာအုပ်ကို ဖတ်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထပ်ပြောရလျှင် စိတ်ညစ်လို့ ဖတ်နေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။

ရေဆိုတာလည်း မနက်အိပ်ရာထပြီးချိန်ကပဲ ချိုးပြီးပြီ။

ဒါဆို ဘာကြောင့် ဖတ်နေသလဲ။ ဖတ်ချင်လို့ ဖတ်နေတာဟု ဖြေပါမည်။ သားဦးဆိုသည့် သူက ကျောင်းစာထက် အပြင်စာတွေကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကိုပင် အပြင်ကပဲ ဖြေမည်ဟု ကြွေးကြော်ဖူးသဖြင့် မိဘနှစ်ပါးက မနည်းတားခဲ့ရသေးသည်။ ထားကော့။

ယခု စိတ်မညစ်သော သားဦး။ ထပ်ပြောရလျှင် ‘စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ’ ဟူသော စာအုပ်ကို ရေချိုးပြီးစီး၍ စိတ်မညစ်စွာ ဖတ်ရှုနေသော သားဦးထံသို့ ဖုန်းဝင်လာပါသည်။

ကျောင်းတက်ဖော်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ထင်လင်း ဆက်ခြင်းဖြစ်၏။

“သားဦးလား ... ငါ့ပါကွ ထင်လင်း”

သားဦးကလည်း ချက်ချင်းပင် ...

“အေး ... ထင်လင်း ပြော မင်းနဲ့ ခုပြောနေတာ သားဦးဆိုတဲ့ ငါပဲ”

“အင်”

ထင်လင်း နည်းနည်းနင်သွားပုံရသည်။ များများမနင်ခင်မှာပဲ ဆက် ပြောလာ၏။

“ဟေ့ကောင် သားဦး ... စကားကို ကောင်းကောင်းပြောကွာ၊ ငါ မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ ဖုန်းဆက်တာကွ”

သားဦးက ...

“အေး၊ သိပါတယ်၊ ခုလို ကျောင်းပိတ်ရက်မှာတောင် ဖုန်းဆက် တယ်ဆိုတော့ မင်းမှာ ကေ့စ် (case) တစ်ခု ရှိနေပြီဆိုတာကို”

သားဦးစကားကြောင့် ထင်လင်း ခေတ္တမျှ အသံတိတ်သွား၏။ ဒင်း နားဝင်ပီယံဖြစ်သွားမည်ဆိုတာကိုလည်း သားဦး သိသည်။ ထင်လင်း

ဆိုသည့် ထိုငတိက စကားပြောလျှင် အင်္ဂလိပ်ဝါကျများကို ညှပ်ညှပ်သုံးစွဲ တတ်သည်လေ။

ခုလည်း သားဦး တွေးထင်သည့်အတိုင်း ...

“ဟုတ်တယ် သားဦးရ၊ ဒီနေ့ဟာ ငါ့အတွက် မိုင်ဂရိတ်ဒက်ဒေး (My Greated day) ဆိုရင်လည်း မမှားဘူး”

သားဦး နှာခေါင်းကြောရှုံ့လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ထင်လင်း အား ...

“သိပါတယ်ကွာ၊ ဒီနေ့မှ မင်းအတွက် နေ့ထူးနေ့မြတ် မဟုတ်ရင် ဘယ်နေ့ဖြစ်တော့မှာလဲ”

“ဟေ ... မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှတောင် မပြောရသေးဘူး”

သားဦး တဟဲ့ဟဲ့ရယ်လိုက်သည်။ ကွန်ဖူးပန်ဒါ၏ရယ်သံမျိုးနှင့် ဖြစ်၏။ ပြီးမှ ...

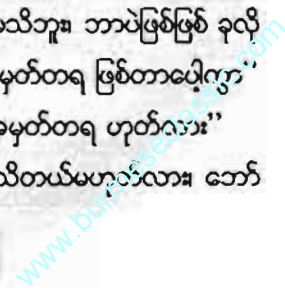
“သိပ်သိတာပေါ့ ထင်လင်းရ၊ ဒီနေ့ဟာ အောက်တိုဘာလ ဆယ့် သုံးရက်လေ၊ ဒီနေ့ကို ကမ္ဘာ့ကြက်ဥများနေ့လို့ သတ်မှတ်ထားတယ်ဆိုတာ ရော မင်းလို ကြက်ဥခရေဖိတစ်ယောက်အတွက် နေ့ ... နေ့ထူး ...”

စကားပင် မဆုံးလိုက်။ ထင်လင်းသည် ဖုန်းလိုင်းထဲမှ ဒီဘက်သို့ ပြေးလာမတတ် လေသံမျိုးနှင့် ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် တော်တော့၊ ငါ ကြက်ဥကြိုက်ပေမယ့် ဒီနေ့ဟာ ကမ္ဘာ့ကြက်ဥများနေ့ဆိုတာကိုတော့ မသိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို တိုက်ဆိုင်တော့လည်း ငါ့အတွက် ဒယ်ဘယ်အမှတ်တရ ဖြစ်တာပေါ့ကွာ”

“ဟေ ... ဘယ်လို ... ဒယ်ဘယ်အမှတ်တရ ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ သားဦးရ၊ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘော်

တနီက ကြည်ကြည်ဆွေကို ငါ လိုက်နေတယ်ဆိုတာ”

သာဦး ခေါင်းကုတ်မိတော့၏။ ဒင်း၏နွားသိုးကြိုးပြတ်ကိစ္စကို သူတင်မဟုတ် ... ကျောင်းဝင်းထဲတွင် နှိတ်ငါးနေထိုင်ကြသော တချို့ရွေး များပင် သိသည်။

ထိုကြောင့် ...

“သိပါတယ်၊ အဲဒါ ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ထင်လင်းက တဟတ်ဟတ် ပြန်ရယ်တော့သည်။ ရယ် သံကိုက နာတာရှည်လူနာ အမဲခြောက်ရသွားသည့် ရယ်သံမျိုး။

ထိုရယ်သံမျိုးနှင့် တစ်မိနစ်ခန့် ရယ်ပြီးမှ ထင်လင်းက ...

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ သယ်ချင်းရာ၊ ဒီနေ့မနက်ပဲ ငါ ပရိပိုင်လုပ်ထား တာကို ကြည်ကြည်က အဖြေပြန်ပေးလိုက်ပြီကွ၊ တို့လည်း သူ့လိုပါပဲတဲ့”

“ဟင် ... အဲဒီစကားက ဘာလဲ၊ သူလည်း မင်းလို ကြက်ဥ သိပ်ကြိုက်တာပဲလို့ ပြောတာလား”

“ဟာကွာ ... မင်းကလည်း ဝေးလိုက်တာ၊ နားထင်ကို သုံးစမ်း ပါကွ၊ ကြည်ကြည်က ငါ့ကို အဖြေပြန်ပေးတာ၊ အဖြေပြန်ပေးတာ၊ သူ လည်း ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောတာ ... သိပြီလား”

စကားအဆုံးမှာ သားဦးက ဝမ်းနည်းသည့် အထိမ်းအမှတ်အနေ ဖြင့် တစ်မိနစ်နီးပါး ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ ဒါသည်ကိုပင် အသိခေါက် ခက် အဝင်နက်လွန်းသော ထင်လင်းက ရိပ်မိပုံမရဘဲ ...

“ဘယ်လိုလဲ သားဦး ... မင်း အမေမင်းဖြစ်သွားတယ် မဟုတ် လား”

စိတ်ညစ်ရသည်။ တကယ်ဆို ကြည်ကြည်ဆွေဆိုသော ဘော်တ နီက ဟာမသည် ထင်လင်းကိုလည်း အိမ်ကလီပြန်လုပ်နေတာ နီးစပ်ရာ

ပတ် ဝန်းကျင်က သိသည်။ ခုလို ကြိုက်သွားကြတာ ဘာမှမဆန်း။

သို့သော်လည်း သားဦးက ဖားလေး၊ ငါးလေး ပျော်ပါစေဆိုသော စိတ်ဖြင့် ...

“အေးကွာ ... နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားတာ အမှန်ပဲ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ကြည်ကြည်ဆွေကို ဘယ်တော့မှ ရည်းစားမရနိုင်ဘူးလို့ ထင်လို့ ဌာနက ယာယီပိတ်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက ထွက်နေတာကိုး၊ ခု တော့လည်း”

“ဟေ့ကောင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့၊ မိုးလုံးပြည့်မှသာဝါဒတွေကို ငါ စိတ် မဝင်စားဘူး၊ နေ့စမ်းပါဦးကွ ... မင်း သူများကို ခုလိုပြောရအောင် မင်း ဘဝမှာ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ရည်းစားတစ်ယောက်လောက် ဖြစ်ဖြစ် ပြောက်ပြောက် ထားဖူးလို့လား၊ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးရှိလို့လား ကွ ... ဟေ”

သားဦး နည်းနည်းတော့ ခံရခက်သွားသည်။ ဟုတ်သည်လေ။ ပါဠိစကားနှင့်ပြောရလျှင် ကိုယ်က မာတုကာမတွေနှင့်မှ မပတ်သက်ဖူး သည်ကိုး။

သို့သော်လည်း သားဦးဆိုသောသူက ကိစ္စတစ်ခုမှာ အတွေ့အကြုံ မရှိသော်ငြားလည်း စကားအားဖြင့် အကျောမခံနိုင်သူပီပီ ...

“ဟေ့ကောင် ထင်လင်း ... သားဦးဆိုတဲ့ ငါက ရည်းစားဆိုတာ မထားချင်လို့ မထားတာကွ၊ စိတ်ရှိတိုင်း ထားခဲ့ရင် မင်းနဲ့ သက်စေ့လောက် ရှိပြီ”

“ဟား ဟား ... အပြောကတော့ ရွှေမန်းပါလား၊ ပြီးတော့မှ ချိုနိုင်ခိုင်မကနဲ့နော်၊ ငါနဲ့ သက်စေ့တော့ မထားပါနဲ့ကွာ၊ တစ်ယောက် လောက်ပဲ ထားပြစမ်းပါ၊ မင်းရဲ့အစွမ်းအစကို ငါ ကြည့်ချင်လို့”

စိတ်က ပို၍ညစ်လာရတော့သည်။ ဒင်းနှင့် ဆက်၍ စကား မပြောချင်တော့။

ထိုကြောင့် ...

“ဟေ့ကောင် တော်တော့၊ ဒီနေ့... ဘာနေလဲဆိုတာ မှတ်ထား”

“သိပ်မှတ်ထားတာပေါ့ကွာ၊ ဒီနေ့ဟာ ငါ ရည်းစားရတဲ့ ကမ္ဘာ့ ကြက်ဥများနေ့လေ ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ဘယ်နှရက်မြောက်နေ့မှာ သားဦး ဆိုတဲ့ ငါက ရည်းစားတစ်ယောက်နဲ့ မင်းရှေ့ကို ရောက်လာမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်”

“လုပ်လိုက်လေ သားဦးရာ၊ ငါကလည်း အဲဒီလိုကိစ္စမျိုး မင်းလို မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်မနေဘဲ ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်း လုပ်ချင်တာကွ၊ ဒါပဲလေ ဂွတ်လပ်စ် သားဦး”

တပြန်ကြီးပင် ဆရာကြီးဟန်ဖြင့် ဖုန်းချသွားသေးသည်။ ခံရခက် လိုက်လေခြင်း။

သို့သော် ထိုကိစ္စက ခေါင်းထဲမှာ ခဏပါပဲ။ ပြီးပြီးရောဆိုသည့် အတွေးနှင့် စကားနိုင်လုပြီး ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ‘စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါ’ ဟူသော စာအုပ် ပြန်ကိုင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ထိုကိစ္စကို မေ့သွားရ၏။ သိပ်မကြာလိုက်ချေ။ စာအုပ်ထဲ စိတ်နှစ်မြှုပ်လုဆဲဆဲမှာပင် ...

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

ဖုန်းမြည်လာပြန်၏။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ စံမြန်းနေသော သားဦး ကပဲ ထ၊ ကိုင်လိုက်ရပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ ဆက်လာသူက စိုးကျော်ဆိုသည့် ကောင်။ သားဦးတို့ အမျိုးတွေရှိသောနယ်မှ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။

သားဦးက ...

“အေး ... စိုးကျော် ... ပြော ဘာကိစ္စလဲ”

နယ်က ဆက်လာသည်မို့ အရေးတကြီးကိစ္စထင်ပြီး မေးလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

“အဟဲ ... ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ပြောစရာ လေးရှိလို့၊ ဟိုတစ်ခါ ... မင်း ငါတို့ဆီ လာတုန်းက မင်းညီမဝမ်းကွဲ တင်တင်မာကို ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်မလား”

စကားအဆုံးမှာ ဖင်ကျိန်းသလို ဖြစ်သွားရရင်း သားဦးက ...

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ခု ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ့ညီမက လင်ရသွားလို့လား”

“ဟား ဟား ... မရသေးပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ရတော့မှာကွ၊ တခြားလူနဲ့ မဟုတ်ဘူး ... ငါနဲ့ပဲ၊ ဒီနေ့ပဲ မင်းညီမက ငါ့ကို အဖြေပေး လိုက်ပြီ ယောက်ဖရဲ့”

“ဟေ”

ဒီတစ်ခါတော့ သားဦး အနည်းငယ်ထက်ပိုပြီး အံ့သြသွားရသည်။ တင်တင်မာဆိုသော သူ့ညီမသည် စိုးကျော်ဆိုသည့် ငတီအား ဒင်းလုပ် နေသော လုပ်ငန်းကြောင့် ရည်းစားအဖြစ် လက်ခံမည်မဟုတ်ဟု သားဦး ယူဆထားခဲ့သည်။ ခုတော့ တင်တင်မာတစ်ယောက် မြွေမကြောက် ကင်းမ ကြောက် စိုးကျော်အား ရည်းစားလုပ်လိုက်လေပြီ။

တွေးကြည့်လျှင်ပင် ရင်လေးဖွယ်အတိ ဖြစ်၏။ စိုးကျော်ဆိုသည့် ငတီသည် ဝက်သိုးပေါင်းများစွာ မွေးထားပြီး ဝက်မျိုးစပ်သည့် လုပ်ငန်းဖြင့် နယ်မှာ စီးပွားဖြစ်နေသူဖြစ်၏။ ခုတော့ တင်တင်မာရေ ဝဋ်ရှိသမျှ ... ဝဋ် စင်းသာခံလေတော့ဟု ပြောစရာပဲ ရှိတော့မည်။

သားဦး ထိုသို့စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ ...

“ဟေ့ကောင်ကြီး... ကြားရဲ့လား”

စိုးကျော်အသံ ပြန်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သားဦးက သက်ပြင်းဆိုးချလိုက်ရင်း...

“ကြားပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ရဲ့ အဆင်ပြေသွားရင်လည်း ပြီးတာ

ပဲ”

“အေးပါ... မင်း သဘောကောင်းမှန်း ငါ သိပြီသားပါ။ ဒါနဲ့

သားဦး... မင်းရော ရည်းစားလေး၊ ဘာလေး မရှိသေးဘူးလား”

“ဟေ့အေး... မရှိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ရည်းစားဆိုတာ ထားရတယ်ကွာ၊ အေးလေ... မင်းက မထားဘူးတော့ အရသာ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ နယ်ကို လာခဲ့စမ်းပါကွာ၊ ငါ့မှာလည်း ညီမဝမ်းကွဲလေးတွေ ရှိပါတယ်၊ မင်းနဲ့ဆို သဘောတူပါတယ်ကွာ”

အရေးထဲ အလဲအထပ် လာရိုက်နေသေးသည်။ ယောက်ဖလောင်းနှင့် အတန်ကြာ စကားပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်ရ၏။

တင်တင်မာအတွက် ရင်နာနေချိန် မရလိုက်။ ဖုန်းက ထပ်ဝင်လာပြန်သည်။

သားဦးလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်...

“အေး... ပြော ဘယ်သူလဲ”

တစ်ဖက်က...

“ငါပါကွာ... နိုင်လင်းအောင်ပါ”

ဟိုတက်ရပ်ကွက်မှာနေသော ဘော်ဒါဖြစ်သည်။ ကျောင်းမှာ မကျေမတူသော်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိ၏။

ဒင်းမပြောရသေးခင်မှာပဲ သားဦးက...

“ဘာကိစ္စလဲ နိုင်လင်းအောင်၊ မင်း ရည်းစားရတဲ့သတင်းကို ပြောဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားပြီးမှ ‘ဟာ’... ဟု ရေရွတ်လိုက်သော ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့်အတူ...

“သားဦး... မင်း နတ်မျက်စိ ရနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အဲဒီကိစ္စပဲ ပြောမလို့ကွာ၊ လမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်က ခတ္တာမျိုးမျိုးနဲ့ ငါ အဆင်ပြေသွားပြီလေ၊ အဲဒါကြောင့် ပွဲခံတဲ့အနေနဲ့ ညနေ မင်းကို ဘီယာ တိုက်မလားလို့”

“ဘာ... ဘယ်လို လမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်မှာရောင်းတဲ့ ခတ္တာအမျိုးမျိုးနဲ့... ဟုတ်လား”

“ဟာကွာ... သားဦးကလည်း ခတ္တာမျိုးမျိုးပါကွာ၊ ဒီလောက်လှတဲ့ နာမည်ကိုမှ မှားပြောရတယ်လို့... မင်းကွာ”

သားဦး ခေါင်းကို တချဉ်းချဉ်းကုတ်လိုက်မိသည်။

“ထားတော့ကွာ၊ ဘီယာတိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ သောက်မှာပေါ့၊ အဲဒီပိုင်းမှာသာ မင်းရည်းစားရတဲ့အကြောင်း ထပ်မပြောရင် ကောင်းမယ်” တဟားဟား ရယ်ပြီးမှ နိုင်လင်းအောင်က...

“သားဦးရာ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းကြည့်ရတာ ငါ ရည်းစားရတာကိုပဲ အားကျသလိုလို၊ မနာလိုဖြစ်သလိုလို ဖြစ်နေပြီနဲ့တူတယ်၊ ရည်းစားထားချင်ရင်လည်း ပြောပေါ့ကွာ၊ နည်းလမ်းကောင်းလေးတွေ မျှဝေပါမယ်”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ ဒါပဲဟေ့ကောင်... ညနေမှဆုံမယ်”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်မည်မသိ။ သူများတကာ ရည်းစားရသော သတင်းတွေပဲ ကိုယ်အပို ဝင်လာ

နေသည်။ စဉ်းစားကြည့်လျှင် ရည်းစားမရှိသော ကိုယ့်မှာပဲ လူစဉ်မမီသလို လို့။

စဉ်းစားရင်းပင် ရည်းစားမရှိသောကိစ္စသည် သားဦးအတွက် ပြဿနာအသွင် ဆောင်လာသလို ခံစားနေရသည်။

ငါ ဘာကြောင့် ရည်းစားမထားဖြစ်တာလဲ?

တိကျသောအဖြေက သားဦးထံတွင်မရှိ။ ခုချိန်ထိ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။ ဒါဆို ယောက်ျားအချင်းချင်း စိတ်ဝင်စားနေလို့လား။ နီးပါဟု ဖြေပါသည်။ သူသည် လူစဉ်မီသော ယောက်ျားစင်စစ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ရည်းစားမထားဖြစ်တာလဲ?

ထိုမေးခွန်းကပဲ ပတ်လည်ရိုက်ပြီး ခေါင်းထဲ ပြန်ဝင်လာပါသည်။ ထိုအကြောင်း အိမ်မှာ ထိုင်စဉ်းစားနေလျှင် ပိုစိတ်ရှုပ်မည်ဟု သားဦး တွေးလိုက်မိ၏။

ထိုအတွေးနှင့် အပြင်ထွက်ရန် စဉ်းစားလိုက်ချိန်မှာပဲ အိမ်အပေါ် ထပ်မှ ဖားသားဖေဖေ ဆင်းလာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

သားဦးက လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဖေဖေ ... သားသူငယ်ချင်းတွေဆီက ဖုန်းလာရင် သူတို့ ရည်းစားရတဲ့အကြောင်းဆို မပြောခဲ့နဲ့လို့သာ ပြန်ပြောလိုက် သိလား”

အဖေဖြစ်သူ ဦးကျော်သာ ပါးစပ်ပြဲသွားရသည်။ သားဖြစ်သူကို လည်း အူကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့၊ သားကရော ခု ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

သားဦးက ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး ...

“တစ်မနက်လုံး အဲဒီဖုန်းတွေပဲ လာနေလို့ စိတ်ညစ်လို့ ဖေဖေရော၊

ခု ရေခိုးချိုးပြီး အပြင်ခဏသွားမလို့”

ပြောရင်း လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် အသာချ၍ သားဦး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ထိုစာအုပ်၏မျက်နှာဖုံးကိုကြည့်ပြီး ငါ့သား တကယ်ပဲ စိတ်ညစ်သွားတာကိုး ... ဟု ဦးကျော်သာ တွေးလိုက်မိ၏။

ရေချိုးရန် ဝင်သွားသော သူ့သားဖတ်ခဲ့သည့် စာအုပ်က စိတ်ညစ်ရင် ရေချိုးပါဆိုသည့် စာအုပ်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

ရေကို အားရပါးရချိုးပြီး သားဦး အိမ်မှ ထွက်ခဲ့လိုက်၏။ ရပ်ကွက်ထဲမှာရှိသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ပဲ သွားမည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။

ခြံဝမှ လမ်းပေါ်ထွက်လိုက်စဉ်မှာပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှလာသော ထိလှည်းဆီက သီချင်းသံကြောင့် သားဦး တွန့်သွားရပြန်သည်။

♪xxx ရည်းစားလေးတစ်ယောက်တော့ လိုချင်တာပေါ့ xxx
ငါ့မှာလည်း အသည်းနဲ့ ချစ်တတ်ပါတယ် xxx♪

၁၁: (၂)

ဆိုင်ကတော့ ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲမှ တခြားဆိုင်များကို ထိုင်နေကျမဟုတ်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ဆိုင်နာမည်က 'ခေတ်သစ်' ဖြစ်၏။ ဘယ်ခေတ်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ဖွင့်ထား သည်တော့မသိ။ ခုလို ခေတ်တွေ စနစ်တွေပြောင်းပြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော ဒီမိုကရေစီစနစ်သို့ ဦးတည်နေချိန်မှာတော့ ဆိုင်နာမည်က ဟုတ်သလိုလို ရှိသည်။

ဆိုင်ထဲမှာ ကျကျနုနုထိုင်ပြီး သောက်သုံးရန် လက်ဖက်ရည်တစ် ခွက် မှာယူလိုက်စဉ်မှာပဲ နောက်ဘက်ပိုင်းဆီမှ စကားသံတွေကို ကြားလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စကတ်ဟာ ဘယ် လောက်အသုံးဝင်တယ်ဆိုတာ သိကြရဲ့လား”

ဗုဒ္ဓေါ... မေးခွန်းက ကြမ်းလှချည်လား။ အသံကိုလည်း ကြားဖူး

သလိုလိုရှိ၍ သားဦး လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်း အံ့သြသွား ရသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှ လူငယ်လေးများကို ထိုသို့ အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ပြောဆိုနေသူက တခြားမဟုတ်။ ကိုရခိုင်ကြီးဟု ရပ်ကွက်ထဲမှာ ခေါ်ကြသည့် ကိုသန်းဦးဖြစ်သည်။ ထပ်ပြောပါမည်။ ‘ရ’ကောက်နှင့်စသော ရခိုင်ကြီးဖြစ် သည်။ ‘ရ’ကောက်တွင် ဝတ်ဆံပါ၍ သတိပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ချာကဏန်း (၇) တွင် ဝတ်ဆံမပါပါ။ ကိုရခိုင်ကြီးအား ကိုခုနစ်ခိုင်ကြီးဟု ထင်နေမှာမို့၍ ဖြစ်သည်။ ထပ်ပြောရလျှင် ကိုရခိုင်ကြီး၌ ခုနစ်ခိုင်လည်း ရှိမည်မထင်ချေ။ အင်း... တစ်ခိုင်တော့ သေချာပေါက်ရှိပါလိမ့်မည်။ နောက်တစ်ခေါက်ထပ် ပြောရလျှင် သားဦးနှင့်လည်း ပြောမနာဆိုမနာ အနေအထားလောက် ရင်း ရင်းနှီးနှီးရှိသည့် ကိုရခိုင်ကြီးဖြစ်သည်။

ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဓာတ်ပုံဆိုင်ဖွင့်ထားသော ဓာတ်ပုံဆရာကိုရခိုင် ကြီးလည်း ဖြစ်၏။ ဟူး... ပြောရတာလည်း မောသည်။

လောလောဆယ်တော့ ဓာတ်ပုံဆရာ ကိုရခိုင်ကြီး ဘာဆက်ပြော မလဲဟု သားဦး နားစွင့်နေလိုက်၏။

“မင်းတို့ကတော့ ထင်မှာပဲ... စကတ်ဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက် အတွက် အရှက်လုံဖို့၊ ထပ်ပြောရရင် ခေတ်မီလှပ ဖက်ရှင်ကျဖို့ စသဖြင့် ပေါ့ကွာ”

“ဟင်... စကတ်တစ်ထည်ရဲ့အသုံးဝင်ပုံဟာ အဲဒါပဲ မဟုတ်ဘူး လားဗျာ ဘာကျန်သေးလို့လဲ”

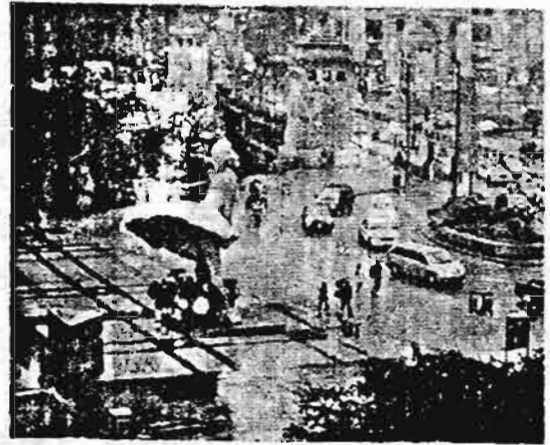
ကိုရခိုင်ကြီးက တဟဲဟဲ ရယ်သည်။ ငါ ဓာတ်ပုံဆရာပဲ ဟူသည့် မာန်တက်သောရယ်သံမျိုးနှင့် ဖြစ်၏။

ပြီး... သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဂျာနယ်မှစာမျက်နှာတစ်ခု ကို ဖျတ်ခနဲ လှန်လိုက်ကာ...

“အေး... မင်းတို့ကို ပါးစပ်နဲ့ မပြောခင် ဓာတ်ပုံနဲ့ အရင်သက်
သေပြမယ်၊ ကဲ ... ဂျာနယ်ထဲမှာပါတဲ့ မွန်ရိုးရဲ့ပုံကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊
ဘာဖြစ်နေလဲ”

ကိုရခိုင်ကြီး ပြလာသော ဓာတ်ပုံကို အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်လိုက်
ကြသည်။

“ဟင်”

“ဟာ ... ဒါ ... ဒါ ... မွန်ရိုးစကတ်လန်နေတဲ့ပုံ”
 “ဟုတ်တယ် ... တင်ပါးလေးတောင် ပေါ်နေသေးတယ်”
 “အေး ... အတွင်းခံက အဖြူလေးဟ”
 “အဟီး ... မိုက်တယ်”

အသံတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထွက်လာကြတော့သည်။
 ထိုအသံတွေကြောင့် ကိုရခိုင်ကြီးမျက်နှာက သုန်မှုန်သွားရပြီး ...

“မိုက်ရိုးလှချည်လားကွ၊ ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ကို နာဘူး
 စိတ်နဲ့ ကြည့်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါပြောချင်တာက မွန်ရိုးအထိမ်းအမှတ်
 အဖြစ် ချီကာရီမြို့မှာလုပ်ထားတဲ့ ရုပ်တုဟာ နှစ်ဆယ့်ခြောက်ပေတောင်
 မြင့်တယ်ဆိုတော့ လန်နေတဲ့ စကတ်အောက်မှာ လူနှစ်ဆယ်ထက်မနည်း
 မိုးခိုလို့ရတယ်ဆိုတာကို ပြောချင်တာ၊ အဲဒါ စကတ်တစ်ထည်ရဲ့အသုံးဝင်ပုံ
 ကို မွန်ရိုးက သက်သေပြလိုက်တာ မဟုတ်လား”

အားလုံး ငြိမ်ကျသွားကြသည်။ မသိလျှင် သူကပဲ မွန်ရိုးနှင့် ခေတ်
 ပြိုင်လိုလို ကိုရခိုင်ကြီးက ရှင်းပြနေခြင်း ဖြစ်၏။ ပြီး ... ထိုသူတွေကိုပဲ
 ကိုရခိုင်ကြီးက ဆက်၍ ...

“ထပ်ပြောရရင် ဒီဓာတ်ပုံက ရာဇဝင်ရှိသေးတယ်ကွ၊ ဒီပုံဟာ
 ဟန်နုနက်ဆီအရက်ကြော်ငြာအတွက် မွန်ရိုးက ရိုက်ပေးခဲ့တာ၊ ပုံက အသက်
 ဝင်လွန်းလို့ နာမည်ကြီးသွားတာပဲ၊ ဓာတ်ပုံမရိုက်ခင် ပန်ကာလေနဲ့ မှုတ်
 လိုက်တော့ လန်သွားတဲ့စကတ်ကို မွန်ရိုးက လက်နဲ့ အမြန်ဖုံးဖိလိုက်တယ်၊
 အဲဒါကို ဓာတ်ပုံဆရာက အမိအရ ရိုက်လိုက်တာပဲ အဲဒီလောက်ဆိုရင်

ငါတို့ ဓာတ်ပုံဆရာတွေရဲ့ မှော်ကို သဘောပေါက်ပြီလား”

“ပေါက် ... ပေါက်ပါပြီ”

စကားအဆုံးမှာ ခေါင်းကို တစ်ချက်ပြင်းပြင်းညှိတ်လိုက်ပြီး ကိုရခိုင်
 ကြီးက ...

“အေး ... အဲဒါပဲကွာ၊ ငါတောင် မွန်ရိုးကို သတိရလို့ ညနေ
 သောက်ဖို့ ဟန်နုနက်ဆီတစ်လုံး ဝယ်ထားသေးတယ်”

ဘာမှလည်း မဆိုင်ချေ။ ကိုရခိုင်ကြီးက မဆီမဆိုင် ဘလှိုင်းကြီး
 ထည့်ကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နားထောင်နေသူတွေကတော့ မွန်ရိုးအ
 ကြောင်း ကိုရခိုင်ကြီးလောက် မသိသလို ဟန်နုနက်ဆီအရက်လည်း မသောက်
 နိုင်သဖြင့် ပြောသမျှ ငြိမ်ခံနေရသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သားဦးက စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်၍ ...

“ညီလေး ... ဟိုဝိုင်းက ကိုရခိုင်ကြီးကို သွားပြောလိုက်စမ်းပါ
 ကွာ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်စောင့်နေတယ်လို့”

“ဟုတ်”

မှာလိုက်သည့်အတိုင်း စားပွဲထိုးလေးက သွားပြောပါသည်။

ကိုရခိုင်ကြီးတစ်ချက် အူတူတူဖြစ်သွားရပြီး ...

“ဘာ ... ဧည့်သည်ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ ... များ ... များ”

ရေရွတ်ရင်း လှည့်အကြည့်မှာ သားဦးကို ခန့်ခန့်ကြီး တွေ့လိုက်
 သဖြင့် ကိုရခိုင်ကြီး စကားရပ်သွားရသည်။

တစ်ဆက်တည်း မျက်နှာကြီးကိုမဲ့လျက် ...

“သားဦး မင်းကွာ ... လှမ်းခေါ်လိုက်ရင် ရသားနဲ့”

သားဦးက ခန့်ခန့်ကြီး ထိုင်နေရင်းမှ မိန့်မိန့်ကြီး ပြန်ဖြူပြလိုက်
 သည်။ ပြီးမှ ...

“အဟဲ ... ခင်ဗျား မွန်ရိုးအကြောင်း မောနေတာ၊ အဲ ... ပြောနေတာ အရှိန်ပျက်သွားမှာစိုးလို့ဗျ၊ ကဲပါ ... အဲဒီက သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲပြီးရင် ဒီဘက်ကို ကြွခဲ့စမ်းပါဦး၊ ဆွေးနွေးစရာလေး ရှိလို့”

မျက်နှာတစ်ချက် ဝင်းခနဲဖြစ်သွားရင်း ကိုရခိုင်ကြီး ကြွချီတော်မူလာပါသည်။ တစ်ဖက်ဝိုင်းမှာ မျှိုဆို့တော်မူထားခဲ့သည့် စားသောက်စရာတွေအတွက်တော့ ရှင်းခဲ့ဟန်မတူချေ။

သားဦးရှေ့ရောက်ရောက်ချင်းပင် ...

“ကဲ ပြော ... ဘာကိစ္စကိုများ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ချင်လို့လဲ”

သားဦးက ...

“အေးဆေးပေါ့ ကိုရခိုင်ကြီးရာ၊ လက်ဖက်ရည်လေး၊ ဘာလေးသောက်ချင်ရင် ထပ်သောက်ဦးလေ”

“ဟေ ... မင်း တိုက်မလို့လား”

“ဟာဗျာ ... ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်သောက်ပေါ့ဗျ၊ ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာလည်း ခင်ဗျား ပြောချင်တာတွေပြောပြီး နှစ်ပြားမတန်အောင် စားသောက်လာခဲ့တယ်မလား၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ အဲဒီအချိုးမျိုး လာမချိုးနဲ့ ကိုရခိုင်ကြီး လုံးဝ မရဘူး”

အတည်ပေါက်ကြီးပြောလိုက်သည်မို့ ကိုရခိုင်ကြီးမျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြန်ချေပရန် စကားကို အငမ်းမရ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... ဟာ မင်းကွာ၊ အဲဒါက ငါ့ကုသိုလ်နဲ့ငါ့ကွ၊ ပြီးတော့ ... ငါ့ကို ရခိုင်ကြီးလို့ မခေါ်နဲ့ကွာ၊ ငါ့မှာ နာမည်ရှိတယ်၊ သန်းဦးကွ ... သန်းဦး”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုသန်းဦးကွ၊ သန်းဦးရယ် ... ကျွန်တော်က နောက်တာပါ ... အဟဲ”

ထိုအခါမှ စပ်ပြီးပြီး ပြောလိုက်သော သားဦး၏မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ကိုရခိုင်ကြီး စိတ်လျှော့ချလိုက်ပုံရသည်။ ရယ်ပုံမှန်တစ်ခွက်ဟု မျက်နှာထိမျက်နှာထားနှင့် လှမ်းမှာလိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... မှာလိုက်ပြီနော်၊ ပြော ... ခုနက တိုင်ပင်စရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

သားဦးက မျက်နှာကို တည်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒီလိုဗျာ ... ခုချိန်ဟာ တော်သလင်းလလည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

ထိုအချိန်မှာ ကိုရခိုင်ကြီးက ဆိုင်ရှေ့လမ်းပေါ်မှ ခွေးဝဲစားနှစ်ကောင်ကို မသိမသာလေး လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။

ပြီး ... သားဦးကိုလည်း ...

“အေး ဆက်ပြောလေ ... တော်သလင်းလ မဟုတ်တော့ ...”

သားဦးက ...

“အေးဗျာ ... အဲဒါနဲ့များ ကျွန်တော့်မှာ ဒီတစ်မနက်လုံး သူငယ်ချင်းတွေ ရည်းစားရတဲ့ သတင်းတွေကိုပဲ ကြားနေရတယ်”

“ဟင် ... ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်ဆိုင်၊ မဆိုင်ဆိုင် နားထောင်ဗျာ၊ သူများစကားပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ ဖြတ်ပြောတာ နားထောင်သူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဗျ”

“အေးပါကွာ ... ဆက်ပြော၊ ဆက်ပြော”

“အဲဒီသတင်းဟာ အပေါ်ယံကကြည့်ရင် သာမန်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်လို ရည်းစားမရှိသေးတဲ့ကောင်အတွက်တော့ အတော်လေးကို ခံရခက်စေတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မနက်ဖြန် ကျွန်တော်ကျောင်းကိုရောက်ရင် အဲဒီကောင်တွေက နှိမ်သလိုလို၊ သူတို့ယောက်မှ အဖြစ်မရှိတဲ့ကောင်လိုလို ကြည့်ကြတော့မယ်၊ ခင်ဗျားသာ ကျွန်တော့်နေရာ

မှာဆိုရင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ ကိုရခိုင်ကြီး”

စကားအဆုံးမှာ ကိုရခိုင်ကြီးမျက်နှာက ကာလာနှစ်မျိုးကူးချည်း သန့်ချည်း ဖြစ်သွားရင်း ...

“အင်း ... ကဲ ... ငါ ဆိုရင်တော့ ... ဟိုကွာ ... အဲဒီလိုမျိုး”

သားဦးက လက်ကာပြလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ခေါင်းတ ဆတ်ဆတ် ညှိတ်ရင်း ...

“အဲဒါပဲ ကိုရခိုင်ကြီး ... အဲဒါပဲ၊ ခင်ဗျား မဖြေနိုင်တော့ဘူး မလား၊ ဒါပဲလေ ... ခင်ဗျားလို ဦးနှောက်သေးသေးလေးနဲ့တော့ စဉ်းစား လို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ အဲ ... ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် အဖြေရှာကြည့်တော့ ... တော့”

“ဟေ့ကောင် သားဦး ... မင်းပြောနေတာက ဆွေးနွေးတဲ့ဘောင် ကိုကျော်ပြီး ငါ့ကို နှိပ်ကွပ်သလို ဖြစ်နေပြီကွ”

ခပ်တင်းတင်းပြောလာသဖြင့် သားဦးက ဟီးခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“ဆောရီးဗျာ ... ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တော့ ငါလည်း ရည်း စားထားမှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အဖြေတစ်ခုပဲ ထွက်လာတယ်၊ ဟုတ်တယ် မလား ကိုရခိုင်ကြီး”

စကားအဆုံးမှာတော့ ကိုရခိုင်ကြီး ဝါးလုံးကွဲမတတ် ထ,ရယ်တော့ သည်။ ပြီး ... သားဦးကိုကြည့်ရင်း ...

“သားဦး ... မင်းဟာလေ တော်တော်တိုင်ပတ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ သူများ တွေ ရည်းစားရသွားတာကိုကြည့်ပြီး မင်း အားကျလို့ အဲ ... မနာလိုဖြစ်လို့ ရည်းစားထားချင်နေပြီလို့ စောစောက ပြောလိုက်ရင် ပြီးရောဟာကို”

ထိုစကားကြောင့် သားဦးက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ရင်း ...

“အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အဲဒီလိုသက်ရောက်ပေမယ့် ကျွန်တော့်

သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာတော့ အဲဒီလိုမျိုး အထင်မခံချင်တာ အမှန်ပဲဗျ၊ ဥပမာ ... ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု လိုမျိုး လုပ်လို့ရတယ်ဆိုတာကို ပြချင်တာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကောင်တွေ ရှေ့ရောက်ရင် ဘယ်လိုအခင်းအကျင်းမျိုးနဲ့ နေထိုင်ပြုမူရမယ်ဆိုတာကို ဆွေးနွေးချင်တာဗျ၊ တစ်ဆက်တည်း ပြောရရင် မွန်ရိုးအကြောင်းကိုတောင် ဒီလောက်သိနေတဲ့ ကိုရခိုင်ကြီးဆိုရင် ခုကိစ္စလောက်ကိုတော့ အကြံပေးနိုင် မယ် ထင်လို့လေ”

ကိုရခိုင်ကြီး ခပ်တွေတွေဖြစ်သွားသည်။ ဒီကိစ္စဟာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်တာလောက် မခက်ပါဘူးဟု စဉ်းစားလိုက်ပုံလည်း ရ၏။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ပြီးစလွယ်ချလျက် ...

“အင်း ... မွန်ရိုးကိစ္စကတော့ ကြာခဲ့ပါပြီကွာ၊ အဲ ... ပြီးတော့ မင်းကိစ္စက မွန်ရိုး ဘယ်လိုသေဆုံးသွားတာလဲဆိုတာလောက်တော့ မနက်နဲ ပါဘူး၊ ဒီတော့ကွာ မင်းလုပ်ရမှာက ... ”

စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီးမှ ဓာတ်ပုံဆရာ ကိုရခိုင်ကြီးက အင် မတန် လေးနက်သောအသွင်ဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကြည့်ပါလား ... ဟု အစချီလိုက် လေသည်။

ခန်း (၃)

နောက်တစ်ရက် သားဦး ကျောင်းကိုရောက်တော့ ထင်ထားသည့် အတိုင်းဖြစ်လာသည်။ ထိုသို့ ထင်ထားသဖြင့် အနည်းငယ်နောက်ကျခံကာ တမင်လာခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ ထိုင်နေကျကင်တင်းရောက်တော့ အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ထင်ထားသလို မြင်လိုက်ရချေပြီ။

မနုဏ္ဍမု ရည်းစားရသွားခဲ့သည့် ထင်လင်းသည် သူ့ရည်းစား ကြည်ကြည်ဆွေနှင့် အတင်းကပ်ကာ ထိုင်နေ၏။ ဒင်းတို့ဘေးမှာက ယခင်က ပဲ ရည်းစားဖြစ်နေကြသူ ကျော်ကြီးနှင့်သော်သော်တို့အတွဲ။ ဒါတင်မကသေးဘဲ နိုင်လင်းအောင်ဆိုသောကောင်ကပါ သူ့ရည်းစား ခတ္တမမျိုးမျိုးဆိုသည့် ဟာမကို ကျောင်းအထိ ခေါ်ယူတင်သွင်းလာသည်။ ဒင်းတို့အလယ်မှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ထိုင်နေသူက ကိုယ်နှင့် အသွေးအမွှေးချင်း မတူသော်လည်း လောလောဆယ် ဘဝတူဖြစ်နေသော သီဟဖြိုးဆိုသည့် လအ။

သားဦးက အားလုံးကို ခြုံငုံကြည့်ပြီး ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သားဦးကို တွေ့လိုက်ရလျှင်ပင် သီဟဖြိုးမျက်နှာက သေဖော်သေဖက် တွေ့လိုက်ရသလို စိတ်သက်သာရသွားသည့်ပုံစံဖြင့် ...

“အတော်ပဲ သားဦးရာ ... ငါ မင်းကို မျှော်နေတာကွ”

ထိုစကားကြောင့် သားဦးက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင်း ...

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သီဟဖြိုးက မျက်နှာဆီးရွက်လောက်လေးနှင့် ...

“ငါ ... ငါ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ကွ”

စကားအဆုံးမှာ အတွဲကိုယ်စိတ်မှ ... ဖြစ်ရလေဟု အဓိပ္ပာယ် ဆောင်သည့် အပြုံးတွေကို မြင်လိုက်ရသည်။

သားဦးက မျက်နှာကိုမဲ့ရင်း ...

“မင်းကွာ ... ဘာများလဲလို့ မင်းအမေ မင်းကိုမွေးတုန်းကရော မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လို့လား၊ ခုရော မင်းကို ဘယ်သူက ဘာ လုပ်နေလို့လဲ”

“အေးလေ ... ဘယ်သူမှ ဘာမှမလုပ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင် သူ့ ဘာသာ ငါတို့ကိုကြည့်ပြီး ဂျဲလက်(စ်) ဖြစ်၊ အဲ ... အားကျနေတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ... ဟဲ ဟဲ”

ထင်လင်းက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နိုင်လင်းအောင်ဆိုသော တော်ကပါ ‘နေတတ်သလို နေပါကွ ... မရှိနိပါနဲ့’ ... ဟု အသားယူကာ ဝင်ပြောလိုက်သေးသည်။ အသားပေးရမည့် ဒင်းတို့၏ ငတ်မတွေကတော့ ရုတ်စနိုးအပြုံးတွေနှင့်။

သားဦးကတော့ သီဟဖြိုးပခုံးကို တဖတ်ဖတ်လှမ်းပုပ်လိုက်ရင်း-

“ဟုတ်သားပဲကွ၊ မင်းပုံစံက အာဖဂန်စစ်မြေပြင်ကို မလိုက်ဖျံလို့ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ အမေရိကန်စစ်သားကျနေတာပဲ၊ နေစမ်းပါဦး ... မင်းတို့

ကရာ ဒီကောင့်ကို ဘေးထားပြီး ဘာတွေပြောနေကြလို့လဲ”

ဒီတစ်ခါမှာလည်း ခြေစွာနေသော ထင်လင်းကပဲ ...

“အဟဲ ... ငါတို့က တကယ်လက်ထပ်ကြမယ့် ချစ်သူစုံတွဲတွေ ဆိုတော့ ကျောင်းပြီး လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကို ဆွေးနွေးနေတာပါ။ အဲ ... စကားပိုင်းက ဒီကောင့်အတွက် အားသားဆိုင် ဖြစ်သွားတာကိုး”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟု သားဦး စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာ တွေးလိုက်မိသည်။ ပြောပုံကတော့ ကျောင်းထဲမှာရှိနေကြသော တခြားအတွဲတွေက သူတို့လို မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းပြီးလျှင်ပဲ ခွာပြဲကြမည့်သူတွေလိုလို။ တတ်ပဲ တတ်နိုင် လွန်းသည်။ ဟွန်း ...။

ခပ်ချဉ်ချဉ်တွေးလိုက်ပြီးမှ သားဦးက ဟက်ခနဲရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ ဆွေးနွေးသင့်တာပေါ့။ လုပ်စမ်းပါဦး ... မင်း တို့က ဘယ်လိုများ မင်္ဂလာဆောင်ကြမှာမို့လို့လဲ၊ အဲ ... မင်္ဂလာဆောင် တယ်ဆိုတာက အာဝါဟ၊ ဝိဝါဟနဲ့ စရဏ မင်္ဂလာဆိုပြီး သုံးမျိုးတောင် ရှိတာနော်”

စကားအဆုံးမှာပဲ ထင်လင်းက ...

“အဲဒါတွေတော့မသိဘူး ဟေ့ကောင်၊ ကြည်ကြည်မှာက အိမ်က ပေးစားမယ့်လွန့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ ကျောင်းပြီး တာနဲ့ ခိုးပြေးမှာပဲ”

“ဘာ ... ကိုထင်ကလည်း အဝေးကြီး လိုသေးတာကို”

“မဟုတ်ဘူး ကြည်ကြည်၊ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ ဖိုင်နယ်(လ်)အထိ ကြုံတွေးထားရတယ်”

အလဲ့၊ တယ်ပြောတတ်တဲ့ ထင်လင်းမိလား။ ဒီလောက်ပြောတတ် လွန်းသည့် မီးစပ်ကို အော်လ်စတား (All star) ဖိနပ်နှင့် နှစ်ချက်လောက်

ဆင့်ရိုက်ပစ်ဖို့ ကောင်းလှသည်။

ထင်လင်းစကားဆုံးသည်နှင့် နိုင်လင်းအောင်က ...

“ငါကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ ငါနဲ့ခတ္တာ မကြိုက်ခင်ကပဲ ခတ္တာတို့ စတိုးဆိုင်အတွက် အရင်းအနှီးကို ငါ့မိဘတွေက ထုတ်ပေးထား တယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ငါနဲ့ ခတ္တာနဲ့ကို သဘောမတူစရာ ဘာအကန့်မှ မရှိဘူးကွ”

ဒီကောင့်အပြောကတော့ ချည်ပြီးတုပ်ပြီး သဘောသက်ရောက် သည်။ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောရလျှင် ချစ်တီးကုလားအထာမျိုး။ လုပ်ပေါ့ ... မင်း တို့ခေတ်ပဲဟုသာ ပြောစရာရှိသည်။

အနေအေးသော ကျော်ကြီးကတော့ ...

“ငါတို့ကတော့ ဘာဘာညာညာ အကန့်မရှိပါဘူးကွ၊ နှစ်ဖက် မိဘတွေက အစကတည်းက သဘောတူပြီးသားပါ”

အားလုံး အဆိုတင်သွင်း၍ပြီးချိန်မှာတော့ သားဦးက ...

“ငါကတော့ လတ်တလော ရည်းစားမရှိသေးပေမယ့် သီဟဖြိုး လိုတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းတို့ကိစ္စတွေကို ဝင်ဆွေးနွေးလို့ရတယ်”

“ဟေ ... ဘာကိုဆွေးနွေးမှာလဲ”

နိုင်လင်းအောင်၏အမေးကြောင့် သားဦးက ဆရာကြီးဟန် အက် ရှင်အပြည့်ယူလိုက်ပြီး ...

“ဒီလိုကွာ ... ရည်းစားကိုယ်စီရှိတဲ့ မင်းတို့ကောင်တွေက မင်း တို့ရဲ့ရှေ့ရေးကို ခုလို ပြောပြလာကြတယ်လေ၊ အဲဒီမှာပဲ မင်းတို့ရဲ့မင်္ဂလာ ကိစ္စကို ငါ ဖတ်ဖူးတဲ့ မနုဓမ္မသတ်လာ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာရှစ်မျိုးနဲ့ ချိန်ထိုးကြည့်တော့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ သွားတွေ့ရတယ်ကွ”

“ဟေ ... ဘယ်လို”

မနုဗ္ဗသတ်လာ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ (၈) မျိုး

- ၁။ ငြဟ္မာမင်္ဂလာ = ရာထူး ဂုဏ်ခန့် အမျိုးမြတ်တို့အား လေးစားပူဇော်သောအားဖြင့် သမီးပေးသော မင်္ဂလာပြုခြင်း။
- ၂။ ဒဒေယျမင်္ဂလာ = လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုတို့၌ ဖျတ်လတ်သေချာသောကြောင့် သဘောကျကာ သမီးနှင့် ပေးစားခြင်း။
- ၃။ ကိရိယာမင်္ဂလာ = သူ၏ပစ္စည်းဉာဏ္ဍာရတနာရွှေငွေ စသည်တို့ကို ယူထားမိ၍ သမီးနှင့် ပေးစားရခြင်း။
- ၄။ ပညာမင်္ဂလာ = လူလိမ္မာပညာရှိအား မိမိသမီးကို လိမ္မာအောင် ဆုံးမသွန်သင်စေရန် ရည်ရွယ်လျက် ပေါင်းသင်းရန် ပေးစားလိုက်ခြင်း။
- ၅။ အသုတမင်္ဂလာ = သူ၏ပစ္စည်းဥစ္စာကို အရချူပြီး ဆွေမျိုးညာတိမှ မသိရအောင် သမီးကို လက်သိပ်ထိုးပေးစားခြင်းမျိုး။
- ၆။ ဂန္ထဗ္ဗမင်္ဂလာ = မိဘနှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူ၍ ကြည်ဖြူစွာ လက်ထပ်ပေးစားခြင်း။
- ၇။ အမ္ဘာဟိတမင်္ဂလာ = ဇွတ်အတင်းယူရမည်ဟု ညှဉ်းဆဲ၍ သမီးကို နှစ်သက်သူနှင့် ပေးစားခြင်း။
- ၈။ သာမဿမင်္ဂလာ = လူငယ်အချင်း မှောက်မှားတွေ့ဆုံ ချစ်ကြိုက်နေသောကြောင့် မတတ်သာ၍ ပေးစားခြင်း။

ဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ထင်လင်း၊ နိုင်လင်းအောင်နှင့် ကျော်ကြီးတို့၏မျက်နှာက ကာလာတစ်မျိုးစီ ထွက်သွားကြသည်။

“ဟင်း”

ပထမဦးစွာ ကျော်ကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဆင့်ကဲဆိုသလို ...

“တောက် ... ဒီကောင်တော့ကွာ ... ငါတို့ရဲ့ ဝိပျဉ်းကိုမှ ကလစ်လုပ်သွားတာကွာ”

ဟု မကျေမချမ်း ထွက်ပေါ်လာသော ထင်လင်း၏ဒေါသသံနှင့်အတူ ...

“မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကွာ၊ ဒါ ... စာတစ်တန် ပေတစ်တန်နဲ့ကိုစော်ကားသွားတာပဲ”

ဟူ၍ မခံချီမခံသာ ရေရွတ်လိုက်သော နိုင်လင်းအောင်တို့၏ စကားသံများကသာ ပတ်ဝန်းကျင်လေးမှာ ရှိကျန်ခဲ့လေသည်။

ထိုသုံးယောက်နှင့် ပတ်သက်နေမိသော ကောင်မလေးသုံးယောက်ဆိုလျှင် သားဦး၏ရိုက်ချက်ကြောင့် ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့။ အားလုံးပေါင်ချိန်နှင့် အမျိုးတော်သွားကြသည်။

သားဦးသည် ထိုသို့ သားဦးမှန်း အစောကြီးကတည်းက သူတို့သိထားဖို့ကောင်းသည်။

ခုတော့ ...။

အခန်း (၄)

“အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် မနေ့က မင်းလုပ်သွားတဲ့ကိစ္စကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘူးကွ”

ထိုသို့ အောင့်သီးအောင့်သက်အသွင်ဖြင့် ပြောလာသူက နိုင်လင်း အောင် ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် ဒင်းဘေးမှ ထင်လင်း၏ဘဝကလည်း-

“ဟုတ်တယ် သားဦး၊ မင်းနဲ့ငါတို့ဟာ သူငယ်ချင်း အရင်းတွေ ဆိုတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့... ဒီကိစ္စမှာတော့ ငါတို့ဘက်က ကွန်ပလိန်း တက်ရမှာပဲ”

သားဦးက ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ ကျော်ကြီးကို အရင် မေးဆတ် ပြလိုက်သည်။ ပြောစရာရှိလျှင် တစ်လက်စတည်းပြောဆိုသည့် အထာမျိုး။

ကျော်ကြီးက သက်ပြင်းကို စိတ်မပါသလိုချလျက်...

“အင်း... နှစ်မဲတစ်မဲဆိုတော့ ငါလည်း ဒီကောင်တွေဘက်က ရပ်တည်ရတော့မှာပေါ့ သားဦးရာ”

စကားအဆုံးမှာတော့ သားဦး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက် သည်။ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း နှစ်ကျပ်ကွက်မိသွား၍ဖြစ်၏။

အတန်ကြာ စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ပြီးမှ သားဦးက အားလုံးကို ဝေ ကြည့်လျက်...

“ဟုတ်ပြီလေ... မင်းတို့ကို ငါက ဗဟုသုတလေး ရပါစေဆိုပြီး စေတနာနဲ့ အဆိုတင်သွင်းကြည့်တာပါ။ မင်းတို့ဘက်ကလည်း လွတ်လပ်စွာ သဘောထားကွဲလွဲခွင့် ရှိရမှာပေါ့။ ကဲ... ဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ မင်းတို့က ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လို့လဲ”

သွေးအေးဟန်ဖြင့် ပြောလာသော သားဦးကို သုံးယောက်စလုံး အနည်းငယ်တော့ ဖြူသွားကြသည်။

အားလုံးထဲမှ ထင်လင်းက အရင်မာန်တင်းလိုက်ပြီး...

“မကျေနပ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ မင်းကို အတိအလင်း ပြောထားပြီး သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ကွာ ထိုးကြ ကြိတ်ကြလုပ်တာ မျိုးလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး။ အင်ပရက်ရှင်အောက်တယ်လေ၊ အဲဒီတော့... ခုကိစ္စကို ငါတို့ ဒစ်စကင်လုပ်ကြည့်ကြတယ်၊ အဲဒီမှာပဲ...”

“ဟေ့ကောင် ထင်လင်း... တော်ကီကြွယ်မနေနဲ့ကွာ၊ ကမ်းတူး သည်ပွိုင့်ကိုပဲ ပြောလိုက်တော့”

စိတ်မရှည်တော့သည့် နိုင်လင်းအောင်က ဝင်ငေါက်လိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။ ငါ့စကား နွားရဆိုသလို ထင်လင်း နည်းနည်းနဲ့သွားသော်လည်း နှစ်စိတ်ကို မျှီသိပ်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒီတော့ကွာ... နောက်ဆုံးချီကြည့်လိုက်တော့ အဖြေက တစ်ပဲ ထွက်လာတယ်၊ အဲဒါကတော့ မင်းဟာ ရည်းစားမထားနိုင်ဘဲနဲ့ ရည်းစား ရှိတဲ့ ငါတို့ကို မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်နေတာပဲလို့”

“ဟဲ ဟဲ ... ဒါကတော့ မင်းတို့အမြင်ကိုးကွ ... ဟင်း ဟင်း”

ဗိုလ်အောင်ဒင်ဇာတ်ကားထဲမှ ခင်မောင်ရင်၏ဘိုကယ်ကာလာနှင့် သားဦး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စကားဆုံးဆုံးချင်းမှာပဲ နိုင်လင်းအောင်က ...

“မင်း ဘယ်လိုထင်ထင်ကွာ ... ငါတို့ကတော့ အဲဒီလိုပဲ မြင်တယ်၊ ဒီတော့ မင်းဟာ ရည်းစားတစ်ယောက်တောင် မထားနိုင်ဘူးလို့လည်း သတ်မှတ်မိတယ်၊ အဲဒီတော့ ငါတို့ယုံအောင် မင်း သက်သေပြနိုင်မလား”

“ဟင် ... ငါက ဘာကို သက်သေပြရမှာလဲ”

နားမလည်ဟန်ဖြင့် သားဦးက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါမှ ထင်လင်းက ...

“ဒီလိုကွာ ... ငါတို့ အသီးသီး ဂဲလ်ဖရန်ရှိတဲ့ကိစ္စကို မင်း ဂျေ မဝင်ဘူးဆိုရင် ရည်းစားတစ်ယောက် ထားပြလေ၊ အဲဒါဆိုရင် ငါတို့အား လုံး မင်း လုပ်ခဲ့သမျှကို နားလည်ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်”

စကားအဆုံးမှာ သားဦး ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦးကွ ... ခု မင်းတို့ပြောလာတဲ့ကိစ္စက မင်းတို့ကောင်မ လေးတွေရဲ့သဘောထားတွေလား”

ထိုအခါမှ ငြိမ်နေသော ကျော်ကြီးက ဝင်၍ ...

“မဟုတ်ဘူး သားဦး၊ ငါ့ကောင်မလေးကတော့ ထားတော့ကွာ၊ မင်း လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကြောင့် ဟိုကောင်နှစ်ကောင်ရဲ့ ကောင်မလေးတွေ ရှက် သွားတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ခုပြောတာက ငါတို့သုံးယောက်ရဲ့ သဘောထားပဲ”

သားဦးက ...

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆို ဒီဂိမ်းက မင်းတို့သုံးယောက်ပေါင်းပြီး

တင်သွင်းလာတဲ့ဂိမ်းပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“သက်ရှိက်(စ်) ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ သားဦးရာ”

ထင်လင်းက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သားဦးက အားလုံးကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းဖွဖွ ဟန်ဆောင်ကာချလိုက်၏။ ကိုရခိုင်ကြီးနှင့် ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကာ ဖန်တီးခဲ့သောအကွက်ကတော့ ဝင်လာချေပြီ။

ထို့ကြောင့် သားဦးကပဲ စိတ်လျော့လိုက်သောအသွင်ဖြင့် ...

“ဒီဂိမ်းကို ငါ ဆော့ရင် မင်းတို့ နားလည်ခွင့်လွှတ်မယ်ဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်လိုဆော့ရမလဲဆိုတာ ပြောပြဦးလေ”

“အဟင်း ... ဂိမ်းရဲ့ရှု(လ်) (rule) တွေကိုတော့ ပြောပြမှာပေါ့ကွာ၊ ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ မင်းကိုယ်မင်း အရည်အချင်းရှိတယ်လို့ထင်ရင် တစ်လ အတွင်း ရည်းစားတစ်ယောက်ထားပြီး ငါတို့ရှေ့ကို ခေါ်လာပြရမယ်၊ အဲ ... မင်းထားရမယ့် ရည်းစားကိုလည်း ငါတို့ကပဲ သတ်မှတ်ပေးမယ်”

သားဦး လက်ကာပြလိုက်သည်။ ပြီး ...

“ခဏလေး ... ဂိမ်းဆော့တယ်ဆိုတာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စည်းကမ်း ထားမှဖြစ်မှာကွာ၊ ဒီတော့ ငါ့ဘက်ကလည်း ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောကြည့်လေ”

သားဦးက စဉ်းစဉ်းစားစားဟန်ဖြင့် ...

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားထားရမယ်ဆိုတာက တော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စဟာ ငါ့အတွက် တကယ်ရည်းစားထားတာ မဟုတ်တာလေ၊ ဂိမ်းတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတယ် ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်ရင်း ဒီကိစ္စမှာ မင်းတို့ရွေးချယ်မယ့် ကောင်မ လေးရဲ့ သိက္ခာပိုင်းကိုပါ ထည့်တွက်ရဦးမယ်ကွာ”

စကားအဆုံးမှာတော့ ထင်လင်းက ဦးဆောင်ကာ သုံးယောက်

သား တက်ညီလက်ညီ ခေါင်းခါပြတော့သည်။

ထင်လင်းကပဲ အရင် ...

“သိပ်တွက်ထားတာပေါ့ သားဦးရာ၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီကိစ္စကို မင်း သိပ်ပူစရာမလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတို့ပြောမယ့် ကောင်မလေးအနားကိုတောင် မင်း ရောက်ဖို့ သိပ်မလွယ်လို့ပဲ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို၊ မင်းပြောတာကို ငါ သိပ်နားမရှင်းဘူးကွ”

သားဦးစကားကြောင့် ထင်လင်းက နိုင်လင်းအောင်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ မင်းပဲ ဆက်ပွားလိုက်ဆိုသည့် အကြည့်မျိုး။

နိုင်လင်းအောင်ကလည်း ထိုအကြည့်အား သဘောပေါက်စွာ...

“ရှင်းအောင်ပြောပြမှာပေါ့ကွာ၊ ခု ငါတို့ ဒီကိစ္စအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးက သာမန်ပေါ့ပေါ့ပဲ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးကွ”

“မော်ဒီဖိုင်းဖြစ်တယ်ဆိုပါတော့ကွာ”

ထင်လင်းစကားကြောင့် စိတ်ညစ်ရသေးတော့သည်။ ဒင်း အပြောရဆိုလျှင်တော့ ကောင်မလေးက ထူးခြားသာလွန်သည်ပေါ့လေ။ ဘာတွေ ထူးခြားသည်တော့မသိ။ ဒါတော့ နှိုက်မြည်း ... အဲလေ လေ့လာကြည့်မှပဲ သိရတော့မည်ပေါ့။

ထိုအတွေးနှင့် သားဦးက ...

“ဆိုစမ်းပါဦးကွ ... အဲဒီကောင်မလေးက ဘာတွေများ ထူးခြားနေလို့လဲ၊ ပန်းနှစ်ဖက်ကြားမှာ ခေါင်းမပေါက်ဘဲ တခြားဟာ ပေါက်နေလို့လား”

“ပန်းနှစ်ဖက်ကြားမှာတော့ ခေါင်းပဲ ပေါက်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ခေါင်းထဲမှာက မင်း သူ့အနားကို ကပ်လို့မရအောင် လုပ်

နိုင်တဲ့ အတွေးအခေါ် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေက ဟာဒီဒီ(စ်) တစ်လုံးစာ လောက် ရှိနေတယ်ကွ”

“ဟမ် ... ဟမ်”

သားဦးက နိုင်ငံခြားမင်းသားတွေကဲ့သို့ မထီဟန်ဖြင့် အသံပြုလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ထားပါတော့လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ချစ်စိတ်မမွေးဖူးတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာကတော့ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ပြောလေ ... ငါ့ရည်းစားအဖြစ်နဲ့ မင်းတို့ရှေ့ကို ခေါ်လာပြရမယ့် ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မေဂျာကလဲ၊ ပြီးတော့ ...”

စကားပင် မဆုံးလိုက်။ ထင်လင်းက လက်ကာပြရင်း ...

“သိပ်မလောနဲ့လေ၊ ပြောမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းကို ရက်ရက်စက်စက် ကြီးတော့ မလုပ်ပါဘူး၊ မင်းသိထားသင့်တယ်လို့ ငါတို့ ယူဆတဲ့ ဒေတာလ်လေးတွေတော့ ပေးခဲ့မှာပါ ကျော်ကြီး ... ပေးလိုက်”

ကျော်ကြီးက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခုကို လှမ်းပေးလာသည်။ သားဦးက လှမ်းယူကာ ဖွင့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ ...

“အင်း ... လိုလိုမယ်မယ်တော့ ယူထားလိုက်မယ်၊ ဒါနဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ နာမည်က ...”

သားဦးအမေးကြောင့် ထင်လင်းက မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့ရင်း နာမည်တစ်ခုကို ရွတ်ပြလိုက်လေသည်။

“နာမည်လား ... သူ့နာမည်က ကသစ်ဖြူတဲ့”

မျက်နှာ တစ်ချက်တည်သွားရင်း သားဦးနှုတ်ဖျားမှ ကသစ်ဖြူဟု ခပ်တိုးတိုးပဲ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ...။

သန်း (၅)

ဖတ်ပြီးသား စာလုံးတွေကို သားဦး နောက်တစ်ခေါက် ထပ်၍ ဖတ်လိုက်သည်။ စာလုံးတွေကတော့ ပြောင်းမသွားချေ။ စိတ်ထဲ ပို၍မှတ်မိ ရန်သာဖြစ်သည်။

ကြီးတင်လေ့လာရန်ဆိုပြီး ဟိုကောင်သုံးကောင်ပေးခဲ့သော စာရွက် က တခြားတော့မဟုတ်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏အပေါ်ယံအကြောင်း အရာတွေသာ ဖြစ်သည်။

ပြီး ... သူ လုပ်ဆောင်ရမှာက စာထဲ၌ ရည်ညွှန်းထားသော 'ကသစ်ဖြူ' ဆိုသည့် ကောင်မလေးအား ရည်းစားအဖြစ် အမည်ပေါက် သတ်မှတ်နိုင်ရန်။ ရသည့်အချိန်က တစ်လ။

ဟိုကောင်သုံးကောင်ကတော့ 'ကသစ်ဖြူ' အကြောင်း အောက်ပါ အတိုင်း စာလုံးပေါင်းလိုက်လေပြီ။

အမည်

နာမည်ပြောင်

အသက်

အတန်းပညာ

လူမျိုး

ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာ

လက်ရှိရည်းစား

လတ်တလောချဉ်းကပ်နေသူ

အိမ်မှပေးစားရန် ရည်ရွယ်ထားသူ

ကိုင်သောဖုန်းနံပါတ်

- ကသစ်ဖြူ

- မရှိ

- (၁၉) နှစ်

- ဒုတိယနှစ် (သမိုင်း)

- ဗမာ

- ဗုဒ္ဓဘာသာ

- မရှိဟုယူဆရ

- လေးယောက်နှင့်အထက်

- သတင်းမကြားမိသေး

- စုံစမ်း၍မရ

“ဟူး”

လေပူတစ်ချက်ကို သားဦး မသိမသာမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။
ဘေးမှာရှိနေသာ သီဟဖြိုးက ...

“ဘယ်လိုလဲ သားဦး၊ ဒီကိမ်းကို ဆော့ဖို့ ဟိုကောင်တွေနဲ့ သဘော
တူလိုက်တာ မှားပြီလို့ တွေးနေတာလား”

သားဦး ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ပြီး ...

“ဘယ်ကလာကွာ၊ သွေးကြောင်ရင် စတေးရှောင်နေလိုက်မှာပေါ့၊
ငါ စဉ်းစားနေတာက တခြားပါ”

“ဟေ ... ဘာကိုလဲ”

သားဦးက ...

“ဒီလိုကွာ ... ငါက အဲဒီကောင်မလေးကို ရအောင်လိုက်နိုင်ရင်
ဒီကောင်တွေ ကျေနပ်ပါမယ်ဆိုတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ကွာ ...
ငါ တကယ်လုပ်နိုင်ခဲ့ရင်ပဲ ဒီအောင်မြင်မှုအတွက် ဒီကောင်တွေဆီက ဘာ
ပြန်တောင်းရင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ”

သီဟဖြိုးက တစ်ဖက်လှည့်ရင်း မျက်နှာကို မသိမသာ မဲ့လိုက်
သည်။ သိပ်တော့ မထင်ဘူးဆိုသည့်သဘော။

“နေစမ်းပါဦး သားဦးရ၊ အဲဒီကိစ္စက မင်းနိုင်မှ လုပ်ရမှာလေ၊
ခုလောလောဆယ် ဟိုကောင်တွေ ပြောတဲ့ ကောင်မလေးကို တွေ့ပြီးပြီ
လား၊ အနေအထားကရော ဘယ်လိုရှိလဲ”

သားဦး ခေါင်းထပ်ခါလိုက်သည်။ တကယ်လည်း ကသစ်ဖြူဆို

သည့် ကောင်မလေးကို အပြင်မှာ သူ မမြင်ဖူးသေးချေ။

ထိုအတွေးနှင့် ...

“ဟင့်အင်း ... ကသစ်ဖြူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒီစာရွက်ပေါ်က အ
ကြောင်းအရာတွေကလွဲပြီး ငါ ဘာမှမသိရသေးဘူး”

“ဟေ ... ဒါဆို မင်း ဘာမှမလှုပ်ရှားသေးဘူးလား၊ အချိန်က
တစ်လပဲ ရတာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်လဆိုတဲ့အချိန်က မနည်းပါဘူးကွာ၊ ရက်
အားဖြင့် သုံးဆယ်တောင် ရှိတာလေ၊ နာရီနဲ့ဆိုရင် ပျမ်းမျှခုနစ်ရာနှစ်ဆယ်
ရှိတယ်၊ စက္ကန့်အားဖြင့်ဆိုရင် လေးထောင်သုံး၊ သုံးရာ”

“ဟေ့ကောင် ... တော်တော့၊ တော်တော့၊ ငါ့ကို အဲဒါတွေ
တွက်ပြမနေနဲ့၊ ငါက မင်း အချိန်မလောက်မှာစိုးလို့ သတိပေးနေတာ”

သားဦးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“အေးပါကွာ၊ မင်းစေတနာကို ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ သိပ်
လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိမ်းက ဒီနေ့မှ စမယ်လေ၊ ရုပ်ရှင်သဘောတရား
နဲ့ကြည့်ရင် ဇာတ်အဖွင့်မှာ ဘာက အရေးကြီးလဲ မင်းသိလား”

“ဟေ့အေး ... မသိဘူး”

“အေး ... မသိရင် ပြောပြမယ်၊ ဇာတ်အဖွင့်မှာ မင်းသားနဲ့ မင်း
သမီးကို မိတ်ဆက်ပြီးသွားရင် တပ်ရှင်လိုတယ်ကွာ၊ ရှင်းအောင်ပြောရရင်
တွေ့ဆုံမှုပေါ့ကွာ”

“အဲဒီတော့ ... မင်းဆိုလိုတာက”

သားဦးက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ရင်း ...

“ရှင်းနေတာပဲလေ၊ ဒီတော့ ကသစ်ဖြူနဲ့ ငါနဲ့လည်း အကြိမ်အဖျက်
တစ်ခုအပေါ် အခြေခံပြီး တွေ့ဆုံဖို့ လိုလာပြီပေါ့ကွာ”

“နေ... နေပါဦး သားဦးရေ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဆိုတာက ဘာလဲ”

“အဲဒါကတော့ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာပဲ သိမှာပေါ့ကွာ”

“ဟာကွာ... ရှုပ်နေတာပဲ အဲဒီဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာကရော ဘယ်သူလဲ၊ ဟိုကွာ... မင်းတို့ရပ်ကွက်ထဲက သည်ခေတ်နေဆိုတဲ့ ကောင်လေးလား”

သားဦးက မျက်နှာကို ပိုပိုသာသာ မဲ့ပြလိုက်ရင်း...

“ဘယ်ကလာကွာ၊ သည်ခေတ်နေနဲ့ ငါနဲ့က သိပါတယ်၊ ပေါတာလေးပါ၊ လောလောဆယ် သည်ခေတ်နေ ဇာတ်ကျနေတာက ဇာတ်ညွှန်းမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာခိုကွ ဆရာခို”

သီဟဖြိုး အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဘာလဲဟဟ ဉာဏ်တိမ်တိမ်လေးနှင့် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဘယ်လို... သည်ခေတ်နေ ဇာတ်ကျနေတာက ဇာတ်ညွှန်းမဟုတ်ဘဲ ဆရာခို... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဝက်ခြံတွေ ပေါက်လွန်းလို့ဆိုပြီး ခုတစ်လော ဆရာခိုဆေးဘူးတွေဝယ်ပြီး မျက်နှာမှာချည်းပဲ လိမ်းနေတာ”

“အေး... ပျောက်ရော ပျောက်လို့လား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ တစ်နေ့ကတောင် ဆံပင်ကို ဒီထက်နက်ချင်လို့ဆိုပြီး ဆေးနည်းတောင်းလို့ ငါ ပေးလိုက်သေးတယ်”

“ဘာ... ဘယ်လို၊ ဆံပင်နက်တဲ့ဆေးနည်း ဟုတ်လား၊ အဲဒါက ဘယ်လိုမျိုးလဲကွာ... ဟေ”

သားဦးက...

“လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ ရှေးမြန်မာတွေ ရှေးခေတ်က သုံးခဲ့တဲ့နည်းပါ၊ ဆံပင်နက်ချင်ရင် တစ်ပတ်ကို နှစ်ကြိမ် ခွေးမနို့ရည်နဲ့ ခေါင်းလျှော်

လိုက်လို့”

“ဟေ”

သီဟဖြိုး ပါးစပ်ကြီး ပြသွားသည်။ မျက်စိထဲမှာလည်း သည်ခေတ်နေတစ်ယောက် မျက်မှန်လေးတဝင်းဝင်းနှင့် ခွေးမတကာ နို့တွေကို လိုက်ညှစ်နေပုံက အထင်းသား ပေါ်လာ၏။ ခြောက်... သနားစရာ သည်ခေတ်နေလေးပါလား။ သည်ဘက်ခေတ်မှာမနေဘဲ ဟိုဘက်ခေတ်မှာသာ နေမယ်ဆိုရင်တော့ မတွေ့ရဲစရာပေပဲ။

ထိုသို့ မဆီမဆိုင် တွေးနေမိသေးသည်။ ပြီးမှ လက်ရှိကိစ္စကို ပြန်သတိရလာသဖြင့် ခေါင်းတဖျဉ်းဖျဉ်း ကုတ်လိုက်ပြီး...

“တော်ကွာ... အဲဒါကိုထားတော့ ခုလောလောဆယ် မင်းအဖြစ်အပျက်ကို ဖန်တီးပေးမယ့် ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာက ဘယ်သူလဲ၊ အဲဒါပဲပြော”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သော သီဟဖြိုးစကားအဆုံးမှာ သားဦးက ထိုင်နေရာမှ ထ၊ ရပ်လိုက်ရင်း...

“အဲဒီဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာက ငါ့ကိုယ်တိုင်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့... ကံကြမ္မာပေါ့ကွာ၊ ဟဲ ဟဲ... ငါ သွားပြီကွာ”

“ဟေ... ဘယ်ကိုလဲ”

“ကသစ်ဖြူဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်လဲ သွားကြည့်မလို့ဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သားဦးတစ်ယောက် ကော့ကော့၊ ကော့ကော့နှင့် ထွက်သွားလေတော့၏။ မနေသာသော သီဟဖြိုးမှာလည်း သားဦးနောက်သို့ လိုက်ရန် ထရပ်လိုက်ရင်း...

ထို့နောက်... ပေါ့နော်။

စောင့်နေသော ဗျိုင်းသကဲ့သို့ သူမကိုလည်း ဘယ်အချိန်ကတည်းက စောင့်နေသည်မသိ။

ကင်တင်းမှာထိုင်၍ ဖင်ပူရုံပင် မရှိသေး။ တရုတ်သိုင်းကားထဲက လို လျှက်တစ်ပြက်ရောက်ချလာပြီး ...

“ကသစ် ... တစ်ယောက်တည်းလား”

မြန်မာဗီယိုဇာတ်ကားထဲကလို နှုတ်ဆက်ရင်း သက်ပိုင်ဝင်းရွှေက အတင်းဝင်ထိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကသစ်ဖြူက ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲ ထဲကလို ဒင်းကိုပင် မကြည့်ဘဲ ...

“ဟုတ်တယ် ... တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ နေစမ်းပါဦး ... ရှင်က တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ရေလာမြောင်းပေးစကား မဟုတ်ပင်ငြား၊ သက်ပိုင်ဝင်းရွှေတစ်ယောက် မျက်နှာပေါ် သကြားပွင့်သွားရသည်။

ချက်ချင်းပဲ ရွန်းရွန်းစားစား ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“လုပ်ချင်တာ ... အဲလေ ... ပြောချင်တာကတော့ အများကြီးပေါ့ ကသစ်ရယ်၊ ကိုယ်လေ ... တစ်နေ့ကတောင်”

“ကြုံလို့ဆိုပြီး လှည်းကျိုးဝင်ထမ်းခဲ့သေးတယ် ... သိလား”

“အင်”

သက်ပိုင်ဝင်းရွှေမျက်နှာက မည်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ အသံလာရာဆီသို့လည်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အသံက ကပ်လျက်နောက်ဘက်ပိုင်းဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သော်လည်း စကားအသွားအလာက နိမိတ်မကောင်းချေ။

လျစ်လျူရှုရင်း စကားကို ပြန်ဆက်လိုက်၏။

“ဟိုလေ ... ကသစ်၊ ကသစ် ပါးစပ်က ထုတ်မပြောပေမယ့်”

အား (၆)

ထိုအချိန်တွင် ခုနစ်ရက်သားသမီးဖြစ်သည့် ကသစ်ဖြူတစ်ယောက်မှာလည်း ခုနစ်တက်မဟုတ်သော ရတက်ပွေနေရသေးသည်။

ကိုယ့်ကို မေတ္တာရှေ့ထားပြီး စကားပြောနှောင့်ယှက်ကြမည့် ပုရိသများ၏ ပြောကံကျားစစ်ဆင်ရေးစက်ကွင်းအား ရအောင်ရှောင်ကာ ကင်တင်းသို့ အောင်မြင်စွာရောက်လာခဲ့သော်လည်း ကင်တင်းသို့ရောက်မှ ကင်းပုန်းနှင့် တည့်တည့်တိုးနေ၍ ဖြစ်၏။

ဒီနေ့မှ တွဲနေကျသူငယ်ချင်းတွေကလည်း တညီတညွတ်တည်း ကျောင်းသို့ မလာကြချေ။ ကြို၍များ ညှိထားသည်လား မသိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ကင်တင်းသို့ရောက်လာခဲ့ပြီးမှ ခုလို သက်ပိုင်ဝင်းရွှေနှင့် တည့်တည့်တိုးရခြင်းကတော့ ကသစ်ဖြူအဖို့ အာရုံနောက်ရလေသည်။

သက်ပိုင်ဝင်းရွှေသည် ကတွတ်ပေါက်မှဆင်းလာမည့် ငါးအား

“ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါဟာ နာဘူး၊ မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လာရင် အမြဲနွားသိုးကြီးပြတ်ဖြစ်နေတဲ့ကောင်၊ ဒါမျိုးပေါ့”

သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ ဝုန်းခနဲ ထရပ်မိတော့၏။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဟု အထက်က ဆိုခဲ့သော်လည်း အနေအထားက ပြောစရာဖြစ်လာချေပြီ။ တစ်ခုခုပြောမှဖြစ်တော့မည်ဟု သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ စိတ်ထဲက တွေးလိုက်မိ၏။

သို့သော် ထိုအတွေးက မဆုံးလိုက်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သဘောပေါက်လိုက်ပုံရသော ကသစ်ဖြူက ...

“ဒီမှာ ကိုဝင်းရွှေ”

ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သံကြောင့် သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ ဗျာဟု ရေရွတ်ကာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ တစ်ဆက်တည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးတီးကျားတား ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“က ... ကသစ် ... နှစ်လုံးတည်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“ရှင်”

“ဪ ... နာမည်ခေါ်တာကို ပြောတာပါ”

ကသစ်ဖြူက ဪဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ ...

“အင်းလေ ... ရှင်က လေးလုံးပိုင်ရှင် လေးလုံးသမားကိုး”

“ဗျာ”

ထပ်၍ မြီးညောင်းရိုး တွန့်သွားရသည်။ ကသစ်ဖြူအသံက မဆိုစလောက် ကျယ်သွား၍လည်း ဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်၌ ကိုယ်က လေးလုံးသမား။ ထပ်တွေးကြည့်လျှင် အေအိုင်ဒီအက်စ်ဟုခေါ်သော အို ... အဟင်း။

စိတ်ထဲမှာ ငိုချင်သလိုဖြစ်သွားရရင်း သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ ကပျာကယာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကဲပါ ကသစ်ရယ် ... ခေါ်ချင်သလိုသာ ခေါ်ပါတော့၊ ဒါနဲ့ ခုနက ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

ထိုအခါမှ ကသစ်ဖြူက ...

“ခုနက ထွက်လာတဲ့ စကားသံကြောင့် ရှင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတယ်မလား”

“ဟင် ... ကသစ်က ဘယ်လိုသိ”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ကသစ်ဖြူက လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“ဒီလိုပဲ သိတာပေါ့၊ ဒီတော့ ရှင်စကားဆက်ပြောနေရင် ထပ်ပြီး စိတ်ညစ်ရမှာပဲ၊ ကျွန်မ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် ကိုဝင်းရွှေ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ရအောင် အဲဒီဝိုင်းကို သွားရှင်းလိုက်ပါလား”

“ခင်ဗျာ ... ကသစ်က သူတို့စားထားသောက်ထားတာတွေကို ပိုက်ဆံရှင်းခိုင်းနေတာလား”

အူတူတူပြန်မေးလာသော သက်ပိုင်ဝင်းရွှေကြောင့် ကသစ်ဖြူ ခေါင်းကုတ်မိတော့၏။ တကယ်ကို စိတ်ပျက်မိတယ်ဟူ၍ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲတွေထဲကလို ရေရွတ်လိုက်ပါက မကောင်းဖြစ်ရောမည်။

ထိုကြောင့် စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျော့လိုက်၍ ...

“ကိုဝင်းရွှေရယ် ... ရှင်ကလည်း အူလိုက် ဒူလိုက်တာ၊ ရှင်းခိုင်းတယ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံကိုမဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့စကားပြောရင် အနှောင့်အယှက်ထပ်မဖြစ်ရအောင်လို့ အဲဒီဝိုင်းကို တခြားနေရာရွှေ့သွားအောင် ရွှေ့ခိုင်းတာ”

ဒဲ့ပြောလိုက်မှပဲ သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ ခပ်ရေးရေးသဘောပေါက်တော့သည်။ ဒါဟာ ကသစ်ဖြူ ငါ့ကို အားကိုးတာပဲ ... ဟု ဟောန်မရာ တွေး

လိုက်မိပြီး ...

“ကိုယ် သဘောပေါက်ပြီ ကသစ်၊ ကသစ် ပြောတဲ့အတိုင်း ကိုယ် ခုပဲ သွားရွှေ့လိုက်မယ်၊ သုံးမိနစ်ပဲစောင့်”

ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ့ ထထွက်သွားသည်။ သုံးမိနစ် အချိန်ရသည်မို့ မာမိ ခေါက်ဆွဲပြုတ်မှာရန် ကသစ်ဖြူ စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ မဖြစ်သေးပါဘူးဟု တွေးကာ ငြိမ်နေလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ငါကွ ... ဟူ၍ လက်သီးလက်မောင်းတန်းမတတ် ချီတက်သွားသော သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ့တစ်ယောက်မှာတော့ ...

အနီး (၇)

“ဒီမှာ ဘော်ဒါ”

“ဗျာ”

ခေါ်သံကြောင့် ယောင်ထူးမိရင်း သားဦး ဆတ်ခနဲ မော်ကြည့်မိသည်။ မြင်လိုက်ရသည်က အဖိုးတန်အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားသော်လည်း ရုပ်မထွက်သော ဥပမိပိုင်ရှင်လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာ ပေးရလျှင် စာရေးဆရာပဉ္စမံဒီရိုင်း စာမူခတွေ အများကြီးရစဉ်ကာလက အကျိုးသစ်၊ ဘောင်းဘီသစ်တွေ ဝတ်ဆင်ထားသော ပုံစံမျိုး။

ရှုပ်လက္ခဏာကို သားဦး ဝေဖန်ပိုင်းခြားနေချိန်မှာပဲ ထိုလူက ...

“ကိုယ့်နာမည်က သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ့”

သားဦးကလည်း ခပ်တည်တည်ပင် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်နာမည်က သားဦးပါ။ သူကတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သီဟဖြိုး”

သားဦးအပြောကြောင့် သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ တစ်ချက်အမ်းသွားပြီးမှ-

“အေး... ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ဒီက ဘော်ဒါ
တို့ စကားပြောနေတာက ကိုယ်တွေ့ပိုင်းနဲ့ ကပ်နေတော့ ကိုယ်တို့ စကား
ပြောရတာ မလွတ်လပ်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့်...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ သားဦးက ဖြတ်၍ ...

“ဪ... သိပြီ၊ သိပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့က တခြားပိုင်းကို
ရွှေတော့မယ်လို့ လာပြောတာလား၊ ရပါတယ်ဗျာ ... ရွှေပါ၊ အဲဒီကိစ္စ
လောက်ကလေးနဲ့တော့ ကျွန်တော့်ကို အသိပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ လုပ်ပါ၊
လုပ်ပါ”

ပြောရင်းပင် သီဟဖြိုးဘက်သို့ မျက်နှာပြန်မူလိုက်ရင်း ...

“အဲဒါပဲ သီဟဖြိုး... ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့ သဘောတရားကို ခြုံငုံ
ကြည့်ရင်”

“ဒီမှာ ဘော်ဒါ ... ကိုယ့်စကားက မဆုံးသေးဘူး၊ ပိုင်းရွှေဖို့
ဆိုတာ မင်းတို့ကို လာပြောတာကွ”

ထိုစကားကြောင့် သားဦး မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိသည်။ တစ်
ဆက်တည်း ဟန်လုပ်ကာ ခပ်ဟဟရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဘလိုင်းကြီးပါလား ကိုသက်ပိုင်ရွှေဝင်းရယ်”

“ဟေ့ကောင် ... သက်ပိုင်ဝင်းရွှေကွ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ရွှေဝင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝင်းရွှေပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ခင်ဗျားက
ဘာလဲ ... ကျွန်တော်တို့ကို နေရာလာပြောင်းခိုင်းရအောင် ခင်ဗျားက
တက္ကသိုလ်စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့ကလား”

သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ ရှေးရှေးရှားရှား ဖြစ်သွားရသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိသော်လည်း တစ်ဆက်တည်းပဲ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ဒီနေရာက ခဏရွှေပေးစမ်း
ပါ”

သားဦးက သီဟဖြိုးကို တစ်ချက်ရွှေကြည့်လိုက်ပြီးမှ သက်ပိုင်ဝင်း
ရွှေအား ...

“အမိန့်ပေးတာဆိုရင်တော့ ဆော့ရီးပဲ ကိုသက်ပိုင်ဝင်းရွှေ နိုင်ငံ
တော်မှာတောင် အဲဒီလို တစ်ပါတီစနစ်တွေ ပပျောက်လာပြီဗျာ၊ လူ့အခွင့်
အရေးသဘောထားအရ ခင်ဗျားတောင်းဆိုတာဆိုရင်တော့ စဉ်းစားပေးမယ်”

သားဦးအပြောကြောင့် သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ တွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း စာမဖတ်သဖြင့် ထိုသဘောတရား
တွေကို သူ မသိချေ။

သို့သော်လည်း အထင်သေးမခံချင်သဖြင့် ကိုယ့်ဟန်ဖို့ လုပ်လိုက်
ပြီး ...

“အေးလေ ... မင်းပြောတဲ့အတိုင်း တောင်းဆိုတယ်ဆိုပါတော့
ကွာ၊ နေရာရွှေပေးမယ်မလား”

သားဦးက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်ပြီလေ ... ဒါဆိုလည်း ရွှေပေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီ
အတွက် ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း တောင်းဆိုစရာ ရှိလာပြန်တယ်”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာများလဲ”

ထိုအခါမှ သားဦးက သက်ပိုင်ဝင်းရွှေကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း-

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုလိုပုံစံမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်
တစ်ခါ ကျွန်တော့်ဘက်က တောင်းဆိုလို့ရှိရင် ခင်ဗျား ပြန်လုပ်ပေးရမယ်
... ဖြစ်မလား”

ရေရှည်ကို မစဉ်းစားဘဲ မျက်စိတစ်ထောက်စာသာ မြင်တတ်

သော သက်ပိုင်ဝင်းရွှေက အကြွင်းမဲ့သဘောတူဟန်ဖြင့် ...

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ နောက် ကြိုလို့ မင်းတောင်းဆိုရင် ငါ ပြန်လုပ် ပေးပါ့မယ်”

“ပြီးရော”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သားဦးက ကျသင့်ငွေကို ရှင်းကာ ဝိုင်းမှ ထ လိုက်သည်။ ပြီး ... သက်ပိုင်ဝင်းရွှေကို ပြုံးစေကြည့်လျက် ...

“ကဲ ... သွားပြီနော်၊ ခင်ဗျား ပြောချင်တဲ့သူနဲ့ ပြောချင်တဲ့စကား ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာပြောပေတော့”

သားဦးတို့ ထွက်သွားတော့မှ သက်ပိုင်ဝင်းရွှေတစ်ယောက် အင်း ချနိုင်တော့သည်။ အတွေးထဲမှာလည်း ကသစ်ဖြူ ပြန်ဝင်လာပြီး အားရပါးရ တော်ကီပစ်ရန် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ ... (ပရိသတ်ကြီး မျှော် လင့်ထားသည့်အတိုင်း)

“ဟင်”

ပါးစပ်မှ ထွက်သွားသော အာမေဩတ်သံနှင့်အတူ သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်သွားရ၏။ ခုနက ဝိုင်းမှာ ကသစ်ဖြူတစ် ယောက် မရှိတော့၍ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ဝေဝဲကြည့်လိုက်တော့လည်း အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့။

အူတူတူဖြင့် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်လျှောက်လာမိသည်။ ယူကျုံး၊ မရစ်တံဖြင့် ပြန်ထိုင်လိုက်စဉ်မှာပဲ စားပွဲပေါ်တွင် တစ်ရှူးဘူးနှင့် ဖိထားသော စာရွက်ပိုင်းလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဘာလေးလဲဆိုပြီး ဖိုးဖိုးဆတ်ဆတ် ယူအကြည့် ...

“အို”

ကိုယ့်နာမည်တပ်ကာ ရေးထားသောစာ ဖြစ်သည်။

သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ အငမ်းမရ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

ကိုဝင်းရွှေ ...

သုံးမိနစ်ပဲစောင့်ဆိုလို့ သုံးမိနစ်အတိ စောင့်ခဲ့ပါ တယ်။ သုံးမိနစ်ကျော်ပြီမို့လို့ ထသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မ ပြောတဲ့အတိုင်း ဟိုဘက်ဝိုင်းကို သွားရွှေဖို့ ပြောခဲ့ တဲ့အတွက် ရှင့်ကို အခွင့်အရေးထပ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မ နောက်ထပ် တစ်နာရီအတွင်းမှာ ရှိနေမယ့်နေရာကို လမ်း ညွှန်ပေးထားခဲ့ပါတယ်။

အဆင်ပြေရင် လာတွေ့နိုင်ပါတယ်။

ကသစ်ဖြူ

ဒါ ရေလာမြောင်းပေးစာစစ်စစ်ပဲဟု နှမချင်းမစာမနာစွာ သက်ပိုင် ဝင်းရွှေ တွေးလိုက်မိသေးသည်။ ဒီအချိန် ကသစ်နွယ်တစ်ယောက် ဝေရတ် တောင်ထိပ်က စောင့်နေမယ်ဆိုလျှင်တောင် ရောက်အောင်သွားမည်ဟု မတန်မရာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုစိတ်နှင့်အတူ ကသစ်နွယ် နောက်ဆက်တွဲရေးပေးခဲ့သော လမ်း ညွှန်ဆိုသည့် စာသားတွေကိုအကြည့် ...။

“ဟာ”

ဝေရတ်တောင်သို့ လမ်းညွှန်ထားခြင်းတော့ မဟုတ်ပါချေ။ သို့တိုင် အောင် သက်ပိုင်ဝင်းရွှေရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားစေလောက်သည့် လမ်းညွှန် ကတော့ ...။

(၄၉) ကားကို စီးပြီးတော့ လမ်း (၃၀) မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းပါ။ အဲဒီမှတ်တိုင်မှာရှိတဲ့ လေအောက်ဘက် အရပ်ကနေ ပြောင်းပြန်လှည့်ပြီး သုညနှစ်လုံးနဲ့ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ လူကတစ်ဆင့် ကျွန်မကို မေးကြည့်လိုက်ပါ။ တစ်နာရီဆိုတဲ့အချိန်ဟာ အစကတည်းက ပြောင်းပြန်ဖြစ်ဖို့ ကောင်းမယ်လို့ သူက ပြောရင် ကျွန်မနဲ့ တွေ့လို့ရပါပြီ။

နဂိုကမှ ဉာဏ်တိမ်ရသည့်ကြားထဲ ရေးထားသည့်လမ်းညွှန်ကို ဖတ်ကာ သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ သွက်ချာပါဒ် လိုက်ချင်သွား၏။

လမ်းညွှန်ကတော့ အလှူ (သို့) မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာတို့တွင် တွေ့ရတတ်သည့်ပုံစံမျိုး။

သို့သော်လည်း...

အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သက်ပိုင်ဝင်းရွှေတစ်ယောက် စဉ်းစားမရပါချေ။ ကသစ်ဖြူ ဦးနှောက်စားပြီဟူ၍တော့ ကြားဖူးနားဝတွေနှင့် သူ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထားတော့။

အရေးကြီးတာက ခု သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ?။ လောလောဆယ် လမ်းညွှန်ကိုတော့ အဖြေရှာမရသေး။ အချိန်ကလည်း တစ်နာရီပဲ ရမည်ဟု ဆိုထားသည်။

တကယ်ပဲ (၄၉) နံပါတ်ကားကို စီးပြီး လမ်း (၃၀) မှတ်တိုင်သို့ သွားကြည့်ရင်ရော။ မဖြစ်သေး။ တစ်နာရီဆိုသောအချိန်သည် လမ်းမှာပဲ လှလှပပ ကုန်သွားပေလိမ့်မည်။

သို့နှင့်...

လမ်းညွှန်ရေးထားသော စာရွက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး ကင်တင်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းမှာ အသိတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပါက လမ်းညွှန်ကလေးကိုပြပြီး စဉ်းစားခိုင်းရန်ဖြစ်သည်။

ထိုအတွေးနှင့်သာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် အသိဆို၍ တစ်ယောက်မျှပင် မတွေ့ရ။ တွေ့ရသည့် သူမိန်းတွေကလည်း အဖက်

မတန်သလိုပင် သူ့ကို ကြည့်ကြသည်ဟု ခံစားနေရသည်။

လျှောက်လာရင်းပင် အချိန်က ဆယ်မိနစ်လောက် ပုပ်သွားပြန်လေပြီ။

ထိုသို့ အပူလုံးကြွကာ လျှောက်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ရှေ့ဘက်မှ ဝိုက်စိုက်စိုက်စိုက် လျှောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒီကိစ္စ ဒင်းနဲ့လည်း ပတ်သက်တာပဲဟု တွေးလိုက်မိပြီး ...

“ဟေ့ ... ဘော်ဒါ ခဏ ... ခဏ”

ခေါ်လိုက်သံကြောင့် မျက်ဝန်းတစ်စုံက သူ့ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာလေသည်။

စာနား (၈)

“ဪ ... ခင်ဗျားပါလား။ ဘာကိစ္စလဲဗျ”

ဒီတစ်ခါတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တွေ့ချင်း သားဦးက အရင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သက်ပိုင်ဝင်းရွှေဆိုသည့် ဒင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ခဏလေးပါဗျာ၊ အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့”

ထိုစကားကြောင့် သားဦးက မျက်ခုံးမင့်လိုက်ကာ ...

“ဟင် ... လာပြန်ပြီလား။ ဒီတစ်ခါရော ကျွန်တော်က ဘယ်နေရာကို ရွှေပေးရဦးမှာလဲ”

“ဟာဗျာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ အကူအညီတောင်းချင်တယ်ဆိုတာက ဒီလိုပါ”

ထိုသို့အစချီကာ သူ လက်ရှိကြုံနေရသော အခက်အခဲကို တင်ပြလိုက်၏။

တင်ပြသည်ဆိုရာတွင်လည်း ဘောင်းဘီအသာချွတ်ကာ တကယ့် တင်အစစ်ကို လှစ်ပြခြင်းတော့ မဟုတ်ချေ။ ထိုသို့ဆိုလျှင်တော့ သားဦးက မပြောမဆို ပိတ်ကန်လိုက်မည်သာဖြစ်သည်။ ခုတော့ စကားဖြင့် အရင်တင်ပြ လာသောကြောင့် သားဦးက လမ်းညွှန်ဆိုသောစာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး...

“ဟာဗျာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေပဲ”

“ဗျာ”

သက်ပိုင်ဝင်းရွှေမျက်လုံးလေး ပြာလတွတ် ပြာလတွတ်ဖြစ်သွား၏။ သားဦးကပဲ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လေးဆယ့်ကိုးကားဆိုတာ ဒိုင်နာဗျူ မြို့ထဲကို ဝင်လို့မရဘူး”

“အဲ... ဟုတ်သားပဲ”

“အဲဒါပဲလေ... ဝင်လို့ရရင်တောင် သူသွားတဲ့လမ်းကြောင်းက လမ်းသုံးဆယ်မှတ်တိုင်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဗျာ၊ အလကားပါဗျာ... ခင်ဗျားကို ဦး နောက်စားသွားတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အင်း... ဟုတ်တယ်နော်”

ကိုယ့်ဟာကိုယ် နှစ်သိမ့်သည့်ပုံစံနှင့် သက်ပိုင်ဝင်းရွှေက ပြောနေ သေးသည်။ ပြီးမှ...

“ရပါတယ် ကသစ်ရယ်... ဒီနေ့တော့ ကိုယ် စိတ်လျှော့လိုက်ပါ မယ်၊ အနာဂတ်ရဲ့ မနက်ဖြန်တွေထဲမှာတော့ ကိုယ်တို့ ထပ်တွေ့ရဦးမှာပါ”

ထိုသို့ ပေါတောတောတွေပြောရင်း သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ လှည့်ထွက် သွားလေ၏။ သားဦးကိုပင် နှုတ်ဆက်မသွားချေ။ ရပါသည်...။ ငွေလည်း ယူမနေတော့ပါ။

ထိုအချိန်မှာပဲ အနားရောက်လာသော သီဟဖြိုးက သက်ပိုင်ဝင်း

ရွှေ၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း...

“သားဦး... အဲဒီလူက ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ”

သားဦးက သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ လာသွားသည့်ကိစ္စကို ပြန်ပြောပြလိုက် သည်။ စကားအဆုံးမှာ သီဟဖြိုးက ခပ်ဟဟရယ်လျက်...

“ဟုတ်သားပဲကွ၊ ကသစ်ဖြူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အလကား နေရင်း အလုပ်ပေးသွားတာပဲနေမှာ”

သားဦးက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး သီဟဖြိုး၊ ငါ့အထင် မမှားဘူးဆိုရင် ကသစ်ဖြူ က သူနဲ့ တွေ့လို့ရနိုင်တဲ့ မက်ဆေ့ချ်တစ်ခု ပေးသွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟင်... ဘယ်လို၊ ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လမ်းညွှန်ဆိုပြီး ရေးပေးခဲ့တဲ့စာကို ငါ မှတ်ထား တယ်၊ ဒီလိုကွ”

စာအုပ်ထုတ်ကာ သက်ပိုင်ဝင်းရွှေထံသို့ ကသစ်ဖြူရေးပေးခဲ့သော ဝါကျတွေကို ပြန်ရေးပြလိုက်သည်။ ထိုစာလုံးတွေကို သီဟဖြိုးတစ်ယောက် အခေါက်နှစ်ဆယ်တိတိ ဖတ်ပြီးနောက် အကြိမ်နှစ်ဆယ်မြောက်သော ခေါင်း ကိုပဲ ကုတ်လေ၏။

“ဘာတွေလဲကွာ... ငါတော့ လုံးဝစဉ်းစားလို့မရဘူး”

ထိုအခါမှ သားဦးက...

“ဒီလိုကွာ၊ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ အရင်စဉ်းစားကြည့်မယ်၊ စာပါအတိုင်း လေးဆယ့်ကိုးကားနဲ့ လမ်းသုံးဆယ်မှတ်တိုင်ဆိုတဲ့ ဂဏန်းတွဲနှစ်ခုကို အရင် ချရေးကြည့်လိုက်”

“ရေးပြီကွာ”

သီဟဖြိုးက စာရွတ်လွှတ်ပေါ်မှာ 4930 ဟူသော ဂဏန်းတွေကို

အရင်ရေးချလိုက်သည်။ ထိုဂဏန်းတွေကိုကြည့်ပြီး သားဦးက ...

“အင်း ... ဆက်ဖတ်ကြည့်ရင် လေအောက်ဘက်အရပ်ဆိုတော့ ... အဲဒါကို အင်္ဂလိပ်လို ... အယ် ... အီ ... အီး”

စကားပင်မဆုံးလိုက်ချေ၊ သီဟဖြိုးက သူ့အသံသြကြီးနှင့် ...

“ဟာ ... သိပြီကွ၊ အဲဒါ လီးကိုပြောတာ လီးကိုပြောတာ”

အားရပါးရထကာ ကျူးရင့်လိုက်သံကြောင့် သားဦးက ပါးစပ်ကို ကမန်းကတန်း လှမ်းပိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် တိုးတိုးလုပ်ပါကွာ”

“ဟင် ... မင်းပဲ အင်္ဂလိပ်လို လေအောက်ဘက်အရပ်ဆို၊ အဲဒါ အယ်အီးအီး ... လီးပဲ မဟုတ်လားကွ”

သားဦးက အံ့ကြိတ်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအသံထွက်က ဒီလောက် ... ဟာကွာ ... အဲဒီစကားလုံးကို အယ်လ်အီးအီးပဲ ပြောတော့”

“အဟီး ... ပြီးရော၊ အဲဒါဆိုတော့ ဘာဖြစ်ရောလဲ”

သားဦးက ဘာမှမပြောဘဲ ထိုစာလုံးကို ဂဏန်းတွဲ၏ဘေးမှာ ချရေးလိုက်သည်။

4930LEE

ပြီး ... ထိုစာလုံးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်းက ...

“လေအောက်ဘက်အရပ်ကို ပြောင်းပြန်လှည့်ဆို ... ဆိုတော့ ... ဟုတ်ပြီကွ”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာဟုတ်တာလဲ”

“အဟဲ ... ဒီလိုလေ”

4930337

“ဘာကြီးတုန်းဟ”

“ဟာကွာ ... LEE ကို ပြောင်းပြန်လှည့်လိုက်တော့ 337 မဖြစ်ဘူးလား၊ ဒါပဲလေ”

စကားအဆုံးမှာ သီဟဖြိုးက ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“မင်းဟာမင်းတော့ ဟုတ်နေတာပဲ သားဦးရာ၊ ကဲ ... ဒီဂဏန်း တွေရတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

လက်အသာကာပြရင်း သားဦးက ...

“မပြီးသေးဘူးကွ၊ သုညနှစ်လုံးနဲ့ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့လူဆိုတာ ပါသေးတယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သီဟဖြိုး စိတ်ရှည်ပုံမရတော့။ တွေးမိတွေးရာ တွေးချလိုက်ပြီး ...

“သုညနှစ်လုံးနဲ့ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့လူဆိုတာက ယောက်ျား ... အဲ ... ယောက်ျားတွေအားလုံးကို ရည်ညွှန်းတာပဲဖြစ်ရမယ်”

“မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ သီဟဖြိုးရာ၊ မင်းဟာလေ ရုပ်ရည်နဲ့ တကယ် လိုက်တယ် ... သိလား၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အဲဒီအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ရေးမလားကွ”

သီဟဖြိုး မျက်နှာမဲ့သွားသည်။

“အဲဒါဆို ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ... မင်း သိလို့လား”

သားဦးက ဦးနှောက်ကို တစ်ချက်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ကာ ...

“ဖြစ်နိုင်တာကတော့ သုညနှစ်လုံးနဲ့ မတ်တတ်ရပ်နေတယ်ဆိုတာ ရှေ့က ဂဏန်းတွေနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်ရင် အင်္ဂလိပ်ရှစ်ဂဏန်းပဲဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီဂဏန်းက သုညနှစ်လုံးဆင့်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့က အနေအထား မျိုးလေ”

“အဲဒီတော့ မင်းပြောတဲ့ ရှစ် (၈) ဂဏန်းကိုပါ ထည့်ရေးပြီကွာ၊
အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်ရလဲ”

သားဦးက ဟက်ခနဲရယ်ရင်း ...

“ခဏလေး ... လမ်းညွှန်တာ မပြီးသေးဘူးလေ၊ စာပါအတိုင်း
အစကတည်းက တစ်နာရီဟာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုတော့
... ဒီလိုကွာ”

တစ်နာရီ = (60) မိနစ်။

“ခြောက်ဆယ်ကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်တော့ ...”

60 = 09

“အဲ”

သီဟဖြိုး ရေရွတ်သံအဆုံးမှာ သားဦးက ...

“အစကတည်းကဆိုတော့ (09) ကို ကဏန်းတွဲရဲ့ရှေ့အစမှာ ကပ်
လိုက်ရင် ...”

ခပ်သွက်သွက်ချရေးလိုက်ပြီးမှ သီဟဖြိုးက ပြူးပြူးပြဲပြဲထအော်
လေတော့သည်။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... ဒါ ... ဒါဆို ... ဒီဂဏန်းတွေဟာ
ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ဖြစ်နေပါလား”

စကားအဆုံးမှာပဲ သားဦးက ဟန်ပါပါ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး ...

“အဲဒါပဲလေ ... ဒီဖုန်းနံပါတ်ဟာ ခု တစ်နာရီအတွင်း ကသစ်ဖြူ
နဲ့ စကားပြောလို့ရနိုင်မယ့် လမ်းညွှန်ပေါ့ကွာ”

“ဟင် ... အဲဆိုတော့”

သီဟဖြိုးအမေးကို မဖြေသေးဘဲ သားဦးက သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ
ဟန်းဖုန်းကို ထုတ်လိုက်လေသည်။

"Hello"

ခန်း (၉)

“ခုပြောနေတာ ကသစ်ဖြူ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ကိုဝင်းရွှေရဲ့၊ ကျွန်မ လက်တန်းဝှက်ခဲ့တဲ့ ပဟေဠိကို တစ်နာရီမပြည့်ခင် အဖြေရှာနိုင်သားပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ကူညီလိုက်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို အဓိက ကူညီလိုက်တာကတော့ ခုနက ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကိုဝင်းရွှေဆိုတဲ့ သက်ပိုင်ဝင်းရွှေပဲ”

“ရှင်”

“သိပ်လည်း မအံ့သြပါနဲ့ဗျာ၊ အဲဒီလူက ခင်ဗျားရေးပေးခဲ့တဲ့စာ ကို ပြပြီး ကျွန်တော့်ကို လာမေးတာဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း သူ ထွက်သွားမှ အဲဒီလမ်းညွှန်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်လို့ရတာလေ၊ အဲဒါကြောင့် ဖုန်းဆက်လိုက် တာ”

“ဒါ ... ဒါဆို ... ရှင် ... ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည်လား ... အဟဲ ... မိဘနှစ်ပါးက ပထမဆုံး ဓမ္မာရဲ့ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီအဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်တဲ့အမည် ပေးထားတာဗျ၊ စဉ်းစားကြည့်လေ”

“ဪ ... သိပြီ၊ ဒါဆိုရင် ရှင်နာမည်က မီးတွင်းပေါ့ ... ဟုတ် လား”

“ဟာဗျာ ... ဘယ်ကလာ မီးတွင်းရမှာလဲ၊ သားဦးဗျ ... သားဦး”

သားဦး ‘ဘု’ တောလိုက်၏။ ဘယ်နယ် ... လူကိုများ မီးတွင်း တဲ့။ မသကာ မီးပွားဆိုလျှင်တောင် နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာတစ်ယောက်၏ နာမည်နှင့် တူသည်မို့ ကြံဖန်ဂုဏ်ယူနိုင်သေးသည်။ ခု မီးတွင်းဆိုတော့ ... သွားပြီ။

ထိုသို့တွေးနေချိန်မှာပဲ ရယ်သံလွင်လွင်လေးနှင့်အတူ ...

“ခစ် ... ခစ် ... ထင်သားပဲ၊ ကျွန်မက ရှင်ကို တမင်ပြောလိုက် တာ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်တာလဲ”

“ဒါကတော့ ရှင်းနေတာပဲ ကသစ်ဖြူရယ်၊ ဒီဖုန်းဆက်ပြီးရင် ခင်ဗျားနဲ့ တစ်နာရီအတွင်းမှာ တွေ့လို့ရတယ်ဆိုလို့ပါ၊ ကဲ ... ဘယ်ကို လာရမှာလဲ ပြော”

“အိုး ... အဲဒါက ကိုဝင်းရွှေကို ပြောခဲ့တာရှင်၊ ရှင်ကို မဟုတ်ပါ ဘူး”

“အာ ... အတူတူပဲလေ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုတူလို့လဲ”

“အဟဲ ... လူချင်းတူတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကသစ်ဖြူအပေါ်တား တဲ့ သဘောထားချင်းလည်း တူတယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ကသစ်ဖြူကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒကို သဘောပေါက်ရောပေါ့”

“ဟင်း ဟင်း... အဲဒါကတော့ ရှင့်ဘာသာ တစ်ဖက်သတ်ကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ဆန္ဒပဲလေ၊ ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို မသိဘူး၊ ပြီးတော့... ဖုန်း နံပါတ်လေး ရှာနိုင်ရုံလောက်နဲ့ မသိမမြင်ဘူးတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဖို့ လည်း ကျွန်မ စိတ်မပါဘူး”

“ဒါဆိုရင်လည်း စိတ်ပါတဲ့အထိ စောင့်မယ်လေ”

“ဘာရှင့်”

“ဪ... ကသစ်ဖြူနဲ့ တွေ့ရဖို့ ကသစ်ဖြူဆန္ဒရှိတဲ့အချိန်အထိ စောင့်ပို့မယ်လို့ ပြောတာ”

“လွယ်လှချည်လားရှင်၊ ကျွန်မက သားဦးဆိုတဲ့ ရှင်နဲ့တွေ့ဖို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်မပါဘူးဆိုရင်ရော”

“ဒါဆိုလည်းဗျာ... ခင်ဗျား စိတ်ပါလာအောင် မြူဆွယ်ရတော့ မှာပေါ့”

“ရှင်နော်... မပိုက်ရိုင်းနဲ့”

“ဟာဗျာ... ကျွန်တော်က သဘောတရားကို ပြောတာပါဗျာ ကဲပါ ကသစ်ဖြူရယ်... တစ်ရက်နှစ်ရက်၊ အဲ... ဒါမှမဟုတ် တစ်ပတ် လောက်တော့ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်လာပါ လိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်ပေါ့... ဟုတ်ပြီလား”

“ရှင်... ရှင်”

ဟန်းဖုန်းစပိကာမှ ထွက်ပေါ်နေသောအသံက ရပ်သွားသည်။

သားဦးက စားပွဲပေါ်တင်ထားသောဖုန်းကို ယူကာ ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။ ပြီး... ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် မျက်နှာများကို ငါးခွနုင့်ငါးရှည် စပ်ထားသော အပြုံးမျိုး ပြုံးပြလိုက်သည်။

အားလုံးထဲမှာမှ ပထမဦးဆုံး အသံထွက်လာသူက ဘိုရှူးထင်လင်း

ဖြစ်သည်။ ဒင်းက ဗမာသံဖြင့် သက်ပြင်းကို အရင်ချကာ ...

“အင်း... အင်ထရိုလေးကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါမှ... အဲဒါ အနေက ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ ဒီလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သားဦးက ခပ်တည်တည်ဟန်ဖြင့် ...

“အဲဒါက ငါ့အပိုင်းလေ၊ တစ်လအတွင်းမှာ ပြောထားတဲ့အချင်း ဖြစ်ရင် ပြီးရောမဟုတ်လား၊ ခု... မင်းတို့နဲ့ လာတွေ့တယ်ဆိုတာကလည်း ဒီဝိမ်းမှာ ငါ့ဘက်က နိုင်ရင် မင်းတို့ဘက်က ဘာလုပ်ပေးမလဲဆိုတာ မေး ချင်လို့ကွ”

စကားအဆုံးမှာ နိုင်လင်းအောင်က ...

“ဟာ... အဲဒါက ပြောပြီးပြီလေ၊ မင်း ငါတို့ကို စော်ကားထားတဲ့ ကိစ္စကို ကျေအေးပေးမယ်ဆိုတာ”

သားဦးက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါသည်။ ပြီး ...

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် မင်းတို့ ခွင့်မလွှတ် လည်း ငါက ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ခု... ငါ လုပ်နေတာက ငါလည်း မင်းတို့ လောက်တော့ အဖြစ်ရှိတယ်ဆိုတာကို ပြချင်တာ၊ အဲဒီတော့ ငါနိုင်ရင် မင်းတို့ ဘာလုပ်ပေးမှာလဲ”

“ရှုံးသွားရင်ရော သားဦး”

ရုတ်တရက် ထင်လင်းက ဖြတ်မေးလာသောကြောင့် သားဦးက ဟက်ခနဲရယ်ရင်း ...

“ငါ ရှုံးရင် ဟုတ်လား၊ ပြောကြည့်လေ... ဘာလုပ်ပေးချမှာလဲ” ထိုစကားကြောင့် ထင်လင်းက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ကာ ...

“ကြီးကြီးမားမားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းရှုံးလို့ရှိရင် ကျောင်း တက်နေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်မှာ မင်း တကယ်ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးနဲ့

တွေ့တွေ့မတွေ့တွေ့ ရည်းစားမထားရဘူး”

သားဦးက သဘောကျသလို တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာများလဲလို့ကွာ၊ သိပ်ရတာပေါ့၊ ငါက နဂိုကတည်းကမှ မင်းတို့လို တာလီဘန်နာဘူးမှ မဟုတ်တာ”

“ဟေ့ကောင် တော်တော့၊ မင်း မပြောကောင်း ပြောကောင်း နိုင်ရင်ရော ငါတို့က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

တစ်ချက် တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ သားဦးက ...

“ပထမတော့ စဉ်းစားထားတာ တစ်မျိုးကွ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက နည်းနည်းပေါ့နေတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ထပ်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ ပြီးမှ ပြောမယ်”

လဒေတွက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အရင်ကြည့်လိုက် ကြသေးသည်။ ပြီးမှ ထင်လင်းက ...

“ရတယ်လေ ... မင်းသဘောပဲ၊ ငါ့အထင်ကတော့ မင်း အဲဒီ အဆင့်တောင် ရောက်မှာမဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒါကတော့ မင်းအထင်လေ၊ ကဲပါ ... ကျန်တဲ့စကားတွေကို တော့ ဂိမ်းအိုဗာဆိုတဲ့အချိန်ကျမှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့”

ပြောရင်း သားဦး ထထွက်လာခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့မှ နိုင်လင်းအောင်က လှမ်းအော်လာ၏။

“ဟေ့ သားဦး ... မင်းကို သတိပေးစရာတစ်ခု ကျန်သွားလို့ကွ၊ ငါတို့ နောက်ဆုံး စုံစမ်းရသလောက်တော့ ကသစ်ဖြူမှာ သူ့အိမ်က သဘောတူထားတဲ့သူ ရှိနေတယ်တဲ့ကွ”

သားဦး ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်သည်။ ပြီး ... ဒင်းတို့အုပ်စုဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ကာ ...

“မင်းတို့ဟာကလည်း ဝတ္ထုတွေ ဗီဒီယိုတွေထဲကလိုပါလား၊ ဒါဆိုလည်း ငါက ပြန်ပြောရဦးမှာပေါ့၊ ကသစ်ဖြူတောင် မမြင်ဖူးသေးတဲ့ မိဘချင်းသဘောတူထားတဲ့သူဟာ ငါလည်း ဖြစ်နေနိုင်တာပဲလို့ မင်းတို့ မစဉ်းစားမိဘူးလား”

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... ခုတစ်လော ငါ့မိဘတွေကလည်း ငါ့ကို ရည်းစား မရှိရင် သူတို့သဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ကျောင်းပြီးတဲ့ခါ နေရာချထားပေးမယ်လို့ ပြောပြောနေလို့ကွ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဘာစကားသံမှ ပြန်မလာတော့ချေ၊ သားဦးလည်း သူ ဦးတည်ထားသည့်နေရာသို့ ပြန်ကာ ခြေလှမ်းလိုက်လေသည်။

စာနု (၁၀)

“ဟင်... ဖုန်းထဲမှာ နင်နဲ့သားဦးဆိုတဲ့လူက အဲဒီလိုတွေ ပြောခဲ့တာလား”

ဇင်မာမြင့်၏စကားကို မဖြေသေးဘဲ ကသစ်ဖြူက သူ့ဟန်းဖုန်းလေးကို ပိတ်ကာ အိတ်ရှုံ့လေးထဲသို့ အရင်ထည့်လိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ...

“ဟဲ့... တကယ်ပြောခဲ့လို့ ရက်ကျော့ဒ်လုပ်ထားတာကို နင်တို့ကြားရတာပေါ့။ ငါက ဒီကိစ္စကို လီဆယ်စရာလား၊ ပြီးတော့... အရင်ကလည်း ငါ့ဆီကို လာတဲ့ဖုန်းတွေကို ဟားရအောင် ဒီလိုပဲ အသံဖမ်းထားတာလေ”

စကားအဆုံးမှာ သက်ထားက အူတူတူဖြင့်...

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... ခုဟာက ရယ်မှမရယ်ရတာ၊ ပြီးတော့ ခုနက ဘယ်သူ”

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

“သားဦးတဲ့... သားဦး”

“အေး... အေး... အဲဒီ သားဦးဆိုတဲ့လူ ပြောတဲ့စကားတွေက တစ်မျိုးပဲနော်”

“ဟင်... ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ”

ဇင်မာမြင့်၏အမေးကို သက်ထားကပဲ...

“ဪ... ပြောသွားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း သူက ကသစ်ကို မြှူဆွယ်မယ်တဲ့၊ အဲဒါကို ငါ့စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေတာ”

စကားအဆုံးမှာလည်း ကသစ်ဖြူက နှုတ်ခမ်းလေးကို မှဲ့လိုက်ရင်း

“ဘာမှမထူးခြားပါဘူးဟာ၊ သာမန်အတိုင်းဆိုရင် သူ့စကားကို ငါ စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်လို့ တမင်ပြောသွားတာပဲနေမှာ၊ ငါကတော့ အဲဒီအကွက်လောက်ကို ကဒါဖီသတင်းလောက်တောင် စိတ်မဝင်စားဘူး”

ပြောရင်း လက်ကျန်အအေးကိုပင် ပိုက်နှင့် ရွတ်ခနဲ စုပ်သောက်လိုက်သေးသည်။ ကသစ်ဖြူစကားကို နားမရှင်းလိုက်သော ဇင်မာမြင့်က

“ဘယ်သူ... ဘယ်သူ ကဒါဖီ ဟုတ်လား၊ သူ့သတင်းဆိုတာက ဘာလဲ”

“အာ... နင်တို့ကလည်း ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား၊ လစ်ဗျားနိုင်ငံကို အာဏာရှင်စနစ်နဲ့ လေးဆယ့်နှစ်နှစ်ကြာအောင် ရက်ရက်စက်စက် အုပ်ချုပ်လာခဲ့တဲ့ လူလေ၊ အခု အသေဆိုးနဲ့ သေသွားပြီဟာ၊ အဲဒီသတင်းကို ပြောတာ”

“ဟယ်... နင်က ဒါလည်း သိတာပဲလား”

သက်ထားအပြောကြောင့် ကသစ်ဖြူက မျက်စောင့်ထိုးရင်း...

“သိတာပေါ့ဟာ၊ စာဖတ်တာကိုး၊ နင်တို့သာ စာမဖတ်လို့ ဒီခေတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိတာ၊ ခုဆို ငါတို့နိုင်ငံမှာဆိုရင် နိုင်ငံရေး

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

အပြောင်းအလဲတွေ စ,နေပြီဟ၊ စတုတ္ထမဏ္ဍိုင်ဖြစ်တဲ့ မိဒီယာတွေကလည်း လွတ်လပ်စွာရေးသားခွင့်တွေ ရလာပြီ၊ ပြီးတော့ ...”

“တော်ပါတော့ ... ကသစ်ရယ်၊ နင့်တရားကို ကျောင်းပိတ်တဲ့ ရက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး နာပါမယ်၊ ခုလောလောဆယ်တော့ သူများ လာဟောမယ့်တရားကိုပဲ နှင် အရင်နာလိုက်ပါဦး”

“ဟင် ... ဘာတရားလဲဟ”

ဖင်မာမြင့်အပြောကြောင့် ကသစ်ဖြူ ကြောင်တက်တက်ပြန်မေး လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ဖင်မာမြင့်က ကင်တင်းက အပြင်ဘက်သို့ မေးငေါ့ပြ ရင်း ...

“ဟိုမှာလေ ... နှင့်ရဲ့ပါတနာတစ်ယောက် လာနေတာ မမြင်လား”

ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ရင်း ကသစ်ဖြူ စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ကင် တင်းဘက်သို့ လျှောက်လာသူက တခြားမဟုတ်။ သူမကို လိုက်လံပိုးပန်း နေသူတွေထဲကမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဇေယျာတင်မြင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကသစ်ဖြူအနေဖြင့် ဒင်းအပေါ် ဘာခံစားချက်မှတော့ မရှိချေ။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ စကားလာပြောလျှင် တစ်နာရီနီးပါး ကြာ သောကြောင့် ဒင်းလာလျှင် စိတ်ညစ်ရသည်။

နားပူလွန်း၍ အတင်းနှင့်လွှတ်သော်လည်း ဇေယျာတင်မြင့်ဆိုသော ငတိက မပြန်ဘဲ ပေကတ်နေတတ်သည့်လူစားမျိုး။

ခုလည်း စိုက်စိုက်စိုက်စိုက် လာနေသော ဇေယျာတင်မြင့်ကိုကြည့် ကာ ကသစ်ဖြူ လေပူတစ်ချက် မှတ်ချလိုက်ပြီး ...

“ဟူး ... ဒုက္ခပါပဲဟာ၊ ဒီအချိန်ထပြေးရင်လည်း နောက်က ထပ် လိုက်လာတော့မယ်၊ ဘယ်လိုမှကို ဒင်းတို့နဲ့ မလွတ်ပါလား”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ တစ်ရက် တစ်ရက် ခုလို လိုက်လံ ချဉ်းကပ်နေသူတွေကို ရှောင်ရတာကလည်း ကသစ်ဖြူအတွက် အလုပ်တစ်ခု လို ဖြစ်နေသည်။

နည်းမျိုးစုံဖြင့် ငြင်းသော်လည်း ဒင်းတို့တွေက တက်ညီလက် ညီ နောက်မဆုတ်ကြချေ။ ခုလည်း တစ်ယောက်က ချီတက်လာပြန်လေပြီ။

ထိုသို့တွေးနေရင်း လှမ်းအကြည့်မှာပဲ ကသစ်ဖြူ ဟင်ခနဲ ရေရွတ် မိလိုက်၏။ လျှောက်လာသော ဇေယျာတင်မြင့်တစ်ယောက် လမ်းမအလယ် မှာ ပုဆိုးကျွတ်ကျသွား၍ မဟုတ်ချေ။

ထိုသို့ဆိုလျှင်တော့ မျက်နှာလွှဲလိုက်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ အံ့သြလွန်း၍ ကြည့်နေမိသေးသည်။

သူမတင် မဟုတ်။ ကသစ်ဖြူကို အကောင်လိုက်ကြီး တွေ့လျက် သားနှင့် တစ်ချက်မျှသာကြည့်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသော ဇေယျာ တင်မြင့်ကြောင့် အားလုံး ဟာခနဲဖြစ်သွားကြ၏။

ယခင်ကဆိုလျှင် ဇေယျာတင်မြင့်သည် ကသစ်ဖြူကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရုံမျှဖြင့် (နွားသိုးကြိုးပြတ်၊ အူယားဖားယား၊ အတင်းအဓမ္မ) ပြေးလိုက်လာတတ်သော လူစားမျိုး။

ခု ... ဒင်း ဘာဖြစ်တာလဲ?

အားလုံးမှင်တက်မိနေရင်းက သက်ထားဆီမှ အသံထွက်လာ သည်။

“ကသစ် ... အဲဒီကောင် နှင့်ကို မြင်ရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ခါတိုင်းလိုလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အေးဟ ... အရင်ကဆိုရင် ဒီအချိန် ကသစ်ရှေ့ကိုချောက်နေပြီ ဟ၊ ဒီကောင် ရူးများ ရူးသွားတာလား”

ဇင်မာမြင့်အပြောအဆုံးမှာ ကသစ်ဖြူက ပခုံးအသာတွန့်ရင်း...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ ... အဲဒီကောင် မလာတော့ ငါလည်း နားပူသက်သာတာပေါ့”

ထိုသို့သာ ပြောလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အနည်းငယ် မခံချို မခံသာလေးဖြစ်သွားရ၏။ ခါတိုင်း ကိုယ့်နောက်ကို အပြေးအလွှား လိုက်လိုက် လာသူက ခု တစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး မတူမတန်သလို ဆက်လျှောက်သွား သည် မဟုတ်ပါလား။

ငါများ စန်းကျသွားတာလားဟု ကသစ်ဖြူ တွေးလိုက်မိသေး သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သက်ထားက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ငါ့အထင်ပြောရရင် ဒီကောင် ကသစ်ကို ချဉ်းကပ်လို့မရတာနဲ့ လက်လျှော့ပြီး နောက်တစ်ယောက်ကိုများ လိုက်နေတာလား”

“အင်း ... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှ် နားပူနည်းနည်း သက်သာသွားတာပေါ့ ကသစ်ရာ”

“သူ့ဘာသူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ငါ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ကဲ ... စား သောက်ပြီးရင်လည်း အတန်းသွားတက်ရအောင်”

မျက်နှာကလေးမဲ့ကာပြောရင်း ကသစ်ဖြူ ထရပ်လိုက်သဖြင့် သူမ တို့လည်း မနေသာတော့ချေ။ သုံးယောက်သား ကင်တင်းမှ ထထွက်ခဲ့ကြ သည်။

ထွက်လာပြီး သိပ်မကြာလိုက် မျက်နှာချင်းဆိုင် လှမ်းတွေ့လိုက်သော လူတစ်ယောက်ကိုကြည့်က ဇင်မာမြင့်က ...

“ဟဲ့ ကသစ် ... ဟိုမှာ ... နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တိုးပြန်ပြီဟ” ကသစ်ဖြူ ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဟုတ်ပါသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် လှမ်းမှာတွေ့တာ xxx ရှောင်လွှဲစရာလမ်းမ ကျဉ်း မြောင်းလွန်းပြီလေဟု ဆိုသော Rဇာနည်သီချင်းထဲကလိုပင် ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲရန်မဖြစ်နိုင်သော သူ့ရထွန်းရွှေအား မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရ လိုက်၍ ဖြစ်၏။ ခပ်ခိုင်းခိုင်းဆိုရလျှင် ဒင်းကလည်း ကသစ်ဖြူ၏ ဖောက်သည် တွေထဲက တစ်ယောက်။

ထားတော့။ လောလောဆယ် ဒဲ့တွေ့နေပြီမို့ ကသစ်ဖြူက မျက်နှာ ကို ခပ်မူန့်မူန့်လေး လုပ်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် ...

ကသစ်ဖြူအပါအဝင် အားလုံးပဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်ရပြန်၏။ ခါတိုင်းဆို လျှင် မျက်နှာကို လျှာဖြင့်လျက်မတတ် အငမ်းမရ စကားလာပြောတတ် သော သူ့ရထွန်းရွှေသည် ယခု ကသစ်ဖြူအား တွေ့လိုက်ရချင်းပင် မျက်နှာ တည်သွားပြီး နောက်ပြန်လှည့်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားလေတော့၏။ ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ?

ဒီတစ်ခါတော့ ကသစ်ဖြူ စဉ်းစားရတော့သည်။ ကိုယ့်ကို ပိုးပန်း နေသူတွေက ဒီနေ့မှ ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်နေရသနည်း။ အကြောင်းတော့ ရှိ ရမည်။ သွေးရိုးသားရိုးတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ချေ။

အတူလျှောက်လာသော ဇင်မာမြင့်ကပင် ...

“ဘယ်လိုတွေ့ဖြစ်နေကြတာလဲဟ၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်စလုံး ဒီနေ့ မှ ရုတ်တရက် သွေးလေချောက်ချားသွားကြတာလား”

“အေးလေ ... ထူးတာတော့ ထူးဆန်းနေပြီ”

ထိုစကားအဆုံးမှာပဲ စာသင်ခန်းတစ်ခုထဲမှ ထွက်လာသော အာကာ ဝင်းမောင်ဆိုသူကို တွေ့လိုက်ရပြန်၏။ ထိုသူသည်လည်း ကသစ်ဖြူကို မေတ္တာထားနေသော ငတ်တွေထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

တွေ့တွေ့ချင်း သုံးယောက်သား မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ ပြောရသည်မှာလည်း မကောင်းချေ။ ဒီတစ်ယောက်ရော သူမကို ဘယ်လိုဆက်ဆံဦးမည်လဲဟူသော အတွေးနှင့်ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ...

စာရေးဆရာတချို့၏လေနှင့် ရေးရလျှင်တော့ မျှော်လင့်ချက်ကလေးက ကျိုးကြေသွားပြန်၏။ အာကာဝင်းမောင်သည် သူ့ရှေ့က စီနီယာနစ်ယောက်လိုပင် ကသစ်ဖြူကို တစ်ချက်ပဲစွေကြည့်ကာ သူ့လမ်းသူဆက်လျှောက်သွား၍ ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

နာရီပိုင်းအတွင်း ကြုံလိုက်ရသော အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် ကသစ်ဖြူ စိတ်ရှုပ်ရာမှ စိတ်တိုလာရတော့၏။ ဇင်မာမြင့်နှင့် သက်ထားတို့လည်း ကသစ်ဖြူကို ဘာပြောရမည်မှန်းမသိတော့။

ထိုစဉ် ...

“ဟဲ့ ကသစ် ... နင်တို့ကလည်း ရှာလိုက်ရတာဟယ်”

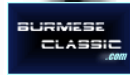
အသံနှင့်အတူ သူငယ်ချင်းဖြစ်သော နနုတစ်ယောက် (မြန်မာဇီဒီယိုတွေထဲကအတိုင်း) အချိန်ကိုက် ရွှေလျှားရောက်ရှိလာ၍ဖြစ်သည်။

ကသစ်က (စိတ်တိုတိုနှင့်) ...

“နင် ရှာရတယ် ပြောရအောင် ငါတို့က ပုန်းနေလို့လား။ ဒီအချိန်ကင်တင်းပဲ သွားစရာရှိတာလေ၊ ကဲ ပြော ... ရှာနေတယ်ဆိုတာက ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီလိုဟာ”

စကားကို ဖြတ်ထားရင်း နနုက မဆီမဆိုင် လုံ့လပြင်ဝတ်ကာ အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်နေသေးသည်။

စိတ်မရှည်တော့သည့် ကသစ်က ...

“ဟဲ့ နနု ... နင် ဘဲနဲ့များ ချိန်းတွေ့လာတာလား”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သနပ်ခါးတွေ ပျက်နေလို့လား”

အရေးထဲ ဒင်းက မျက်နှာကို လက်နှင့်ပွတ်နေသေးသည်။

မနေသာတော့သည့် ဇင်မာမြင့်ကပဲ ဝင်၍ ...

“ကဲပါ ... ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာကိုပဲ ပြောတော့၊ ကသစ်က ခု ... တင်းလာတာ”

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထပ်မေးလာပြန်သဖြင့် ဇင်မာမြင့်ကပဲ လတ်တလော ကသစ်ဖြူ

စိတ်တိုလာရသည့်အကြောင်းအား ပြန်ရှင်းပြလိုက်၏။

ထိုအခါမှ နနုက ဝင့်ခနဲ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ထင်သားပဲ၊ ခု ... ငါ ပြောမယ့်အကြောင်းအရာကလည်း အဲဒီကောင်တွေနဲ့ ပတ်သက်နေနိုင်တယ်ဟ”

“ဟင် ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

အလန့်တကြားဟန်လေးဖြင့် ကသစ်ဖြူက ဆတ်ခနဲ ပြန်မေးလိုက်သည်။

နနုက လက်အသာကာပြရင်း ...

“ခဏလေး ... ခဏလေး၊ ငါကလည်း ပြောမှာပါ၊ ငါတောင် အဲဒီသတင်း ကြားကြားချင်း နင့်ကို ပြောချင်လွန်းလို့ လိုက်ရှာနေတာ”

“ကသစ်ကိုတောင် တကူးတက လိုက်ရှာတယ်ဆိုတော့ အဲဒီသတင်းက ကသစ်နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေလို့လား”

သက်ထားအမေးကို နနုက ခေါင်းညိတ်လျက် ...

“သိပ်ပတ်သက်နေတာပေါ့၊ ငါ ကြားခဲ့တဲ့သတင်းက ...”

စကားကို ဖြတ်ထားရင်း နုနုက ကသစ်ဖြူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“သတင်းကဟာ ... ကသစ်ဖြူကို တကယ်မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နဲ့ ကြိုက်နေတဲ့သူတွေကို စေတနာနဲ့ ကူညီချင်လို့ ဆက်သွယ်ကြပါတဲ့”

“ဟင်”

“ဟာ”

သုံးယောက်သား အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကြ၏။

ဇင်မာမြင့်က အရင် ...

“ဟဲ့ .. အဲဒီသတင်းက ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ၊ ဘယ်သူလာပြောတာလဲတဲ့ ...”

နုနုက ...

“လူအတိအကျတော့ ငါလည်း မသိဘူး၊ နာမည်ကလည်း ဘာဆိုလားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူတွေကို နေ့လယ် နှစ်နာရီမှာ သူ့ဆီ ဆက်သွယ်ပါဆိုပြီး သတင်းက ပြန်နေတာ”

စကားအဆုံးမှာ ကသစ်ဖြူက မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလိုက်ပြီး ...

“နင်ကလည်း သတင်းသာ ပြောတယ်၊ ဘာမှ ရေရေရာရာလည်း မသိဘဲနဲ့”

“အဟီး ... သိတာတစ်ခုတော့ ရှိပါသေးတယ်ဟ”

“ဘာသိတာလဲ”

“ဪ ... နင်ကို ကြိုက်နေတဲ့ လူတွေ သွားတွေ့ရမယ့်လူက ဒီနေ့ နှစ်နာရီတိတိမှာ ဖလော်ကင်တင်းမှာ စောင့်နေမှာတဲ့၊ အဲဒါ ငါသိတာ အကုန်ပဲ၊ ဒါနဲ့ ကသစ် ... နင် မန်နေဂျာတွေ၊ ဘာတွေများ ခန့်ထားသေးလား”

“ဟင် ... ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဒီလိုလေ ... နင်နဲ့ သင့်တော်မယ့်ရည်းစားကို မန်နေဂျာခန့်ပြီး များ ရွေးခိုင်းတာလားလို့”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဟာ ... အဲဒီလို လုပ်ရအောင် ငါက အရူးလား”

ကသစ်ဖြူ စကားအဆုံးမှာ သက်ထားက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်တယ်ဆိုတာကို အရင်သိဖို့ လိုတယ်၊ ပြီးတော့ ... ဟိုကောင်တွေ ဒီနေ့နံနက် ၈ရမနိုက်ခိုင်ဘဲ အသီးသီးသွားကြတာ ဖလော်ကင်တင်းကိုများလား”

ဇင်မာမြင့်ကလည်း ...

“အေး ... ဖြစ်နိုင်တယ်ဟ၊ ကဲ ကသစ် ... နင် ခု ဘာလုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားလဲ”

မျက်မှောင်တင်းတင်းကြုတ်ရင်း ကသစ်ဖြူ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေမိသေးသည်။ ဘယ်သူက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲလုပ်လုပ် ဒီကိစ္စကတော့ ကိုယ်နှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေလေပြီ၊ ပြီး ... ကိုယ့်နာမည် ပေါ်တင်တပ်ကာ ထွက်လာသော သတင်းမို့ ထိုသတင်းလွှင့်သူအား တရားပင် စွဲလို့ရနိုင်သေး၏။

ထိုကြောင့် ခပ်မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင်း ...

“ရှင်းရှင်းလေးပဲလေ၊ ဘာလဲဆိုတာ သိရအောင် ငါတို့ ဖလော်ကင်တင်းကို သွားကြည့်ကြတာပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ သက်ထားက လက်ပတ်နာရီကို ဖတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အေး ... ခုမှ နှစ်နာရီစွန်းစွန်းလေးပဲ ရှိသေးတယ်ဟ၊ သွားရင်

မိနိုင်းလောက်တယ်”

သုံးယောက်သား ထွက်လာကြတော့ နုနုလည်း သိချင်စိတ်ဖြင့် လိုက်ပါလာသေးသည်။ သိပ်မဝေးသဖြင့် ဖလော်ကင်တင်းအနီးသို့ ငါးမိနစ် အတွင်း ရောက်သွားပါ၏။

ကင်တင်းရှေ့ရောက်တော့ ကသစ်ဖြူက ဆတ်ခနဲ ခြေလှမ်းကို ရပ်ရင်း ကင်တင်းထဲသို့ သိသိသာသာ ဝေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်”

သန်း (၁၁)

“ဟင်”

ထိုသို့ရေရွတ်ရင်းက ကသစ်ဖြူနောက်သို့ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်မိသွားသည်။ ကသစ်ဖြူ၏အမူအရာကြောင့် ဇင်မာမြင့်တို့လည်း အုပ်စု လိုက်ကြီး နောက်သို့ရောယောင် ဆုတ်လိုက်ကြ၏။

“ကသစ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင် ဘာကို တွေ့လိုက်လို့လဲ”

ကသစ်ဖြူက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ကင်တင်းထဲသို့ မေးငေါ့ရင်း ...

“ကင်တင်းထဲက ညာဘက်ထောင့်ဆုံးဝိုင်းကို ကြည့်လိုက်လေ၊ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ”

အားလုံးပဲ တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း ဝန်းခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက် ကြသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ‘ဟင်’ ‘ဟာ’ ‘အို’ ‘အဲ’ စသဖြင့် အာမေဍိတ် ကိုယ်စီ ထွက်သွားကြ၏။

ကသစ်ဖြူ ညွှန်ပြသောဝိုင်းမှာ မြင်လိုက်ရသူတွေက ဖျက်နှာစိမ်း

လူငယ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကသစ်ဖြူ၏ဖောက်သည်တွေဖြစ်သော (ရေရ တာလည်း မကောင်းချေ)

၁။ သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ

၂။ ဇေယျာတင်မြင့်

၃။ သူရထွန်းရွှေ

၄။ အာကာဝင်းမောင်

တို့ကို စီနီယာအလိုက် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။
ဇင်မာမြင့်က အထစ် အထစ်ဖြင့် ...

“က ... ကသစ် ... ဘာ ... ဘာတွေလဲဟ၊ ဒီကောင်တွေက
... ဘယ် ... ဘယ်လို”

စကားက လိုရင်းရောက်ရန် ကြာနေမှာစိုးသဖြင့် ကသစ်ဖြူက
လက်ကာပြရင်း ...

“ကဲပါ ... ဘာလဲ၊ ဘယ်လဲဆိုတာ သိရအောင် ကင်တင်းထဲ
ဝင်ကြည့်လိုက်ကြတာပေါ့”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

ထို့နောက် လေးယောက်သား ရင်ပေါင်တန်းကာ ကင်တင်းထဲသို့
လျှပ်စစ်ခြေလှမ်းများဖြင့် ချဉ်းနင်းဝင်သွားလိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် ဒင်းတို့ ထိုင်နေသော ဝိုင်းအနီးမှာ စားပွဲလွတ်မရှိသဖြင့်
ခပ်လှမ်းလှမ်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်း၌ နေရာယူလိုက်ရ၏။ ဒင်းတို့နှင့်တော့ အလယ်
တွင် စားပွဲဝိုင်းနှစ်ဝိုင်းစာ ခြားပြီး ဓားလွယ်ခုတ်အနေအထားဖြစ်သည်။

အားလုံး နေရာယူပြီးချိန်မှာ ကသစ်ဖြူတို့အားလုံး လှမ်းကြည့်မိ
ကြ၏။ သက်ပိုင်ဝင်းရွှေမှအစ အာကာဝင်းမောင်အဆုံး လေးယောက်စလုံး
သည် သူမတို့တက်ကို နောက်ကျောပေးထားပြီး ဒင်းတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်

မှာတော့ ဒင်းတို့အရွယ် လူငယ်နှစ်ယောက်။

ထိုနှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်သည် သက်ပိုင်ဝင်းရွှေတို့ လေး
ယောက်အား မျက်နှာအမူအရာအမျိုးမျိုးလုပ်လျက် တစ်စုံတစ်ခုသော
အကြောင်းအရာအား အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ပြောနေပုံကို အထင်သား
မြင်နေရသည်။ ဝိုင်းချင်းက အတန်ငယ်ခြားသဖြင့် ထိုလူ ပြောနေသော
စကားတွေကိုတော့ သူမတို့ မကြားရချေ။

ဘာအကြောင်းအရာတွေကို ပြောနေသည်တော့မသိ။ သက်ပိုင်
ဝင်းရွှေတို့လူစုကတော့ အလွန်တရာမှ ကျိုးနွံသောပုံစံလေးတွေဖြင့် နား
ထောင်နေကြသည်။

ကြည့်နေရင်းမှပင် ဇင်မာမြင့်က ...

“ဟဲ့ နန ... ကသစ်ကိုလိုက်ဖို့ စေတနာနဲ့ အကြံပေးမယ်ဆိုတဲ့
လူက ခု ပြောနေတဲ့ ဟိုတစ်ယောက်လား”

နနက နဝေတိမ်တောင်ဟန်ဖြင့် ...

“သိဘူးလေ ... ထင်တာပဲ၊ ရှုပါကတော့ မဆိုးဘူးနော် ကသစ်၊
ဟိုလေးယောက်ထက်တော့ ဖြူးတယ်”

ကသစ်ဖြူက ထိုလူကိုထပ်ကာ စေ့ငုကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ နန
ပြောသလို အတော်ပင် သန့်ပြန့်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ယောက်ျားတစ်
ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒင်း၏ရှုပါကို စိတ်မဝင်စားအားချေ။ လော
လောဆယ် သူမ သိချင်နေသည်က ထိုလူ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နှင့် ခုလို
လုပ်နေတာလဲဆိုသည့်ကိစ္စသာ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ...

အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ?

ကသစ်ဖြူ စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ သက်ထားက ရှက်ငဲ့ချက် သတိရ

သွားဟန်ဖြင့် ...

“ကသပ် ... အဲဒီလူက နင်နဲ့ ဖုန်းပြောခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်များလား မသိဘူးနော်”

“ဟင်”

မျက်ခုံးအတွန်ချိုးရင်း ထပ်ကြည့်မိပြန်သည်။ ဘယ်သူမှန်းမသိရသေးသော ထိုလူကတော့ လက်ထဲ၌ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုင်ကာ သက်ပိုင်ဝင်းရွှေတို့လေးယောက်အား ဘာတွေမှန်းမသိ ရှင်းလင်းပြောပြနေဆဲ။ ဟိုလေးယောက်ကလည်း နားရွက်တွေထောင်ပြီး ယောင်တောင်တောင် နားထောင်နေကြဆဲ။ ထိုစဉ် ဇင်မာမြင့်က ...

“ငါထင်တာကတော့ အဲဒီကောင် စာရွက်ကိုင်ပြီး လက်ချာပေးနေတာ ကသပ်ကို လိုက်ဖို့နည်းလမ်းတွေလား မသိဘူး”

“ဘာ”

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ကသပ်ဖြူ ရေရွက်လိုက်မိသည်။ မိမိနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒီလောက်အထိတောင် ဖြစ်သွားပြီလားဟု ကြံဖန်ဂုဏ်ယူရမလိုပင် ဖြစ်နေသေးတော့၏။ လတ်တလောအခြေအနေမှာတော့ ဘာလုပ်ရမည်ကို ကသပ်ဖြူ စဉ်းစားရတော့သည်။ ဇင်မာမြင့် ပြောသလို ဖြစ်နေမလားဟူသော အတွေးနှင့် ဖုန်းထုတ်ကာ နံပါတ်တစ်ခုကို ပြန်ရှာလိုက်၏။

ထိုနံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်ရင်းက သက်ပိုင်ဝင်းရွှေတို့ဝိုင်းကိုလည်း ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဇင်မာမြင့်တို့ကတော့ ကသပ်ဖြူကိုကြည့်ကာ ဘာလဲဟူသော မျက်နှာပေးလေးတွေနှင့် ...။

သိပ်မကြာပါချေ။ တူ ... တူ ... ဟူသော အသံရှည်နှင့်အတူ ဖုန်းဝင်သွားပြီး သိပ်မကြာလိုက်။ တစ်ဖက်ဝိုင်း၌ တော်ကီပစ်နေသောလူသည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ သူ့ဟန်းဖုန်းအား ထုတ်ယူလိုက်သည်ကို မြင်

လိုက်ရ၏။

ကသပ်ဖြူ ပြုံးလိုက်၏။ ဒီလောက်ဆို အားလုံးလည်း သဘောပေါက်လိုက်ကြလေပြီ။

တစ်ဖက်မှ ဟဲလို... ဟူသော ထူးသံအဆုံးမှာပဲ ကသပ်ဖြူက...

“ဒီမှာ ... ရှင် မဟုတ်မဟတ်သတင်းတွေ လွှင့်ပြီး ... ခု ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

“ဗျာ ... ခု ပြောနေတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

အရေးထဲ ဒင်းက မုန်လာဥ လာလုပ်နေသေးသည်။ ဘာ‘ဥ’မှ မဥနိုင်သော ကသပ်ဖြူကတော့ ခပ်တင်းတင်းပဲ ...

“ဘာ ... ဘယ်သူလဲ ... လဲ၊ ကျွန်မ ကသပ်ဖြူဆိုတာ ရှင် သိတယ်မလား ... သားဦး”

ထိုအခါမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာပြီး ...

“ဪ ကသပ်ဖြူ ... ဆော့နီပါဗျာ၊ နံပါတ်မကြည့်လိုက်မိတော့ ဆက်နေကျ ကောင်မလေးတွေထဲက တစ်ယောက်လားလို့ ထင်လို့ပါ ... ဟဲဟဲ”

ကသပ်ဖြူမျက်နှာ မဲ့လိုက်ကာ ...

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ရှင် ဘယ်လိုသတင်းလွှင့်လို့ အဲဒီလူစုရှင်ရှေ့ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပြီးပြီ၊ နေစမ်းပါဦး ... ရှင်က ဘာသဘောနဲ့ ခုလို လုပ်တာလဲ၊ ရှင်ရဲ့လုပ်ရပ်ကို ကျွန်မ တရားစွဲလို့တောင် ရတယ် သိရဲ့လား”

စကားအဆုံးမှာပဲ တစ်ဖက်က ...

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ ကသပ်ဖြူရယ်၊ သတင်းက အဲဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မလိုအပ်ဘဲ ပြင်းသွားတာပါ”

“အောင်မာ ... ဒါဆို ရှင် အခု အဲဒီလူတွေကို ဘာတွေသင်ပေးနေတာလဲ”

“အဲ ... ကျွန် ... ကျွန်တော့်ကို ခု ကသစ်ဖြူ မြင်နေလို့လားဟင်”

ပြောရင်းပင် ဒင်းက ကင်တင်းထဲကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သေးသည်။ သူမကိုမြင်ကာ မျက်နှာတစ်ချက် အမ်းသွားသည်ကိုလည်း ကသစ်ဖြူ တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်ကျမှ ကသစ်ဖြူက အပေါ်စီးရသွားသော လေသံဖြင့် (ရေးရတာလည်း သိပ်တော့မကောင်းချေ)။

“ဒီမှာ သားဦး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် အခုလုပ်နေတာကို ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ... အဲဒီကိစ္စကို ရှင်းရအောင် ကျွန်မနဲ့ ချက်ချင်း လာတွေ့ပါ။ ဒါပဲ”

တစ်ဖက်မှ အသံ ခဏတိတ်သွားပြီးမှ ညောင်နာနာလေး ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဒါ ... ဒါဆို ကျွန်တော် ကသစ်ဖြူကို ဘယ်မှာလာတွေ့ရမှာလဲဟင်”

ကသစ်ဖြူကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်။

“သမိုင်းကင်တင်းကို ဆယ်မိနစ်အတွင်း ရောက်အောင်လာခဲ့ပါ ... ဒါပဲ”

ပြောရင်း ကသစ်ဖြူ ထ,ရပ်လိုက်လေသည်။ သားဦးတို့ဝိုင်းကို ထပ်၍ပင် မကြည့်ခဲ့တော့။

စာနိဂုံး (၁၂)

“ဟူး”

“ဟွန်း!”

ထင်လင်း၏လေသံနှင့်ဆိုလျှင် ဖေ(စ်)တူ ဖေ(စ်) ဟူ၍ပဲ ပြောရမည်လားမသိ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံလိုက်ချိန်မှာတော့ အထက်ပါ အသံနှစ်ခုက ကိုယ်စီ ပါးစပ်မှ ထွက်လာကြသည်။

‘ဟူး’ သည် အနည်းငယ် စိတ်အိုက်သောအသွင်ဖြင့် ‘သားဦး ရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ‘ဟွန်း’ ကတော့ ကသစ်ဖြူ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ နှာမူတ်လိုက်သောအသံပင် ဖြစ်သည်။

ချက်ချင်း စကားမပြောဖြစ်ကြသေးဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စေ့ငုအကဲခတ်လိုက်ကြသေးသည်။

အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာပေးရလျှင် (Mr, and Mis, smith) စာတ်ကားထဲမှ ဘရက်ပစ်ဒ်နှင့် အင်ဂျလီနာဂျီလီတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

သကာမကင်းကြည့်လိုက်သော အကြည့်မျိုးဖြစ်၏။ (ထိုညပမာကြောင့် ဘရတ် ဖမ်းနှင့် ဂျီလီတို့ အပြင်မှာ ညာသွားကြသလို ကသစ်ဖြူနှင့်သားဦးတို့လည်း ညားကြမှာလားဟု ကြိုမမေးပါနှင့်)

ခုလည်း ဂျီလီ အဲ ... ကသစ်ဖြူက အရင် မိန်းကလေးပီပီ စကားစလိုက်သည်။ သားဦးဆိုတာ ရှင်လား ... ဟူသော စကားမျိုးနှင့် မဟုတ်ချေ။ သားဦး သေချာသည်မို့ သူမရှေ့သို့ ရောက်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကသစ်ဖြူ၏စကားက ...

“နေစမ်းပါဦး ... ရှင်က ဘာသဘောနဲ့ ခုလိုတွေ လုပ်ရတာလဲ၊ ပြီးတော့ ... ဟိုလူစုကို ဘာမဟုတ်တမ်းတရားတွေ သင်ပေးနေတာလဲ၊ ပြောလေ”

စကားအဆုံးမှာ သားဦး လက်အရင်ကာပြလိုက်သေးသည်။ ပြီး ... နက်(စ်) ပလိန်းတစ်ခွက်ဟုပင် အရင်မှာလိုက်သေး၏။

ထိုအပြုအမူကြောင့် ကသစ်ဖြူ စိတ်တိုသွားရသည်။ သားဦးကို လည်း ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာ ... ရှင့်ကို ဒီအထိ ခေါ်လိုက်တာ ကော်ဖီတိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်”

သားဦးက မျက်လုံးလှန်ကြည့်လာပြီး ...

“သိပါတယ်၊ ခုလည်း ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် သောက်မှာပါ။ ကသစ်ဖြူလည်း သောက်ချင် သောက်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန်စစ်စတန်ပဲနော်”

“ဘာရှင့် ... ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုမိန်းမစားများ မှတ်နေလို့လဲ”

ထိုအချိန်တွင် နက်(စ်)ပလိန်းက ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။ သားဦးက ရှေးဦးစွာ နက်(စ်) အမှတ်တံဆိပ် အသင့်ဖျော်ကော်ဖီထုပ်အား ဖောက်

ရန် အရာပေးထားသော အစွန်းတစ်ဖက်မှ ဗြဟ္မာလိုက်ပြီးလျှင် ရေနွေးပူပူ ရှိနေသည့် ခွက်ထဲသို့ လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီစောင်းကာ လောင်းထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ဖက်စားဖွန်းဟု အမည်ပေါက်သော ဖွန်းပါးကလေးဖြင့် တစ်မိနစ်ခန့် သမအောင်မွှေလိုက်၍ ရေနွေးနှင့် ကော်ဖီမူနှင့် အချိုးကျ ရောနှောသွားလတ်သော် ဖွန်းကို အသာထုတ်ပြီး အောက်ခံပန်းကန်ပြားထက်၌ တင်ထားလိုက်သည်။

ပြီး ... ကော်ဖီရည်အား တစ်ငုံမျှ ငုံ၍ အရသာခံကာ သောက်လိုက်ပြီးလျှင် စေ့စေ့ကြည့်နေသော မိန်းမပျို (ဝါ) ကသစ်ဖြူဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် ...

“စိတ်ခဏလျော့ပါ ကသစ်ဖြူ၊ ကျွန်တော် အားလုံးကို ရှင်းပြပါမယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ကသစ်ဖြူ ဘယ်လိုမိန်းမစားလဲဆိုတာလည်း ပါနိုင်ပါတယ်၊ ရှေးဦးစွာ ... အဲ ... ပထမဆုံး ပြောချင်တာက ဒီလိုလုပ်ရတာဟာ ကသစ်ဖြူနဲ့ကျွန်တော် ခုလို တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘာ ... ဘာရှင့်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလိုပေါ့၊ ကသစ်ဖြူဘက်က တွေ့ချင်လာအောင် ကျွန်တော် မြို့ဆွယ်ပြမယ်လို့လေ၊ ခုလိုလုပ်တာဟာ ကျွန်တော်က ကသစ်ဖြူကို မြို့ဆွယ်တာ တစ်မျိုးပါပဲ”

ကသစ်ဖြူက မျက်နှာလေး မဲ့လိုက်သည်။ ပြီး ... သားဦးကို ခပ်စွေစွေကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါဆို ... ရှင် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုင်ပြီး ဟိုလူစုကို ပြောပြနေတာကရော ဘာတွေလဲ”

“ဪ ... အဲဒါလား၊ အဲဒါက ... သူတို့က ကသစ်ဖြူကို စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး

သိသင့်တယ်လို့ ထင်လို့ ကူညီယဗေဒကို ရှင်းပြနေတာပါ။”

“ဪ... ဒါဆို ရှင်က ဆရာကြီးပေါ့... ဟုတ်လား”

ကသစ်ဖြူက ရွဲ့ပြလိုက်သည်။ ဒါသည်ကိုပင် သားဦးက ရုပ်တည်ဖြင့်...

“လေ့လာဆဲပါ ကသစ်ဖြူ။ ဗဟုသုတဆိုတာ သိမှီးလို့မှ ကုန်နိုင်တာမဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီတော့...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ကသစ်ဖြူက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြလိုက်ရင်း...

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မ မယုံဘူး။ ရှင်က ဟိုလူတွေကို ပေါက်ကရဲတွေ သင်ပေးလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျွန်မမှ မကြားတာကို”

ထိုစကားကြောင့် သားဦး မျက်ခုံးပင့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ဪ... အဲဒါလည်း သက်သေပြဆို ပြလို့ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ကြည့်လေ ကူညီယဗေဒဆိုတာ ဒါကိုပြောတာ”

သားဦး ရုတ်တရက် ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါ။ စာရွက်တစ်ရွက်ကို အသာလှမ်းပြလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ စာရွက်မို့လို့လည်း ကသစ်ဖြူက အကြောက်အလန့်မရှိဘဲ ဖိုးဖိုးဆတ်ဆတ် ယူကြည့်လိုက်၏။

ကူညီယဗေဒဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသောအောက်မှ ပထမစာကြောင်းမှာပင် ကသစ်ဖြူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိလေ၏။

ကူညီယဗေဒ

အသက် (၈) နှစ် - မှန်ကြည့်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စင်ဒရဲလား မင်းသမီးဟု ထင်တတ်သည်။ အလှတရားကို နားမလည်။

အသက် (၁၅) နှစ် - မှန်ကြည့်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုရီးယား၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးငယ်တစ်ဦးနှင့် တူသည်ဟု ထင်တတ်သည်။ အလှတရားကို နားလည်စပြုလာတတ်၏။

အသက် (၂၀) နှစ် - မှန်ကြည့်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မည်သည့်နေရာက ၀.၅ မည်သည့်နေရာက ပိန်နေသည့်ကို မြင်လာတတ်သည်။ အလှတရားကို နားလည်လာ၏။

အသက် (၃၀) နှစ် - မှန်ကြည့်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မည်သည့်နေရာ၌ နိမ့်နေပြီး မည်သည့်နေရာ၌ မြင့်နေသည်ကို သိလာသည်။ အချိန်သိပ်မကျန်တော့ဟုလည်း ကောင်းစွာသိလာ၏။

အသက် (၄၀) နှစ် - မှန်ကြည့်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မည်သည့်နေရာ၌ စုထွက်နေပြီး မည်သည့်နေရာ၌ ကျွဲဝင်နေသည်ကို သိလာသည်။ ရတော့ ရပ်သေးတယ်ဟု တွေးတတ်၏။

အသက် (၅၀) နှစ် - မုန်ကို မုန်းစပြုလာသည်။ ကျကျနန
“တောက်” ခေါက်တတ်လာသည်။ အလှပြင်
သော်လည်း မည်သူ့အတွက်မုန်းမသိ ဖြစ်ရ၏။

အသက် (၆၀) နှစ် - မုန်ရှေ့ရပ်သော်လည်း မုန်ကိုပင် ကောင်းစွာ
မမြင်ချင်တော့။ အလှမပြင်သော်လည်း အရွယ်
တင်နေဆဲဟု ထင်တတ်သည်။

အသက် (၇၀) နှစ် - သိသင့်တာ၊ တတ်သင့်တာ၊ လုပ်သင့်တာ၊ ဖြစ်
သင့်တာတွေအားလုံး သိ၊ တတ်၊ လုပ်၊ ဖြစ်
ရှိခဲ့ပြီဟု ထင်တတ်သည်။ မုန်ရှေ့ မရပ်တော့။
ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို သိစပြုလာတတ်၏။ နှုတ်ခွင့်
လေးရှိသည်။

အသက် (၈၀) နှစ် - မည်သည့်အရာကိုမှ အာရုံစိုက်မကြည့်တော့။
တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုရီးယားမင်း
သမီးတစ်ဦးနှင့် တူသည်ဟု ထင်တတ်၏။

အသက် (၉၀) နှစ် - ဘာကိုမှ ကြည့်ချင်စိတ် မရှိတော့။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်မှ စင်ဒရဲလားဟု ထင်၏။

“ဪ... ဒါက ရှင်ကိုယ်တိုင် ပြုစုထားတဲ့ ကုက္ကိုယဗေဒ
မဟာကျမ်းကြီးပေါ့... ဟုတ်လား”

အစအဆုံး တစ်ခေါက်တိတိ ဖတ်အပြီးမှာ ကသစ်ဖြူက ခပ်ခွဲခွဲ
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သားဦးက မမို့မမို့လေးပြီးရင်း...

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျား၊ စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ တွေ့တာနဲ့
ကူးထားတာပါ။ ကျွန်တော်က အဲလို ရှာရှာဖွေဖွေတွေ့ ဝါသနာပါတယ်လေ၊
ဒါနဲ့... ကသစ်ဖြူရော ဘာဝါသနာပါလဲ”

နိုင်ငံရေးဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မည်ပြုပြီးမှ ဘာရိတ်အုပ်လိုက်ရ
သည်။ ရှေ့မှာရှိနေသော သားဦးကိုလည်း ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်ကာ...

“ဘာဝါသနာပါပါ ရှင်အဖေ မဟုတ်ပါဘူး။ အခု ရှင်သိထားဖို့က
နောက်ကို ကျွန်မနာမည်သုံးပြီး ဘာကိစ္စကိုမှ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဒါဆို ကသစ်ဖြူကို နောင်ယှက်နေကြတဲ့ ဟိုလူတွေကိုရော”

“အိုး... အဲဒါက ကျွန်မကိစ္စပါ”

စကားအဆုံးမှာပဲ သားဦး ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါက ကသစ်ဖြူကိစ္စပါ။ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကိစ္စ
ကိုပဲ ပြောတော့မယ်နော်၊ ခု ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ဆန္ဒက ကသစ်ဖြူနဲ့
သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့... ကသစ်ဖြူရဲ့အခက်အခဲတွေကို ဖြေ
ရှင်းပေးချင်တယ်... အဲ ဆိုတော့...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ကသစ်ဖြူက ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်လိုက်ကာ

“ဟုတ်လား၊ ဘာများလဲလို့ရှင်၊ ဘာလဲ... ရှင်က ကျွန်မနဲ့ သူ
ငယ်ချင်းဖြစ်သွားရင် နောက်တစ်ဆင့်တက်မလို့လား၊ ဥပမာ ကျွန်မကို
ရည်းစားစကား ပြောမယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့”

လှောင်သောအမူအရာလေးနှင့်ပင် ကသစ်ဖြူက ‘ဒဲ့’ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သားဦးကတော့ မျက်နှာပင် ပျက်မသွားဘဲ ...

“အဲဒါကတော့ ပြောဖို့ စောပါသေးတယ် ကသစ်ဖြူ၊ အဲဒီလောက်ထိ ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်လာမှာပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မေးတာကို မဖြေသေးဘူးနော်”

“အောင်မာ ... ဘာကိုဖြေရမှာလဲ”

သားဦးက နှစ်နှစ်မြို့ကြဲမြို့ကြဲ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဪ ... ကသစ်ဖြူနဲ့ ကျွန်တော်က ရန်ငြိုးရန်စရှိတဲ့သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲလေ၊ ဒီတော့ ... ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်ခံပေးပါလား”

သားဦးက ခပ်အေးအေးပုံစံဖြင့် အတည်ပေါက်ပြောလာ၍ ရုတ်တရက် ကသစ်ဖြူက ပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားရသည်။

သို့သော် မိန်းကလေးပီပီ ချက်ချင်းစဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“အင်း ... ကျွန်မမှာ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတော့ မရှိတာ အမှန်ပဲ၊ ထားလည်း မထားခဲ့ဘူးလေ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖို့ဆိုရင် ကျွန်မ ရှင့်ကို စာမေးပွဲတော့ စစ်ရလိမ့်မယ်”

“ဗျာ ... ဘယ်လို စာမေးပွဲမျိုးလဲ”

ကသစ်ဖြူက မေးဖျားလေးကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ကာ ထောက်ကာလုပ်ရင်း ...

“အဲဒါတော့ မသိသေးဘူးလေ၊ ဥပမာ ... ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာတာ၊ ကဲ ... ဖြစ်ချင်တာကို ရှင့်ဘက်က လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

သားဦးက ...

“အင်း ... တချို့ကိစ္စတွေတော့ လုပ်ပေးနိုင်လောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဟိုလိုမျိုးတွေတော့ မခိုင်းနဲ့ပေါ့ဗျ”

“ရှင် ... ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ဪ ... ဒီလိုလေ ... ခုဆိုရင် ကမ္ဘာ့ဆိုးပေကြီးတွေထဲက ဆာဒန်ဟစ်နံ သေပြီ၊ အိုစမာဘင်လာဒင် သေပြီ၊ ဟိုတစ်လောကပဲ ကဒါဖီလည်း သေသွားပြီ၊ ခု ကျန်နေသေးတဲ့ ဆီရီးယားအာဏာရှင် အာဆတ်ကိုတော့ မလုပ်ကြံခိုင်းနဲ့ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီကိစ္စကို အိုဘားမားတောင် စဉ်းစားနေတာဗျ”

ရုတ်တရက် ကြောင်သွားရပြီးမှ ကသစ်ဖြူ တခပ်ခပ်ရယ်တော့သည်။ သားဦးစကားကိုလည်း ရိုးရိုးသားသား သဘောကျသွား၏။ သားဦးက သူမ စိတ်ဝင်စားသော ကမ္ဘာ့အရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဟာသဖောက်လိုက်၍ ဖြစ်သည်။

အရယ်ရပ်တော့မှ ကသစ်ဖြူက ...

“အာဆတ်ကိုလည်း မနှိပ်နင်းခိုင်းပါဘူးရှင်၊ ပြီးတော့ ... ယိုးဒယားမှာ ရေကြီးတဲ့ကိစ္စကိုလည်း မဖြေရှင်းခိုင်းပါဘူး”

“ဒါဆို ပုဇွန်တောင်ချောင်းမှာ ငါးအရှင်တွေ ကမ်းပေါ်တင်နေတဲ့ ကိစ္စများလား”

ထိုစကားကြောင့် ကသစ်ဖြူက ပါးစပ်ကို လက်နှင့်အုပ်ကာ ထပ်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“တော်ပြီ တော်ပြီ ... အဲဒီကိစ္စတွေကို ထားလိုက်တော့၊ ရှင်သာ ကျွန်မနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်ရင် ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ... ဒီနေရာကနေ နောက်ဆုတ်သွားချင်ရင်လည်း

ရတယ်နော်"

သားဦးက ခေါင်းခါလိုက်ကာ ...

"အဲဒါတော့ ဆောရီးပါ ကသစ်ဖြူ၊ ကျွန်တော်က ကသစ်ဖြူနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်လို့ ဒီအခြေအနေရောက်အောင်တောင် ဖန်တီးယူတာက သက်သေပဲလေ"

သားဦးအပြောက ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပုံစံဖြစ်နေသည်မို့ ကသစ်ဖြူ နှုတ်ခမ်းလေးကို မှဲလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုင်နေရာမှ အသာထရပ်ရင်း ...

"ကဲ... ဒါဆိုလည်း ရှင့်သဘောပဲလေ၊ ရှင့်ဘက်ကသာ ကျွန်မ လိုချင်တဲ့အချိန်ကျရင် လုပ်ပေးနိုင်မို့ အသင့်ပြင်ထားပေါ့၊ ခုတော့ သွားပြီ"

ပြောရင်း ကသစ်ဖြူက ကျော့ကျော့လေး ထွက်သွားလေသည်။

ဝိုင်ကာ ကျန်နေခဲ့ပြီးမှ သားဦးက ဖျတ်ခနဲ သတိရလာသဖြင့် ...

"ဪ... ကသစ်ဖြူ"

ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေထဲကလိုပင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တစ်ပိုင်းဖြင့် ကသစ်ဖြူ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"ဘာလဲ"

သားဦးက ...

"ဪ... ခု လာမယ့် *အောက်တိုဘာလ သုံးဆယ့်တစ်ရက်နေ့ ဆိုရင် ကမ္ဘာလူဦးရေ သန်းခုနစ်ထောင် ပြည့်ပြီလေ"

ကသစ်ဖြူက ထိုစကားကြောင့် မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိပြီး ...

"သိသားပဲ... အဲဒါ ကမ္ဘာကုလသမဂ္ဂက တရားဝင် ထုတ်ပြန်ထား တဲ့ ဥစ္စာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး... တစ်ခုတွေးမိလို့ပါ၊ အဲဒီကမ္ဘာလူဦး

ရေ သန်းခုနစ်ထောင်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ ကသစ်ဖြူ ကျွန် တော့်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်ခံရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ စဉ်းစားမိလို့ပါ"

ကသစ်ဖြူ ပြီးတုံတုံ ဖြစ်သွားရ၏။ ပြီး ပြန်လှည့်မထွက်ခင်လေး မှာ တုံပြန်စကားကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောခဲ့လိုက်သေးသည်။

"အဲဒါကတော့ လူဦးရေ သန်းခုနစ်ထောင်ထဲက လူတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ရှင့်အပေါ်မှာပဲ မူတည်တာပေါ့"

"ဪ"

* ၂၀၁၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ (၃၁) ရက်နေ့တွင် ကမ္ဘာလူဦးရေ သန်း ၇၀၀၀ ပြည့်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကုလသမဂ္ဂက ထုတ်ပြန်ထားသည်

အမည်ပေါက်သစ်များစာအုပ် (၁၇)

“ဟင်...မင်းကို ကသစ်ဖြူက အဲဒီလို တကယ်ပြောလိုက်တာ ပေါ့ ဟုတ်လား သားဦး”

ကသစ်ဖြူနှင့် ပထမအကြိမ် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီးနောက် တစ်ရက်အကြာမှာ သီဟဖြိုးက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှင်းပြရတာ အနည်းငယ် လေကုန်ကာ အာခြောက်သွားသည်မို့ သားဦးက ရေနွေးတစ်ခွက် အရင်သောက်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ...

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရလဒ်ကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ပထမခြေလှမ်းမှာတင် မဆိုးဘူးလေ”

စကားအဆုံးမှာ သီဟဖြိုးက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းအသာခါ လိုက်ရင်း...

“ထားပါတော့ကွာ၊ ရလဒ်ကောင်းတယ်ဆိုတာထက် ရှေ့လျှောက် မင်း စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေ ကြုံရမှာ မကြောက်ဘူးလား”

သားဦးမျက်နှာက တည်သွားပြီး...

“မကြောက်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဆိုတာကို စိန်ခေါ်မှုလို့ ခေါင်းစဉ်ပြောင်းပြီး တွေးကြည့်လေ၊ မင်းစိတ်ထဲ မှာ အားတက်လာပြီး တန်ပြန်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ ငါလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ”

ထိုစကားကို ချွတ်ချွတ်ကျနေသည့် သူ့ဉာဏ်ကလေးဖြင့် သီဟဖြိုး လက်လှမ်းမီသလောက် စဉ်းစားကြည့်ပါသေးသည်။

သို့သော်လည်း ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်သည်မို့ ခေါင်းကြမ်းကြမ်း ခါလိုက်ပြီးမှ သူ့အတွေးကို တင်ပြလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ သားဦး... ကသစ်ဖြူ ပြောတဲ့အတိုင်း ရုတ်တရက် သူ့ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတာ၊ ဖြစ်ချင်တာကို မင်းက ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်ဆို တော့”

စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီးမှ သီဟဖြိုးက...

“ဥပမာကွာ...မင်းနဲ့ စကားပြောနေရင်း ကသစ်ဖြူက အကြီး အကျယ် အိမ်သာတက်ချင်လာမယ်၊ ဒါပေမဲ့...မင်းကို မပြောသေးဘူး၊ သူ့ဘာသူ အိမ်သာကို သွားမယ်၊ ဖြစ်ချင်တော့ အိမ်သာထဲမှာလည်း လူက အပြည့်ပဲ၊ အဲဒီအချိန်ကျမှ အဲဒီအခက်အခဲကို ရအောင်လုပ်ပေးပါဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ”

အတော်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသည့်မေးခွန်းဖြစ်သည်။ သီဟဖြိုး ဉာဏ်ကောင်းလိုက်ပုံကတော့ အရှေ့အလယ်ပိုင်း ပြဿနာကိုပင် ဒင်း အား တာဝန်ယူဖြေရှင်းခိုင်းဖို့ ကောင်းလှ၏။

သားဦး စိတ်ထဲမှာလည်း သီဟဖြိုးအား ကိုယ်လုံးတီးချွတ်ကာ လျှပ်စစ်ထိုင်ခုံပေါ်တင်၍ သတ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားရပြီး...

“အဲဒီလောက်လည်း အကြီးကြီး မစဉ်းစားပါနဲ့ကွာ၊ အဲဒီအတိုင်း ကြုံလာရင်လည်း ပါးစပ်ပေါက်ကျယ်တဲ့ မင်းကိုပဲ အကူအညီတောင်းရ တော့မှာပေါ့”

“ဖို့ ... သားဦး ... မင်းကွာ မယုတ်ပတ်နဲ့”

ချက်ချင်းပင် အော်ဂလီဆန်သော မချီမဆုံမျက်နှာပေးနှင့် သီဟ ဖြိုးက ပြန်အော်တော့သည်။

သားဦးက တဟဲဟဲရယ်လျက် ...

“မင်းကွာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကသစ်ဖြူက ဒီလောက်လှတာကို”

သီဟဖြိုး ရှူးရှူးရှားရှား ထပ်ဖြစ်သွားရရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... တော်တော်၊ ဘယ်သူ ဘယ်လောက်လှလှ အဲဒီခန္ဓာကိုယ်က ပြန်ထွက်တဲ့ဟာက အားလုံးအတူတူပဲကွ”

“ဟုတ်ပါပြီ သီဟဖြိုးရာ၊ အဲဒီလောက် ပုံဖော်ပြီး မခံစားစမ်းပါနဲ့၊ မင်းကိုလည်း အကူအညီ မတောင်းတော့ပါဘူး”

သီဟဖြိုး ဘာမှပြန်မပြောတော့။ မျက်နှာသန့်သန့်မှုန်မှုန်ဖြင့် ‘ဘူ’ ပြီး ထိုင်နေလိုက်သည်။ သားဦးကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကြည်လင်ပုံ မရ သေးသောပုံစံမျိုး။

ထိုသောခဏမှာပင် သန့်မှုန်နေသော သီဟဖြိုး၏မျက်နှာထားက ဟိုသင်းမြင်လိုက်ရသော ခွေးကဲ့သို့ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားကာ ...

“ဒါနဲ့ သားဦး ... မင်း ကသစ်ဖြူကို ဘယ်လိုများ မြင်လဲကွ”

သားဦးက သီဟဖြိုး၏မျက်ခွက်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဘာသာပြန် လိုက်သည်။ ဖြတ်ပြောရလျှင် သီဟဖြိုး၏ဉာဏ်အတိမ်အနက်ကိုလည်း အထက်က ဆိုခဲ့ပြီးပြီ။

ခုလည်း သားဦးက သီဟဖြိုး၏မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်နေရင်း ...

“ငါ ကသစ်ဖြူကို ဘယ်လိုမြင်သလဲဆိုတာ မပြောခင် မင်းရဲ့အမြင် ကို ပြောပြမယ်၊ ခု ကသစ်ဖြူက မင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာကနေ ဒီ ဘက်ကို လျှောက်လာတယ်မလား”

“ဟေ”

နောက်ဘက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည့် သားဦး စကား အဆုံးမှာ သီဟဖြိုးပါးစပ်က အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရ၏။ တကယ်လည်း သားဦး နောက်ကျောပေးထားသောဘက်က ကသစ်ဖြူ လျှောက်လာနေ သည်ကို။

သီဟဖြိုးက ...

“မင်း ... မင်း ဘယ်လိုသိလဲ သား ... သားဦး”

“အဟဲ ... ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ မင်းက ငါ ကသစ်ဖြူအကြောင်းတွေ ပြောနေတာကို အနားရောက်လာတဲ့ ကသစ်ဖြူ မြင်သွားစေချင်တာမဟုတ် လား၊ အဲဒါပဲ သီဟဖြိုး ... မင်းရဲ့အားနည်းချက်က ငါ့အပေါ် ကြပ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ တအားများနေတာပဲ”

ထိုအချိန်မှာပဲ သူတို့အနီးသို့ ကသစ်ဖြူက အမှန်တကယ် ရောက် ရှိလာပြီဖြစ်သည်။ လူအကောင်လိုက် မမြင်ရခင်မှာဘဲ အသံကို သားဦး အရင်ကြားလိုက်ရ၏။

“ဒီမှာ ရှင့်ကို ကျွန်မ အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့”

ကိုယ့်ကို ပြောမှန်းသိနေသည်မို့ သားဦး ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ကသစ်ဖြူနှင့်အတူ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့လိုက် ရ၏။

သားဦးက ကသစ်ဖြူနှင့် အကြည့်ချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး ...

“ရပါတယ် ကသစ်ဖြူ၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီကိုသာ ပြောပါ”

ကသပ်ဖြူ မျက်ခုံးအသာပင့်လိုက်၏။ သီဟဖြိုးက ကသပ်ဖြူကို လှမ်းကြည့်ရင်း ငါ တွေးထားသလို အိမ်သာတက်ချင်တယ်လို့များ ပြောလာမလားဟု မဝံ့မရဲတွေးနေ မိသေးသည်။

သို့သော် ကသပ်ဖြူပါးစပ်မှ တကယ်ထွက်လာသည်က တခြားစကား။

“တောင်းချင်တဲ့ အကူအညီကိုတော့ ကျွန်မ စာနဲ့ နေထားတယ်” ပြောရင်းပင် လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီး ...

“အဲဒါ ရှင်ဖတ်ကြည့်ပြီး ကျွန်မ တောင်းတဲ့အကူအညီကို ပေးနိုင်ပါ့မလား။ ရှင် လုပ်ရမှာတွေက ဒီစာထဲမှာ အကုန်ပါတယ်”

သားဦးက စာအိတ်ကို လှမ်းမယူသေးဘဲ ...

“အဲဒီစာထဲကအတိုင်း လုပ်ပေးနိုင်ရင် ပြီးပြီလားဗျ”

ကသပ်ဖြူက ...

“ဘယ်ကလာ ... ဒီက ပထမအဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ရှင် ဒါကိုပဲ အောင်မြင်အောင် လုပ်ကြည့်ပါဦး”

စကားအဆုံးမှာ သားဦးက စာအိတ်ကို ယူရန် လက်လှမ်းလိုက်ရင်း ...

“ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို စာလာပေးတယ် လို့ထင်ရင် မတတ်နိုင်ဘူးနော်။ အဲလိုဆိုရင်လည်း တစ်ယောက်ချင်း လိုက်ပြီး မဖြေရှင်းပေးနိုင်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ကသပ်ဖြူမျက်နှာက မဆိုစလောက်ကလေးရဲသွားကာ ...

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ရှင် သိပ်ပေးချင်နေတယ်ဆိုလို့ ကျွန်မက

အကူအညီလာတောင်းတာနော် ... ရော့ ... ရော့”

စာအိတ်ကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထိုးပေးကာ ကသပ်ဖြူ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ဘေးနားက သူ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကိုယ်ရံတော်မတွေ့ကဲ့သို့ တညီတညွတ်တည်း လိုက်ပါသွားလေ၏။

သားဦးက ကသပ်ဖြူကို မျက်စိတဆုံး ကြည့်နေပြီးမှ စာအိတ်ကလေးဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... စာအိတ်ကတော့ သာမန်စာအိတ်မို့ ရင်ခုန်စရာတော့ သိပ်မကောင်းဘူး။ အထဲက စာကတော့ ...”

ထိုသို့ ရေရွတ်ရင်းပင် သီဟဖြိုးကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ကာ စာအိတ်ကလေးအား ခြခနဲ ဆွဲဖြဲလိုက်လေသည်။

အောက်မှာရေးထားတဲ့ လိပ်စာပါလူနဲ့ လိပ်စာ
အတိုင်း မနက်ဖြန် သွားတွေ့ပါ။

တွေ့ရမယ့်အချိန်က နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီ
တိတိ။

အဲဒီလူနဲ့တွေ့ပြီး မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို အဆင်
ပြေအောင် ဖြေရန်၊ ပြီး ... အဲဒီလူ ခိုင်းတဲ့ကိစ္စကို
ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးရန်။

ဦးအောင်မောင်း (အထက်တန်းရှေ့နေ)
အခန်းအမှတ် (၁၈)၊ တတိယထပ်
သီရိဇေယျာတောဝါ၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း
ရန်ကုန်မြို့။

စာဖတ်အပြီးမှာ မျှော်တလင့်လင့် ကြည့်နေသော သီဟဖြိုးထံသို့
ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သီဟဖြိုးတစ်ယောက် ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ ရေး
ထားသောစာကို ကြောင်ပုစွန်စား ကျွတ်ကျွတ်ဝါးသကဲ့သို့ အငမ်းမရ ဖတ်
လိုက်ကာ ...

“သား ... သားဦး၊ ဘာ ... ဘာတွေရေးထားတာလဲကွ”

အူတီးအူကြောင်အသွင်ဖြင့် မေးလာပြန်သဖြင့် သားဦးက ...

“သီဟဖြိုး ... မင်း မြန်မာစာ မြန်မာစကားတောင် မတတ်တော့
ဘူးလား၊ အဲဒီထဲက အတိုင်းပဲလေကွာ၊ မင်းရှေ့မှာပဲ ငါ့ကို လာပေးသွား
တာကို”

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းကို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကုတ်လိုက်ပြီးမှ
သီဟဖြိုးက ...

“မဟုတ်သေချာလေကွာ၊ ကသစ်ဖြူ ခိုင်းတယ်ဆိုတာက တစ်မျိုး
ကြီးကြောင့်ပါ၊ လူတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့ရမယ်ဆိုတော့”

“ဘာဖြစ်လဲကွ၊ သွားတွေ့ဆိုတော့လည်း သွားလိုက်ရုံပေါ့”

သားဦးစကားကြောင့် သီဟဖြိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ကြည့်လုပ်နော်၊ ကသစ်ဖြူက တော်တော်လည်တယ်
လို့ ငါ သတင်းကြားတယ်၊ ခုလည်း မင်းကို ခိုင်းတာ အကြောင်းမဲ့တော့
မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အဲဒါတော့ ငါလည်း ခိုင်းစားမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကြီးတွေ့လို့မှ
မရတာလေ၊ ပြေးတွေ့ရုံပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် သီဟဖြိုးက ...

“မင်း ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ သားဦး”

လဒက ဆရာကြီးလေသံနှင့် အတည်ပေါက်မေးလာသေးသည်။

လေးဖက်ထောက်တဲ့ပုံစံနဲ့တော့ မသွားဘူးပေါ့ကွာ ... ဟု ဖြေလိုက်မည်
စိတ်ကူးပြီးမှ အတွေးတစ်ခုဝင်လာ၍ ...

“မင်းပြောသလို ကသစ်ဖြူက လည်တယ်ဆိုရင်လည်း ငါက
နိုင်ငံရေးသမားအကန့် သွားတွေ့ရတော့မှာပေါ့ကွာ”

နဂိုကတည်းမှ ဘာသာစုံ အမှတ်လေးဆယ်စီဖြင့် အောင်ကာ
တက္ကသိုလ်ရောက်လာသော သီဟဖြိုး ထိုစကားကို နားကန်းနားမလည်
ဖြစ်သွားရ၏။

ချက်ချင်းပင် မျက်လုံးနှစ်လုံး ညီညီညွတ်ညွတ်ပြူးလျက် ...

“ဘာ ... ဘယ်လို ... နိုင်ငံရေးသမားအက ဟုတ်လား”

သားဦးက ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နိုင်ငံရေးသမားအကဆိုတာကတော့ ရှင်းပါ
တယ်၊ ရှေ့ကို သုံးလှမ်းတိုးပြီးရင် နောက်ကို နှစ်လှမ်းပြန်ဆုတ်၊ ဘယ်ဘက်
ကို တစ်လှမ်းရွှေ့၊ ပြီးရင် ... ညာဘက်ကို တစ်လှမ်းပြန်ရွှေ့၊ ပြီးရင် တစ်
ကိုယ်လုံးကို တစ်ပတ်လည်အောင် ခြေဖျားထောက်ပြီးလှည့်၊ ပြီးရင် ရှေ့
ဘက်ကို ကျွမ်းနှစ်ပတ်တိုးပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက် ... အဲဒါပဲ”

စကားအဆုံးမှာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော သီဟဖြိုးတစ်
ယောက် သွက်သွက်ခါချင်သွားသည့်ပုံစံဖြင့် ...

“မင်းဟာကလည်းကွာ ... မျက်စိတင်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံး
ကို လည်ချင်သွားတယ်”

သီဟဖြိုးစကားကြောင့် သားဦးက ပခုံးတွန့်ကာရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဪ ... မောင်သီဟဖြိုးရယ်၊ နိုင်ငံရေးသမားအကပါဆိုမှ အဲဒီ
လောက်တော့ လည်ပေမပေါ့ ... သားရဲ့”

ထိုစကားကိုတော့ ဉာဏ်ပါးသော သီဟဖြိုးတစ်ယောက် ပြန်ကာ

စောဒကတက်ခြင်း အလျဉ်းမရှိတော့ပါချေ။

သားဦးလည်း တစ်ကိုယ်ရည် ငြိမ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရင်း

...

အား (၁၄)

ကသစ်ဖြူ ညွှန်လိုက်သော လိပ်စာအတိုင်းတော့ ထွက်လာခဲ့ပြီ။ ဘာတွေ ဘယ်လိုကြုံရမည်ကို သားဦး မသိသေး။ သို့သော် ကိစ္စမရှိပါ။ လူတိုင်း သုံးနေကျစကားအတိုင်း မီးစင်ကြည့်ကရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဒီနေရာမှာ 'မီးစင်' ဆိုသည့်ဝါကျကို ထပ်မရှင်းချင်တော့။ အားလုံးရှုပ်ကုန်မည်။

ထိုသောအတွေးနှင့် သားဦး ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ ခေါင်းထဲမှာလည်း ဘာစိတ်ဖိစီးမှုမှမရှိ။ လောလောဆယ် မနက်က ဖတ်ခဲ့သော ဂျာနယ်ပါအကြောင်းအရာများသာ ရှိသည်။

သို့နှင့် သီရိဇေယျာတာဝါရှေ့သို့တော့ ရောက်ပါပြီ။ ရှေ့မျက်နှာစာမှ နေ၍ တာဝါကြီးတစ်ခုလုံးအား ဘာဏ်တိုးဖြင့် အရစ်ကျစယ်မည့်လူလို ဟန်ပါပါ ခါးထောက်ရင်းကြည့်လိုက်သေး၏။ လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် လိုနေသေးသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ကိုယ့်ဘက်က ဝီရိယရှိရမည်ဆိုသည့်အတွေးနှင့် သားဦး သုံးလွှာသို့ တက်သွားလိုက်ပါသည်။ ဓာတ်လှေကားအသင့်တွေ့သဖြင့် စီးနင်းကာ တက်ခဲ့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သုံးလွှာ၌ ခြေချမိစဉ်မှာပဲ ဘယ်ညာမျက်နှာစာစားလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ ဦးအောင်မောင်း (အထက်တန်းရှေ့နေ) ဟု ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ဆွဲထားသော အခန်းရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

နာရီထပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးရန် မိနစ်အနည်းငယ် လိုနေသေးသဖြင့် ရပ်စောင့်နေလိုက်သေးသည်။ နာရီလက်တံနှစ်ခု တစ်ထပ်တည်းကျ၍ ဆယ့်နှစ်ဂဏန်းကို ညွှန်ပြသောအချိန်ကျမှ အခန်းတံခါးဘေးရှိ ဘဲ(လ်)ကို တီးလိုက်၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို အခန်းတံခါးက ပွင့်လာပါသည်။ အတွင်းဘက်မှ လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာ ပေါ်လာပြီး ...

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

ခပ်ပြတ်ပြတ်မေးသံအဆုံးမှာ သားဦးကလည်း ...

“ဦးအောင်မောင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့၊ ကိစ္စက ကသစ်ဖြူက တွေ့ခိုင်းလိုက်တာ”

စကားအဆုံးမှာ ထိုလူက သားဦးတစ်ကိုယ်လုံးအား အထက်အောက် ဘယ်ညာစုန်ဆန် ကြည့်လိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ ...

“လာ ... ဝင်ခွင့်”

အခန်းထဲသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ဧည့်ခန်းသဏ္ဌာန်ဖွဲ့စည်းထားပုံကို အရင်မြင်လိုက်ရသည်။

“ထိုင်ဦး”

ထိုသို့ဆိုလာပြန်သဖြင့် ဆိုဖာတစ်ခုပေါ် ဝင်ထိုင်နေလိုက်၏။ ထိုလူက အခန်းအတွင်းသက်သို့ ဝင်သွားပြန်၏။ ကော်ဖီ (သို့) အအေးတစ်ခုခုများ သွားစီစဉ်နေသည်လားမသိ။

သားဦးအထင်က လွဲသွားရသည်။ ထိုလူသည် လက်မလာဖြင့် ပြန်ထွက်လာပြီး ...

“အထဲကို ဝင်သွားလိုက်၊ ဆရာကြီး စောင့်နေတယ်”

“ဗျာ”

“အခန်းထဲမှာ မင်းတွေ့ချင်တဲ့ ဦးအောင်မောင်း စောင့်နေတယ်လို့ ပြောတာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

သားဦး ယောင်နနနှင့် ထသွားလိုက်ရသည်။ ပြီး ... ဆရာကြီး (သို့) ဦးအောင်မောင်း ရှိနေမည့် အခန်းတံခါးကို အသာတွန်းကာ ဝင်သွားလိုက်၏။

ဦးအောင်မောင်းဟု ယူဆရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က အခန်းထဲမှာ ရှိနေပါသည်။ ဖိတ်လက်တောက်ပြောင်သော ကျွန်းစားပွဲကြီး၏ နောက်တွင် ခန့်ခန့်ကြီးထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစားပွဲရှေ့တွင်လည်း လွတ်နေသော ထိုင်ခုံတစ်လုံး ရှိနေသည်။

သားဦးက ဝင်မထိုင်သေးဘဲ ...

“မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကသစ်ဖြူ လွှတ်လိုက်တဲ့ သားဦးပါ”

စကားအဆုံးမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ ကြည့်လာရင်း ...

“အေး ... ထိုင်ကွာ၊ ငါကတော့ အောင်မောင်းပဲ”

အေး ... ကျွပ်ကလည်း သားဦးပဲဟု ပြန်မပြောဖြစ်။ လူကြီးကို အားမနာရာကျမည်။ ကိုယ့်ကို သားဦးမှန်းသိနေပြီမို့ သားဦး အသာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဦးအောင်မောင်းက ...

“မင်းရဲ့ကိုယ်ရေးအကျဉ်းကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဗျာ”

“မင်းရဲ့ အိုင်ဆိုဂရပ်ဖိုကို ပြောတာကွ”

“ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ဘာလဲတော့ မသိချေ။ သားဦး ယောင်နနနှင့် ရွတ်ပြလိုက်သည်။ ဦးအောင်မောင်းက သေသေချာချာ နားစိုက်ထောင်ပြီးမှ ...

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဒါနဲ့ မင်းရဲ့သွေးအုပ်စုက အေ (A) နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း အေသွေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိသလောက် ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက် ကြောင်သွားရသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့်မေးသည်လဲတော့မသိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကသစ်၏စာထဲမှာက မေးသမျှကို အဆင်ပြေအောင် ဖြေပါဟု ပါနေသဖြင့် သားဦး သက်ပြင်းပါးပါးချလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ အေသွေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ အေသွေးပိုင်ရှင်တွေဟာ ကြိုးစားမှုရှိပြီး တည်ငြိမ်တယ်။

စသဖြင့် မှတ်သားထားသလောက် ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဦးအောင်မောင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ နားထောင်နေ

ပြီးမှ ...

“ဟုတ်ပါပြီ ဒါဆိုရင် ကမ္ဘာကျော်တဲ့ အသွေးပိုင်ရှင်တချို့ကိုရော မင်းသိလား”

“ဟုတ် ... သိသလောက်ကတော့ ဂျော့အိချ်ဒဗလျူဘုရ်၊ ဂျင်မီ ကာတာ၊ ဘရစ်တနေစပီးယားစ်နဲ့ ဂျက်လီတို့ပါ”

“ဂျက်ကီချန်းရော ပါသေးလားကွ”

ခပ်ရွတ်ရွတ်ဟန်ဖြင့် မေးလာသော်လည်း သားဦးက ခေါင်းခါလိုက် ကာ ...

“မပါဘူး ခင်ဗျ၊ ဂျက်ကီချန်းက အဘီသွေးပိုင်ရှင်ပါ”

ဦးအောင်မောင်း မျက်နှာက တည်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း အတန်ကြာ စဉ်းစားဟန်ပြုနေပြီးမှ ...

“ထားပါတော့ကွာ၊ ခုဆိုရင် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပတ်သက် ပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမျိုးမျိုးဖြစ်နေကြတယ်လေ၊ အဲဒီထဲကမှ မြေငလျင်လှုပ် တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုတိုင်းတာရမလဲ၊ ဘယ်လိုကာကွယ်ရမလဲဆိုတာ မင်း သိလား”

စားပြန်ပြီဟု သားဦး တွေးလိုက်၏။ အလုပ်ပေးနေရသော ဦးနောက်ကိုလည်း ပါဝါထပ်တင်လိုက်လျက် ...

“ငလျင်နဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ကြိုတင်တိုင်းတာလို့ မရဘူးခင်ဗျ၊ ရရင်တောင် ဆယ်စက္ကန့်လောက်ပဲ ကြိုသိနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူး တယ်၊ အဲ ... ငလျင်လှုပ်နေတဲ့အချိန်မှာတော့ လိုက်နာဖို့လိုတဲ့ အချက် ဆယ်ချက်တော့ မှတ်သားဖူးပါတယ် ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုပါ ...

ငလျင်လှုပ်နေပြီဆိုရင် ...

၁။ ပြုတ်ကျလာတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေပါ။

၂။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝပ်ချပါ။

၃။ ဓာတ်လှေကားမသုံးပါနဲ့။

၄။ ဂက်စ်မီးဖိုနဲ့ မီးခလုတ်တွေကို ဖျတ်ခနဲ မဖွင့်ပါနဲ့။

၅။ ဖျက်စီးပျိုကျနေတဲ့ နေရာတစ်ဝိုက်ကို မသွားပါနဲ့။

၆။ ကားထဲမှာရှိနေရင် အပြင်ထွက်ပါ။

၇။ ကုန်းမြေမြင့် ဒါမှမဟုတ် တောင်ကုန်းတောင်ထွတ်ပေါ် ကို ပြေးတက်ပါ။

၈။ မြေအောက်ရထားလမ်း၊ ကားလမ်းတွေဟာ ဘေးကင်း တတ်တယ်။

၉။ ပင်လယ်ကမ်းခြေအရပ်မှာရှိနေရင် အမြန်ဆုံး ထွက် ခွာပါ။

၁၀။ မြေပြိုကျတာတွေကို သတိထားဖို့ပါပဲ။

သိသလောက်ကို သားဦး ရှင်းပြလိုက်သည်။ ဒါသည်ကိုပင် ဦးအောင်မောင်းက အားမရနိုင်သေးဘဲ ...

“ဒါနဲ့ ဂန္ထဝင်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကလီယိုပတ်ထရာဟာ ဘယ်ခုနစ်မှာ မွေးတာလဲကွ”

“ခရစ်တော်မပေါ်မီ ၇၀/၆၉ မှ မွေးတာပါ။ အသက် သုံးဆယ့် ကိုးမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်”

“ဆင်းရဲသားနဲ့ လူကုန်ထဲတွေရဲ့ ကွာခြားချက်ကရောကွာ”

သားဦး စိတ်တော့ရှုပ်လာရသည်။ ဘယ်မှာတွေ့မှန်းလည်း မသိ

တော့။ မေးတော့လည်း ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ရှင်းပါတယ် ဦးရယ်၊ ဆင်းရဲသားတွေက ဝက်မွေးတယ်၊ လူကုံထံတွေကျတော့ ခွေးမွေးတယ်၊ ဆင်းရဲသားတွေက အိမ်မှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်စားတယ်၊ လူကုံထံတွေက ဟိုတယ်တက်ပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက် စားကြတယ်၊ ဆင်းရဲသားတွေက လမ်းပေါ်မှာ စက်ဘီးစီးတယ်၊ လူကုံထံတွေက ဧည့်ခန်းထဲမှာ စက်ဘီးစီးတယ်၊ လူတွေရဲ့ ကွာခြားချက်ကို ထပ်ပြောရရင် ဆင်းရဲတုန်းက မင်္ဂလာဆောင်ချင်တယ်၊ ချမ်းသာတော့ လင်မယားတွေ ကွဲချင်လာကြတယ်၊ ဆင်းရဲတုန်းက မယားက Secretary တာဝန်တွဲယူရတယ်၊ ချမ်းသာလာတော့ Secretary က မယားတာဝန် တွဲယူရတယ်၊ ဆင်းရဲတုန်း ချမ်းသာချင်ယောင်ဆောင်တယ်၊ ချမ်းသာတော့ ဆင်းရဲချင်ယောင်ဆောင်ကြတယ်၊ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားမှာဆိုရင် ယောက်ျားက မြင့်ချင်တယ်၊ မိန်းမက ပိန်ချင်တယ်၊ ခွေးတွေက အကျီဝတ်ကုန်ပြီး လူတွေကျတော့ ကိုယ်ပေါ်က အသားတွေကို ပေါ်နိုင်သလောက် ဖော်ချွတ်ကြတယ်၊ ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ဒါပါပဲ”

အရည်ကြီးပြောပြလိုက်သော သားဦးကို ဦးအောင်မောင်းက ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေသည်။ ပြီး ဆက်၍ ...

“အမေရိကန်နဲ့ ပြင်သစ်ကြားထဲက အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းတစ်ခုကိုရော မင်း သိလား”

“သိပါတယ် ခင်ဗျ၊ လောကတီရပ်တုပါ၊ အဲဒီရပ်တုကို ပြင်သစ်က အမေရိကန်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၂၅ နှစ်ကျော်က လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာပါ”

“ဒါနဲ့ မင်းစိတ်ထဲမှာ ကြောက်စရာလို့ ထင်တဲ့ နာမည်လေးငါးခု ရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လောလောဆယ် ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတာကတော့

နာမည်ခြောက်ခုပါ၊ အဲဒါတွေက မာလာ၊ အကာ့ရှ်၊ နာဂစ်၊ ဘစ်လူလီ၊ ဂီရိနဲ့ 02B တို့ပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ခြောက်နှစ်ဆက် တိုက်ဝင်ခဲ့တဲ့ မုန်တိုင်းနာမည်တွေပါ”

ဦးအောင်မောင်းက မျက်ခုံးပင့်သည်။ ပြီး ...

“ကဲ အခုကွာ ... ငါ ပြီးသွားစေမယ့် ဟာသတစ်ခုလောက် ရုတ်တရက် ပြောကြည့်စမ်းပါ”

စကားအဆုံးမှာ သားဦးက ဆတ်ခနဲ ...

“ဦး ... မြို့ထဲကို ရောက်မှာလား”

“ဟေ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဪ ... လမ်းကြိုရင် ကျွန်တော့်အတွက် မြေတနာခေါင်းလိမ်း ဆီတစ်ဘူးလောက် ဝယ်ခဲ့ပေးပါလား”

“ဟေ”

ရုတ်တရက် ကြောင်သွားပြီးမှ ဦးအောင်မောင်း တဟားဟား ထ၊ရယ်တော့သည်။ အရယ်ရပ်တော့မှ ...

“အေးကွာ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ မနက်ဖြန်မှ ငါ့ဆီကို တစ်ခေါက် ထပ်လာတွေ့ပေါ့၊ ခု ဒီကပြန်ရင် ဒီဆေးရုံလိပ်စာအတိုင်း သွားပြီး သွေးတစ်ပုလင်းလောက် လှူလိုက်စမ်းပါ”

“ခင်ဗျား ... ဦး တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ကွာ၊ ဘာလဲ ... မင်းက မလုပ်နိုင်ဘူးလား”

တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ကာ သားဦးက ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ လှူဆိုလည်း လှူလိုက်ပါမယ်”

“ပြီးရော၊ ဒါဆိုလည်း သွားတော့”

စာရွက်ပိုင်းကလေးကိုယူကာ သားဦး ထရပ်လိုက်သည်။ လှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ဦးအောင်မောင်းက ...

“ဒါနဲ့ သားဦး ... ငါ အခုအချိန် ဘာလုပ်သင့်တယ်လို့ မင်းထင်လဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဦးနောက်တွေလည်း ထူပူနေပြီမို့ သားဦးလည်း စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ...

“အလုပ်သင့်ဆုံးကတော့ နေ့လယ်စာစားဖို့ပေါ့ ဦးရာ၊ ဆယ်နှစ်နာရီကျော်ပြီလေ၊ ကျွန်တော်တော့ ဗိုက်တော်တော်ဆာနေပြီဗျ”

ပြောပြီး သားဦး ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးအောင်မောင်းမျက်နှာ မည်သို့မည်ပုံဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့မည်ကို မသိတော့။

လောလောဆယ် ဟာနေသောဗိုက်ကို အရင်ဖြည့်ရမည်။ ပြီးလျှင် ... အင်း ... သွေးသွားလှူရဦးမည်လေ။

(သွေးအမျိုးအစားနှင့် လူတစ်ယောက်၏ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို လေ့လာလို့ရစေရန် မှတ်သားထားသည်ကို စာအုပ်နောက်ဘက်တွင် ပြန်လည်ဖော်ပြဝေငှလိုက်ပါသည်။ စာရေးသူ)

သား (၁၅)

ပြန်ရှင်းပြနေသော သားဦးစကားကို နှစ်ယောက်သား ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးဖြင့် နားထောင်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်ဆိုသည်က တခြားမဟုတ်။ ကိုရခိုင်ကြီးနှင့် သီဟဖြိုးတို့ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်မောင်းနှင့် သားဦးတို့ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံပြီးနောက် ငါးရက်အကြာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ပြန်ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်၏။

သားဦးစကားအဆုံးမှာ ကိုရခိုင်ကြီးက ...

“ဒါဆို ... မင်း အဲဒီနေ့က သွေးလှူခဲ့တာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့ဗျ သူ ဘာကြောင့်ခိုင်းမှန်း မသိပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဒါနုတစ်ခုလို သဘောထားပြီး လှူခဲ့တာပါ”

စကားအဆုံးမှာ သီဟဖြိုးကလည်း ...

“အေးကွာ ... ကသပ်ဖြူ မင်းကို ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေ ခိုင်းတယ်ဆိုတာကို ငါတော့ နားမလည်တော့ဘူး”

“အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ”

ကိုရခိုင်ကြီးက ဖြတ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစကားကြောင့် သားဦးက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ကိုရခိုင်ကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကသစ်ဖြူကို လိုက်နေတဲ့ ဟိုလေးကောင်နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့သေးတယ်ဗျ”

“အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီမှာ တစ်ခုထပ်သိရတာက ကသစ်ဖြူဟာ သူတို့လေးယောက် ကိုလည်း တစ်ယောက်ချင်းစီ ဦးအောင်မောင်းဆီကို လွှတ်ဖူးတယ်တဲ့”

“ဟေ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား”

နှစ်ယောက်စလုံး အံ့သြသွားကြသည်။

သားဦးက ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံလိုက်ပြီးမှ ...

“ဒါပေမဲ့ ... သူတို့လေးယောက်စလုံး ဦးအောင်မောင်းနဲ့ ပထမ တစ်ကြိမ်ပဲ တွေ့ပြီး နောက်ထပ်မတွေ့တော့ဘူးတဲ့”

“အဲဒါကရော ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

“ဒီလိုဗျာ ... ဟိုလေးယောက် ပြောတာကတော့ အဲဒီအဘိုးကြီး က ဘာတွေမေးမှန်းမသိလို့တဲ့၊ ကျွန်တော် ကြုံခဲ့သလိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါ ... ဒါဆို မင်းကို နောက်တစ်ရက်ခေါ်ပြီးတွေ့တော့ အဘိုး ကြီးက ဘာပြောသေးလဲ”

သီဟဖြိုးစကားအဆုံးမှာ သားဦးက လက်အသာကာပြလိုက် ရင်း...

“လာမယ်လေ၊ နောက်တစ်ရက် ငါသွားတွေ့တော့ သူ့ရုံးခန်းထဲ မှာ ငါ့ထက် အသက်နည်းနည်းကြီးပုံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ရှိနေတယ်ကွာ”

ဦးအောင်မောင်းက ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို စာအိတ်တစ်အိတ်စီ ပေးပြီး အဲဒီစာအိတ်ထဲမှာပါတဲ့ လူအကြောင်းကို တစ်ရက်အတွင်း သိရနိုင်သ လောက် စုံစမ်းပေးပါတဲ့”

“အဆန်းပါလားကွာ၊ စာအိတ်ထဲမှာ ရည်ညွှန်းထားတာကရော ဘယ်သူလဲ”

သားဦးက မျက်ခုံးအသာပင့်လိုက်ပြီး ...

“အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်းကွာ”

“ဟေ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ငါလည်း မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ပတ် သက်တဲ့ စာအုပ်တွေအားလုံး ဝယ်၊ ပြီးတော့ အင်တာနက်ထဲကလည်း ရသလောက် ဒေါင်းလော့ခ်လုပ်ပြီး ပို့ပေးလိုက်တယ်”

“ဪ”

သီဟဖြိုးက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။ ကိုရခိုင်ကြီးက မျက် မှောင်ကြုတ်ရင်း ...

“ဒါနဲ့ သားဦး ... နောက်ရက်တွေမှာရောကွာ”

သားဦးက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ ...

“နောက်ရက်တွေမှာလည်း ဦးအောင်မောင်းက အကြောင်းအရာ တစ်ခုစီကို မေးရင်မေး၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် စုံစမ်းခိုင်းတာဗျ၊ မေးတာတွေက တော့ စုံနေပြီ၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ပညာရေး အစုံပါပဲဗျာ၊ စာဖတ်ဝါသနာပါတဲ့ ကျွန်တော်လိုကောင်တောင် ခု စာတွေကို လက်လှမ်းမီသလောက် လိုက်ဖတ်နေရတယ်”

ကိုရခိုင်ကြီးက တဟားဟားရယ်တော့သည်။ ပြီး ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအတွက်တော့ အကျိုးရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့

အဲဒီ အဖြစ်အပျက်တွေကို ကသစ်ဖြူရော သိရဲ့လား”

သားဦး တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီကြားထဲ တစ်ရက်တွေ့တယ်ဗျာ အဲ... တိတိကျကျ ပြောရရင် မနေ့ကပဲ”

“ဟေ... မနေ့က ဟုတ်လား”

သားဦး ခေါင်းညိတ်၍ ပြောရန် ပါးစပ်ပြင်လိုက်ချိန်မှာပဲ နှစ်ယောက် စလုံး နားရွက်ကိုယ်စီ ထောင်လိုက်ကြလေသည်။

စာနိဂုံး (၁၆)

ထိုနေ့ကတော့ သားဦးနှင့်ကသစ်ဖြူတို့နှစ်ယောက် ကြိုတင်ချိန်း ဆိုမှုအလျဉ်းမရှိဘဲ တွေ့ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကသစ်ဖြူဘက်ကတော့ မသိ။ သားဦးအဖို့မှာတော့ ရေငတ်နေတုန်းမှာ ရေသန့်ရေခဲရည်ဘူးအား ခလုတ် တိုက်လိုက်မိသည့်လူလို။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျောင်းဝင်းထဲရှိ လမ်းတစ်နေရာ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကသစ်ဖြူကလည်း တစ်ယောက်တည်း။ ထပ်ပြောရလျှင် သားဦး ဆိုသော သူကလည်း အုံးလီးဝမ်း။

သားဦးကပဲ အရင်နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကသစ်ဖြူ... နေကောင်းတယ်နော်”

နှုတ်ဆက်လိုက်သံကြောင့် ကသစ်ဖြူမျက်နှာက ပြုံးလှုံတုံလေး ဖြစ်သွားကာ...

“နေကောင်းပါတယ်ရှင်၊ ရှင်လည်း စိတ်တော့ ကောင်းပါသေးတယ်နော်”

သားဦး ကြောင်အမ်းအမ်းသွားရပြီး ...

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ကသစ်ဖြူက တခစ်ခစ်ရယ်ကာ ...

“ဪ ... ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဦးနှောက်တွေများ ချောင်သွားပြီလားလို့”

ထိုစကားကြောင့် အနေအထားကို သားဦး ရိပ်မိလိုက်၏။ စကားအရဆိုလျှင် ဦးအောင်မောင်းနှင့် သူ၏နေ့စဉ်တွေ့ဆုံမှုတွေကို ကသစ်ဖြူအားလုံးသိပြီးသားပဲ ဖြစ်မည်။

သားဦးက တဟဲဟဲရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ကသစ်ဖြူ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ခုလိုတွေ လုပ်ခိုင်းမှန်းမသိပေမယ့် ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ကသစ်ဖြူနဲ့ ခင်မင်မှုရဖို့ အတွက် ဖြစ်အောင်လုပ်ရတာပေါ့”

ကသစ်ဖြူမျက်နှာက ချက်ချင်းဆိုသလို တည်သွားကာ ...

“အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ကို ရှင် မကြာခင် သိရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ရှင်အခု ကျွန်မ ခိုင်းတာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးနေတာက တကယ့်ကို ကျွန်မကို ကူညီရာ ရောက်ပါတယ်”

“အဲလိုဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာပါတယ် ကသစ်ဖြူ။ လောလောဆယ် အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ကော်ဖီလိုက်တိုက်ချင်စိတ်ကလေးများ မရှိဘူးလား”

အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သော သားဦးစကားအဆုံးမှာ ကသစ်ဖြူက အသာပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

ခေတ်မီနိုးကလေးတစ်ယောက် အော်တိုသိနေသော စိတ်ဖြင့် သားဦး၏စကားအရောင်ကိုပင်မက အကြည့်စိုစိုတွေ့ကိုလည်း ကသစ်ဖြူတစ်ယောက် နားလည်လိုက်သည်လေ။

သား (၁၇)

“ဘယ်လိုလဲ သားဦး။ ခုဆိုရင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ဖြစ်ဖို့ ဆယ်ငါးရက်ပဲ လိုတော့တယ်နော်”

ပေးထားသောအချိန်တစ်လပြည့်တော့မည်ဟု ထင်လင်းက ပြောင်တင်းတိကျစွာ ပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။

သားဦး ခပ်အေးအေးပဲ ...

“ငါ သိပါတယ်၊ အချိန်ဆယ်ငါးရက်ဆိုတာက နည်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ နာရီအားဖြင့်ဆိုရင် ...”

“တော်တော် သားဦး ... မင်း ဘာပြောတော့မယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်”

နိုင်လင်းအောင်က လက်ကားယားခြေကားယားနှင့် ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီး ... ဒင်းကပဲ မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် မှဲ့လျက် ...

“မင်းဟာမင်း ဘယ်လိုပဲ လုပ်လုပ်ပါ ... သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်

ပြည့်ရင် အနိုင်အရှုံးဆိုတာ ပေါ်မှာပဲလေ၊ ခု ငါတို့ကြားရသလောက်ကတော့ မင်း အဲဒီကိစ္စကြောင့် အလုပ်တွေရှုပ်နေတယ်ဆို”

ထိုစကားကြောင့် သားဦးက နံဘေးမှာရှိနေသော သီဟဖြိုးကို ဆတ်ခနဲ ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို သီဟဖြိုးမျက်နှာက ချေးပုံဝင်ဟပ်နေရင်း လူမောင်းခံလိုက်ရသော ခွေးကဲ့သို့ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရင်း ...

“ဟေ့ကောင် သားဦး ... ငါ ပါးပါးလေးပဲ ပြောထားတာကွ၊ ဘာမှအာမချောင်းဘူးနော်”

သားဦးက မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့် ...

“အေး ... ပြီးတာပဲ၊ အသားထဲက လောက်ထွက်၊ အမေကျော် ဆွေးတော်လွမ်း၊ ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုးတော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာ ... ထင်လင်း”

ပြောရင်း ဆတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်ပြန်သဖြင့် ထင်လင်းက ...

“ဘာလဲ”

“ဪ ... ငါ နိုင်ရင် မင်းတို့ ဘာပြန်လုပ်ပေးရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားပြီးသွားပြီကွ”

“ဟေ ... ဘာ ... ဘာများလဲ”

“ဟဲ ဟဲ ... ဂိမ်းအိုဟာ ကျတော့မှပဲ ပြောမယ်လေ”

ဂိမ်းအိုဟာဆိုသော စကားလုံးကို သုံးစွဲရန် အကွက်ချောင်းနေသော ထင်လင်း အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားရကာ မြန်မာစကားနှင့်ပဲ ...

“အေးလေ ... ပွဲပြီးမှပဲ ပြောကြတာပေါ့၊ ဟေ့ကောင်တွေ သူ့မယ်”

ပြောရင်း ထ၊ရပ်လိုက်သဖြင့် နိုင်လင်းအောင်နှင့် ကျော်ကြီးတို့

နှစ်ဦးစလုံးလည်း အလိုတူ အလိုပါ ထလိုက်ရသည်။

ဒင်းတို့၏ကျောပြင်တွေကို ကြည့်ကာ သားဦးတစ်ယောက် စိတ်ထဲကပဲ တစ်ကိုယ်ရည် ရေရွတ်မိလိုက်သည်။

“ဒီပွဲကို ငါ နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကသစ်ဖြူကို သာမန်အမည်ပေါက်ရည်းစားတင်မဟုတ်ဘဲ ငါ့ရင်ထဲမှာ တကယ့်ကို ချစ်မိသွားလို့ပဲ”

စာနား (၁၀)

တစ်ရက်၊ တစ်ရက်ဖြင့် ရက်တွေကတော့ ရှည်လျားလာခဲ့လေပြီ။ ခုနစ်ကြိမ်လောက် ဦးအောင်မောင်း ခိုင်းသမျှကိုလည်း သားဦး အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်ပြီးခဲ့ပြီ။ ယခုဆိုလျှင် ဦးအောင်မောင်းက သားဦး ဖုန်းနံပါတ်ကိုသာ ယူထားပြီး လိုအပ်မှ ခေါ်မည်ဟုပင် နောက်ဆုံးတွေ့စဉ်က ပြောခဲ့သေး၏။

ဒီကြားထဲ ကသစ်ဖြူနှင့် သားဦးတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာလည်း ဟိုကောင်တွေ မနာလိုစရာကောင်းလောက်အောင် တိုးတက်လာခဲ့သည်။ ခုဆိုလျှင် ကသစ်ဖြူနှင့်သားဦး ကင်တင်းမှာပင် နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်ဖူးတာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းပြီ။

ရံဖန်ရံခါ တွေ့သူများကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သမီးရည်းစားတွေဟုပင် ထင်ကြဦးမည်။ ထို့အတွက်ကိုတော့ သားဦးလည်း တစ်ယောက်ချင်း လိုက်လံကာ ရှင်းပြမနေတော့။ နှစ်နာစရာရှိလျှင် ကိုယ်ကပဲ အနစ်နာ

ခံလိုက်မည်ဟု ယောက်ျားမာနဖြင့် သားဦး တွေးထား၏။

သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ အပါအဝင် ဟိုလေးယောက်ကတော့ သားဦးကို ဘယ်လောက် မျက်မှန်းကျိုးသည်မသိ။ မျက်နှာလှမ်းမြင်သည်နှင့် ‘ထို...ထွမ်’ တွေ လုပ်သွားကြသည်။ ရပါသည်။ ဒါသည်လည်း ဒင်းတို့၏ လူ့အခွင့်အရေးဖြစ်သဖြင့် သားဦး ငွေယူမနေတော့။

ထိုသို့သော အတွေးများဖြင့် သားဦးတစ်ယောက် စိတ်အေးလက်အေး ရှိနေခိုက် ...။

“သားဦး ... ခဏ”

သီဟဖြိုးနှင့် ကင်တင်းမှာ ထိုင်နေတုန်း ကသစ်ဖြူ တစ်ယောက် တည်း ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကသစ်ဖြူ၏အသံကြောင့် သီဟဖြိုးနှင့် တော်ကီပွားနေသော သားဦး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မြင်ဖူးနေကျဖြစ်သော်လည်း မရိုးနိုင်သော ကသစ်ဖြူ၏အလှမှာ မျောပြီး ကြည့်နေမိသောကြောင့် ...

“ဒီမှာ ... ခေါ်နေတာ ကြားရဲ့လား”

“ဪ... အင်း... ကြားပါတယ်၊ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ကသစ်ဖြူ၊ ဦးအောင်မောင်းကတော့ လိုအပ်မှ ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုလို့ ဘယ်မှမသွား ဖြစ်တာဗျ”

ကသစ်ဖြူက မျက်နှာတည်တည်လေးနှင့်ပင် ...

“ခုလည်း ဦးအောင်မောင်းဆီ သွားမလို့ လာခေါ်တာ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ပေးရမယ့် အကူအညီကလည်း ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပဲ၊ လိုက်မယ်လား”

“လိုက်မှာပေါ့ဗျ၊ ဒါဆို ဒီတစ်ခါ ကူညီပြီးရင် ကသစ်ဖြူနဲ့ ကျွန်

တော် သူငယ်ချင်းတွေ တကယ်ဖြစ်ပြီနော်”

ကသစ်ဖြူက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သားဦးလည်း သူ့ကိုကြည့်နေသော သီဟဖြိုးအား ပခုံးအသာတွန့်ပြကာ ထရပ်လိုက်လေ၏။

အခန်း (၁၃)

နှစ်ယောက်သား ကားငှားကာ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ကသစ်ဖြူက ဘာစကားမှ မပြောသဖြင့် သားဦးလည်း မပြောဖြစ်။ ခရီးဆုံး၍ ကသစ်ဖြူ ကားခထုတ်ရှင်းတော့လည်း သားဦးက လှပြီးမရှင်းဖြစ်ချေ။ (ယောက်ျားတွေများ ...)

သုံးလွှာရှိ ဦးအောင်မောင်းအခန်းရှေ့၌ နှစ်ယောက်သား မတ်တတ် ရပ်မိချိန်မှာတော့ သားဦးက အသက်ဝဝရှူသွင်းလိုက်ကာ ...

“ကသစ်”

ခေါ်နေကျမဟုတ်ဘဲ ကသစ်ဟု နှစ်လုံးတည်း ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားပြီးမှ ကသစ်ဖြူ မျက်လုံးလေး လှန်ကြည့်လာပြီး ...

“ရှင် ... ဘာလဲ သားဦး”

သားဦးက ...

“ခဏနေလို့ ဦးအောင်မောင်းနဲ့ တွေ့ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီလေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အမေးကြောင့် သားဦး သက်ပြင်းဖွဖွချကာ ...

“ဒီလိုပါ ... ကသစ်နဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် ကသစ်ကို ကျွန်တော် ပေးဖတ်စရာ ရှိတယ်”

ပြောရင်း ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ကာ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ကသစ်ဖြူက လှမ်းမယူသေးဘဲ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကိုစုရင်း ...

“အဲဒါက ဘာလဲ သားဦး၊ ရှင် ကျွန်မကို စာပေးတာလား”

သားဦးက ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ ...

“စာမဟုတ်ပါဘူး ကသစ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဆန္ဒတွေကို သူငယ်ချင်း ကျားဆရာတစ်ယောက်ကို ပြောပြဖြစ်တယ်လေ၊ ဒီကဗျာက ကျွန်တော့် ကိုယ်စား သူရေးပေးထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီလို့ ကသစ် သတ်မှတ်တဲ့အချိန်ကျမှ ထုတ်ဖတ်ကြည့်ပေါ့”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ”

ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောရင်း သားဦး လေးလေးနက်နက်ပေးသာ စာအိတ် ကို ကသစ် လှမ်းယူလိုက်သည်။

ပြီး ကသစ်ဖြူကပဲ အခန်းတံခါးဘေးမှ ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ပါ၏။

ခန်း (၂၀)

အခန်းထဲရောက်တော့ ဦးအောင်မောင်းနှင့်အတူ သားဦး တစ်ခါ တွေ့ခဲ့ဖူးသော လူကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကသပ်ဖြူက သားဦးကို ထိုင်ရန် မေးဆတ်ပြလိုက်ပြီး ဦးအောင် မောင်းဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ...

“ဖေဖေ ... သမီးတို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရအောင်”

ဦးအောင်မောင်းက ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာပေးဖြင့် ...

“ပြောလေ သမီး၊ သမီးက ခေါ်ထားပါဆိုလို့ မောင်ကြီးမောင်ကို တောင် ဖေဖေက လှမ်းခေါ်ထားတာ”

သားဦး မျက်စိလည်ရတော့သည်။ ကသပ်ဖြူနဲ့ဦးအောင်မောင်းက သားအဖဆိုပါလား။ ပြီးတော့ ... ကြီးမောင်ဆိုတဲ့ ငန့်ကရော ဘာလဲ။ ကသပ်ဖြူကရော သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုခေါ်လာတာလဲ။

သားဦး တွေးနေတုန်းမှာပဲ ကသပ်ဖြူက သားဦးဘက်သို့ လှည့်

ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“သားဦး ... ဦးအောင်မောင်းက ကျွန်မ အဖေပါ။ ကိုကြီးမောင် ဆိုတာက ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ဖေဖေတို့ သဘောတူထားတဲ့လူ”

“ဗျာ”

ဘာမှနားမလည်နိုင်သောဟန်ဖြင့် သားဦး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

သားဦးပုံစံကို သဘောပေါက်ပုံရသော ကသပ်ဖြူက ...

“ရှင်ကို နားလည်အောင် ရှင်းပြပါမယ်။ ဖေဖေတို့က ကျွန်မနဲ့ ကိုကြီးမောင်ကို လက်ထပ်ပေးမယ်လို့ စီစဉ်တော့ ကျွန်မက ပြောပြတယ်။ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်။ အဲဒီချစ်သူဟာလည်း ကိုကြီးမောင်ထက် အရည် အချင်းရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တာ”

စကားကို ဖြတ်ထားပြီးမှ ကသပ်ဖြူက မသိမသာ ခေါင်းလေးငုံ လိုက်ရင်း ...

“အဲဒီတော့ ဖေဖေက ... ကျွန်မရဲ့ချစ်သူဆိုတာကို စမ်းသပ်ချင် တယ် ပြောတယ်။ ကိုကြီးမောင်ထက် သာ၊ မသာပေါ့။ ဝာကယ်လို့ သာရင် တော့ ကျွန်မရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ခင်ဗျာ ... ဒါ ... ဒါဆို”

သားဦး အံ့သြတကြီး ရေရွတ်လိုက်ချိန်မှာပဲ ဦးအောင်မောင်းက ...

“ဟုတ်တယ် မောင်သားဦး၊ ဦး မင်းကို စမ်းသပ်ခဲ့တာတွေကိုတော့ မင်းလည်း သိပြီသားပါ။ မင်းက ဦးစစ်တဲ့ စာမေးပွဲ အောင်ပါတယ်”

ပြောရင်းပင် ကသပ်ဖြူဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... သမီး ... သမီးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း မောင်ကြီးမောင်နဲ့ လက် ထပ်ပေးဖို့ကိစ္စကို ဖေဖေ ဖျက်လိုက်ပြီ”

ကြီးမောင်ဆိုသူကလည်း ဝင်၍ ...

“ဟုတ်တယ် ကသစ်ဖြူ၊ ကိုယ်လည်း ဦး ခိုင်းတဲ့ကိစ္စတွေကို ကသစ်ဖြူရဲ့ချစ်သူလောက် မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်လည်း ကသစ်ဖြူဆန္ဒကို လက်ခံပေးရတော့မှာပေါ့”

ကသစ်ဖြူက ဝင့်ကြားသော အပြုံးလေး ပြုံးလိုက်သည်။ သားဦး ရင်ထဲမှာလည်း ပျော်ရွှင်မှုတွေက ဘုရားပွဲလှည့်သွားရ၏။ ဒါဆို ကသစ်ဖြူက သူပင်မသိဘဲ သူ့အား ချစ်သူအဖြစ် အမည်ပေါက်သတ်မှတ်ထားသည်ပေါ့။ ထိုသို့တွေးရင်း သားဦး ကြည်နူးသွားရသည်။

သို့သော် ...

ထိုပျော်ရွှင်မှုလေးက အသက်မပြည့်လိုက်။ ထပ်ထွက်လာသော ကသစ်ဖြူ၏စကားထဲမှာပဲ အမြစ်က ကျွတ်ပါသွားရလေသည်။

“သမီးရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးတဲ့အတွက် ဖေဖေကိုရော၊ ကိုကြီးမောင်ကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သားဦး တကယ်အရည်အချင်း ရှိတယ်ဆိုတာ လက်ခံကြပြီနော်”

“အေးလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့”

“သမီး တစ်ခုထပ်ပြောပါရစေ၊ တကယ်တော့ သားဦးဟာ သမီးရဲ့ ချစ်သူ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟေ ... ဘယ်လို၊ ဘယ်လို”

“ဟာ ... ဒါ ... ဒါဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးပြောချင်တာက ဒီကိစ္စမှာ သားဦးကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အကူအညီတောင်းခဲ့တာပါ၊ ပြီးတော့ ... ထပ်ပြောချင်တာ သားဦးလောက် အရည်အချင်းရှိတဲ့လူကိုတောင် သမီး အိမ်ထောင်ဘက် အဖြစ် ရွေးချယ်ဖို့ မစဉ်းစားဘူး၊ အဲဒီတော့ ကိုကြီးမောင်ကို ဘာကြောင့် လက်မထပ်နိုင်တာလဲဆိုတာ ဖေဖေကို သက်သေပြချင်လို့ပါ”

အားလုံးပဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြ၏။ ကသစ်ဖြူက တော့ ဘယ်သူမှထင်မထားသည့် သူမ၏နောက်ဆုံးကျည်ဆံကို ထုတ်သုံးလိုက်လေပြီ။

ကိစ္စတစ်ခုလုံးကို ခြုံငုံစဉ်းစားရင်း ခံပြင်းစိတ်ကြောင့် သားဦး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲလာတော့၏။

ပြီး ... ကသစ်ဖြူကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“ကသစ် ... မင်း အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ့ဘက်က ဒီလိုလုပ်ပေးဖို့အတွက်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ခဏလေး သားဦး၊ ကျွန်မ ကြိုမပြောထားမိတာ ဆောရီးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ သားဦးက လက်ကာပြကာ ...

“တော်ပါပြီ ကသစ်ဖြူ၊ ဆောရီးဆိုတဲ့ မင်းစကားနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်လိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ ... ငါ့အရည်အချင်းလောက်နဲ့ မင်းရဲ့ချစ်သူဖြစ်ဖို့ မလုံလောက်ဘူးဆိုတာ ငါ သိသွားပြီ၊ အရာအားလုံးအတွက် ကျေးဇူးပါပဲ”

ပြောရင်း သားဦး ထရပ်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“သား ... သားဦး”

စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သော ကသစ်ဖြူ၏အသံကိုလည်း အံ့ကြိတ်ကာ ကျောခိုင်းလိုက်၏။

တကယ်တော့ သူ့အရည်အချင်းဆိုတာက အလှည့်စားခံဖို့သက်သက်ပဲဟု သားဦး နားလည်လိုက်လေသည်။

စာနုး (၂၁)

“နင် အရမ်းဖောင်းသွားပြီ ကသစ်၊ နင့်ဟာနင် တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်လိုက်တဲ့ကိစ္စက သားဦးကို ဖော်ကားသလို ဖြစ်သွားပြီဟ၊ ခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဇင်မာမြင့်၏စကားကို ပြန်မဖြေနိုင်သေးဘဲ ကသစ်ဖြူ ဝိုင်တွေနေမိသည်။ တကယ်ပဲ သူမ မှားသွားပြီလား။ သားဦးအပေါ် စနစ်တကျ လှည့်စားကာ ဖော်ကားသလို ဖြစ်သွားပြီလား။ ဝေခွဲမရသေးချေ။

တကယ်တော့ သားဦးဘက်က အကူအညီပေးချင်လို့ဆိုပြီး ပြောလာသော စကားအပေါ် သူမ အကွက်ကျကျ စဉ်းစားပြီး လုပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သားဦး၏အရည်အချင်းကြောင့် စီစဉ်ခဲ့သောကိစ္စ အောင်မြင်မည် ဟုလည်း ယုံထားခဲ့သည်။ တကယ်လည်း အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ကိစ္စတွေအားလုံးပြီးမှ သားဦးကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြကာ

သူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်ခံလိုက်မည်ဟု တွေးထားခဲ့သည်။

ခုတော့ သားဦးက အထင်လွဲသွားခဲ့လေပြီ။ သူမ၏စိတ်ထဲမှာလည်း သားဦး၏မျက်ဝန်းတွေကို မရိုက်မိခဲ့သည်မဟုတ်။

သို့သော် လက်ရှိအခြေအနေမှာ ဘာလုပ်ရမည်ကို ကသစ်ဖြူ စဉ်းစား၍မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

သူမ တွေးနေစဉ်မှာပဲ သက်ထားက ...

“ဟဲ့ ကသစ် ... နင့်ကို သားဦးပေးသွားတဲ့ ကဗျာဆိုတာက ဘယ်မှာလဲ”

ကသစ်ဖြူက ပြန်မဖြေဘဲ လွယ်အိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ကဗျာလေးထဲကအတိုင်းဆိုလျှင် သားဦး သူမအပေါ်ထားရှိသည့် ဆန္ဒကို ကသစ် အတိအလင်း သိခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဆန္ဒ

ကျေးဇူးပြု၍

မင်းဆွေးဝယ်ထွက်ရင် ခေါ်သွားပေးပါ။

လက်ဆွဲပြင်လေး တိုင်ပေးမယ်။

နှုတ်ခတ်ဆိုရင် ညီ၊ မညီ

စာရောင်လိုက်၊ မလိုက် သုံးဖြတ်ဖို့

မနှုတ်ခတ်လို့ မှီခွင့်တယ်။

မင်းစာဖို့

နားစောင်နေလို့ ရေဒီယိုဖို့

စာပုံပြောင်နေတယ်ဆိုလည်း

ဖြင်ဆိုင်တောင်တောင် တိုက်သိတယ်။

စာမိပ္ပာယ်ကို သိပါပြီနော်

ဆိုလိုတာ

မင်းနဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်ခွင့်တယ်။

မင်း မိတ်ဆက်ရင် ချော့ဖို့

စာရင်ဆိုင် မခံခွင့်ရဲတောင် မယ်။

မင်းရဲ့

စာရောင်စာပုံကလေး

သိပ်တော့လည်း ပြောတယ်။

ကိုယ်တော့တဲ၊ မနဲ့နဲ့

မင်းမေးနေတာ ဖြေရမယ်။

နှစ်ယောက်တော့ ချစ်နေလို့ရင်

မင်းမေးဖို့

စာခွင့်လုပ်လည်း ဝတ်လာမယ်။

မင်းတို့လွှဲရင် ထုတ်ပြောဖို့

မင်းရဲ့စာပုံလည်း လိုခွင့်တယ်။

ရှေးရေတိုက်ခတ်တဲ၊ စာအိ

မင်းစာမေးဖို့

‘စာမေး’လို့ ခေါ်ဖို့ ရသလို့တော့တယ်။

မင်းကိုချစ်မယ်

လက်ထပ်မယ်

မိုးမြေလွှဲဆိုတာကို

မင်းနဲ့မှ စာလုံးပေါင်းမယ်။

ကဗျာဖတ်အပြီးမှာ သက်ထားက ...

“ဟင် ... ဒါဆို သားဦးက နှင့်ကို ချစ်နေတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ အစကတည်းက သိနေတာ”

ကသစ်ဖြူက ခပ်တည်တည်လေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထိုစကားကြောင့် ဖင်မာမြင့်က အားမလိုအားမရဟန်ဖြင့် ...

“ဟဲ့ ... ဒါဆို နင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ကသစ်ဖြူ မျက်နှာက မချိုမချင်လေး ဖြစ်လာပြီး ...

“လောလောဆယ်တော့ သားဦးကို တောင်းပန်ရတော့မှာပေါ့ဟာ၊ ကိုကြီးမောင်ကို လက်မထပ်ချင်လို့ လိုတာထက်ပိုပြီး ပြောလိုက်မိတယ်၊ ဘာညာပေါ့”

“ထားပါတော့၊ ဒီကဗျာထဲကအတိုင်း သူ့ဆန္ဒဆိုတာကိုရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ထိုအခါမှ ကသစ်ဖြူက ရှက်ပြီးလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့လိုက်ရင်း ...

“သူ့ဆန္ဒကို တောင်းဆိုလာရင်တော့ လိုက်လျောရတော့မှာပေါ့ဟာ၊ တကယ်လည်း သူ့အရည်အချင်းလောက်ဆိုရင် ငါ သူ့ကို ချစ်သူတော်ရဲ့ပါတယ်”

“ဟေ”

သား (၂၂)

သားဦး ကြေကွဲနေသည်။ ဘာကြောင့် ကြေကွဲရသည်ကို အထူးရှင်းပြဖို့ လိုမည်မထင်တော့။ အတိုချုံးပြောရလျှင် အလုံးအရင်းနှင့် အသည်းကွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကြည့်ခဲ့ဖူးသော ဗီဒီယိုကားတွေထဲမှ မင်းသားတွေလို အသည်းကွဲပြီး အရက်သောက်၊ လမ်းလျှောက်နေဖို့ဆိုတာကလည်း သားဦးအတွက် အဆင်မပြေပြန်ချေ။

ညကတော့ အသည်းကွဲသည်ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး တစ်ညလုံး ဘီလီယက် သွားထိုးနေခဲ့သည်။

ယခုလည်း အိပ်ရေးမဝသော မျက်နှာပေးနှင့် ကင်တင်းမှာ ဘူပြီး ထိုင်နေမိ၏။ သီဟဖြိုးဆိုသော ငတ်ကလည်း အသည်းကွဲနေသောသူ့ကို ဗီဒီယိုတွေထဲမှ ဇာတ်ပို့တွေကဲ့သို့ နှစ်သိမ့်ဖို့ကို မစဉ်းစား၊ တဟီးဟီး ... တဟားဟား လုပ်နေသည်မို့ သားဦး စပ်မြင်ကတ်လာရ၏။

အောင်ပွဲရလိုက်သော ထင်လင်းတို့အုပ်စုကတော့ ဆရာကြီးမျက်နှာ

ပေးတွေနှင့် သားဦးကို ငေါ့နေကြသည်။ လောင်နေကြသည်။ ပြောင်နေကြသည်။

“ငါ အစကတည်းက ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ကသစ်ဖြူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးမှာ ဉာဏ်ရှိဉာဏ်နက်တွေက ဟာဒ်ဒစ် (စ်) တစ်လုံးစာလောက် ရှိပါတယ်လို့”

“ဘာပဲပြောပြော မနက်ဖြန် တစ်လပြည့်ပြီဆိုတော့ မင်းပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်းပဲပေါ့ကွာ”

ကျောင်းပြီးသည်အထိ သားဦး ရည်းစားမထားရဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ရပါသည်။ ကသစ်ဖြူ၏အချစ်ကို မရတော့မှ ထိုကတိအတွက် လည်း စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့။ ပေးပြီးသားလိုဖြစ်နေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“သားဦး ... ရှင့်ကို ကသစ်က စာပေးခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဗျာ”

ကသစ်ဖြူ၏သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက် အချိန်ကိုက် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ သားဦးက ပေးလာသောစာကို အမြန်ပဲ ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။ သားဦး ...

ရှင့်ကို တောင်းမန်ပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်း ပြောချင်တာက ရှင့်ရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မလား။

ဆိုလိုတာကို သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။ သဘောတူတယ်ဆိုရင် နေ့လယ်တစ်နာရီ သမိုင်းကင်တင်းမှာ ဆုံကြမယ်။

ကသစ်ဖြူ

“အောင်မြီကွ၊ အောင်မြီ”

ရှုတ်တရက် ထအော်လိုက်သော သားဦးအသံကြောင့် ထင်လင်း အလန့်တကြားဖြစ်သွားရပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ရူးသွားတာလား”

သားဦးဟာ ထင်လင်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ထင်လင်း ... ဒီမှာကြည့် ရလဒ်က ပြောင်သွားပြီကွ၊ ဒီတစ်ခါ အမေးစင်း ဖြစ်ရမှာက မင်းတို့ပဲ”

ဝမ်းသာအားရ ပြောရင်း စာကို လှမ်းပြလိုက်သည်။ သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ဖတ်ကာ ထင်လင်းတို့အုပ်စု မျက်နှာပျက်သွားကြ၏။

သားဦးက အပေါ်စီးက ဖြစ်သွားသောကြောင့် လေသံကို မာလိုက်ကာ ...

“ဒီလောက်ဆိုရင် ကသစ်က ငါ့ကို နားလည်ပြီ၊ ငါ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီဆိုတာ မင်းတို့ သဘောပေါက်ကြရောပေါ့”

“ဘာဖြစ်လဲကွ၊ အဲဒီတော့ ... ”

ထင်လင်းက ဘုပြန်တော့သည်။

သားဦးက ...

“အဲဒီတော့ ရှုံးတဲ့မင်းတို့က ဘာပြန်လုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာကို ပြောပြရတော့မှာပေါ့”

သားဦးက စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေကြသော ဒင်းတို့အား ...

“ကဲ ... ဒီဂိမ်းမှာ လောင်းထားတဲ့အတိုင်း တစ်လအတွင်းမှာ ကသစ်ရဲ့အချစ်ကို ငါ ရလိုက်ပြီဆိုတော့ မင်းတို့လုပ်ပေးရမှာကလည်း တစ်လတိတိ မင်းတို့ ချစ်သူရည်းစားတွေနဲ့ လူချင်း မတွေ့ရဘူး။ စကား

လည်း မပြောရဘူး၊ ဖုန်းလည်း မဆက်ရဘူး၊ အိုက္က... တစ်လအတွင်း ဘာအဆက်အဆံမှ မလုပ်ဘဲ အဆက်ဖြတ်ထားရမယ် ဒါပဲ...”

“ဟေ”

“ဟာက္က... ဒါတော့”

အားလုံးငြင်းဆန်ရန် ပြင်လိုက်သော်လည်း သားဦးက လက်ကာ လိုက်ပြီး ...

“မရဘူး ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီကိစ္စက ဂိမ်းစကတည်းက သဘော တူထားတာပဲ၊ အလှည့်ကျရင် မခွဲကြနဲ့ပေါ့ကွာ ... ဟဲဟဲ၊ ငါကတော့ နေ့လယ်တစ်နာရီဆိုရင် ကသစ်ဖြူနဲ့ သမီးရည်းစားအဖြစ် အမည်ပေါက် သွားပြီကွ”

သားဦး အူမြူးနေသလောက် ထင်လင်းတို့သုံးကောင်စလုံး လာ တွေ့လို ပိုင်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ သားဦးတို့ပိုင်းမှ ပြောနေသည့် စကားအားလုံးကို သေသေချာချာ နားထောင်နေသော လူတစ်ယောက်က ကပ်လျက် ပိုင်းမှာ ရှိနေပါသည်။

ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် အာရုံရောက်နေသဖြင့် သားဦးက ထိုလူကို လုံးဝ သတိမထားမိ။ ထိုသူကလည်း ကျောခိုင်းနေသော သားဦးကို မထီတရီ ကြည့်ကာ ဆတ်ခနဲ ထထွက်သွားလေသည်။

ထိုသူဆိုသည်က တခြားမဟုတ်။

သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ။

ခုလည်း သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ၏ခြေလှမ်းတွေက ...။

ဆန်း (၂၂)

နေ့လယ် တစ်နာရီတိတိ။

အိုဖုန်းလွှာအပေါက်အပြကြားမှ နေရောင်ခြည်စူးရှစွာ ရိုက်ထိုးနေ သော်လည်း သားဦးစိတ်ထဲမှာတော့ ဆန့်ကျင်စွာ အေးချမ်းနေသည်။

ချိန်းဆိုထားသော သမိုင်းကင်တင်းထဲမှာ ကသစ်ဖြူကို စောင့်နေ ခြင်းဖြစ်၏။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့စေကာမူ ယခု ကသစ်ဖြူ၏အချစ်ကို သူ ရရှိခဲ့လေပြီ။ ကြပ်ချင်စိတ်ဖြင့် ဟိုကောင်တွေကို သူတို့ရည်းစားတွေ နှင့် ခေတ္တအဆက်ဖြတ်ရန် ပြောခဲ့သော်လည်း သားဦးစိတ်ထဲမှာတော့ ကသစ်ဖြူကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်သည်လေ။

ကြည်နူးစွာ စောင့်ရင်း နာရီကို ထပ်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်နာရီကို ပင် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ စွန်းလာပြီ။

ကင်တင်းအပြင်ဘက် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်နွဲ့နွဲ့လှမ်း လျှောက် လာသော အသစ်စက်စက် ချစ်သူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သားဦး

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားရ၏။

ကင်တင်းရှေ့အရောက်မှာ အသာရပ်ရင်း ကသစ်ဖြူက အထဲသို့ အရင်ဝေကြည့်လိုက်သေးသည်။ ထိုင်နေသော သားဦးကိုလည်း လှမ်းမြင် လိုက်သဖြင့် လူမရောက်ခင် အပြီးလေးတစ်ခုအား တင်ကြိုလွှတ်လိုက်သေး ၏။

သားဦး ပီတိတွေ ဖြာသွားရသည်။

သို့သော် ...

သို့သော်လည်း ...

သားဦးထံသို့ ကသစ်ဖြူ ခြေလှမ်းမလာမီ ...။

ဘယ်ချောက ထွက်လာမှန်းမသိသော သက်ပိုင်ဝင်းရွှေသည် ကသစ်ဖြူ၏ရှေ့သို့ အလိုအလျောက် ရောက်ရှိလာပြီး ...

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် သားဦး လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ ဆိုသောလဒ် ကသစ်ဖြူကို ဘာတွေပြောနေသည်လဲ။

သူမသိ။

သို့သော် သူ ကြောက်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ကသစ်ဖြူသည် သက်ပိုင်ဝင်းရွှေနှင့် ခဏမျှသာ စကားပြောပြီး သားဦးထံသို့ လျှောက်လာလေပြီ။

သားဦး မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လှမ်းလျှောက်လာသော ကသစ်ဖြူ၏နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးနေသေးသည်။

ထိုအပြီးသည် သားဦး၏မြင်ကွင်းထဲ၌ ဖိုးကပ်(စ်) မပြတ်သေး။ ဝေဝါးနေသေး၏။

ကသစ်ဖြူကတော့ ပြုံးမြဲပြုံးနေဆဲ ...

သားဦးဆိုသော သူကလည်း စက္ကန့်ပိုင်းလောက်မျှသာရှိမည့် အချိန် အပိုင်းအခြားလေးထဲမှာ ထိုအပြီး၏အဓိပ္ပာယ်ကို ရအောင်ဖော်နေဆဲ။

အေးမြသော လေစီးတစ်ချက်က ပူပြင်းသောနေခြည်ကို ဖြတ်ကာ ကင်တင်းထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို ထိန်းရင်း ကသစ်ဖြူ မျက်နှာကို သားဦး ခဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး... ရင်ထဲမှာ ခံစားရသည့်အတိုင်း ပြန်ပြောလိုက် တ်။

“ကျွန်တော် မညာချင်ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စဟာ ဂိမ်းတစ်ခုဆိုတာတော့ ဟုတ်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီဂိမ်းအတိုင်းဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် မနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ရှုံးခဲ့တာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သားဦးက...

“ရှင်းပါတယ် ကသစ်၊ ဒီကိစ္စကို ဂိမ်းဆိုပြီး စတင်ခဲ့ပေမယ့် ကသစ်နဲ့ စတွေ့ပြီးတဲ့အချိန်မှာပဲ ဂိမ်းဆိုတာကို ကျွန်တော် စိတ်ထဲက ထုတ်ထားခဲ့တာပါ၊ အဲ... ရှုံးတယ်ဆိုတာကတော့ တစ်အချက်... ကျွန်တော် ကသစ်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်မိသွားတာပဲ”

“ဒါဆို... နှစ်အချက် ရှိသေးတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

“အဲဒါကတော့ ပြောစရာတောင် လိုမယ်မထင်တော့ပါဘူး၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒါတွေဟာ ဂိမ်းတစ်ခု ဟုတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကသစ် ခု သိသွားပြီလေ၊ အဲဒီတော့...”

ပြောရင်း သားဦး လေးကန်စွာ ထရပ်လိုက်သည်။

ကသစ်ဖြူက ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်ရင်း...

“ရှင်... ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ သားဦး”

ထိုစကားကြောင့် သားဦးက သက်ပြင်းဖွဖွချကာ...

“ကျွန်တော် ကသစ်ရှေ့မှာ ရှိနေဖို့ မလိုအပ်တော့ဘူးလို့ ထင်လို့ ပါ”

သားဦးပုံစံကို ကြည့်ကာ ကသစ်ဖြူက လင်းလင်းဝင်းဝင်းလေး ပြုံး

သားဦး (၂၄) မှုန်နှာချင်းဆိုင်မှာ

သားဦး”

ခေါ်သံက တည်ငြိမ်တိုးဖွသော်လည်း သားဦးနားထဲမှာတော့ အတော်ကျယ်လောင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ကသစ်ဖြူက...

“ခုနက သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ လာပြောသွားတယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို ချဉ်းကပ်ခဲ့တာဟာ ရှင့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အလောင်းအစားတစ်ခု လုပ်ခဲ့ လို့တဲ့”

သွားပြီဟု သားဦးစိတ်ထဲ တွေးလိုက်မိသည်။ အမြန်ပြန်၍ ရှင်း ပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ...

“ခဏလေး သားဦး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်မပုံပြင်တွေ ကို မယုံတတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့... အဲဒီလူပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဒီဂိမ်းမှာ ရှင် နိုင်သွားတာပေါ့... ဟုတ်လား”

၁၅၄ ဇွန်လိုင်

လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ပြန်ထိုင်လိုက်ပါလား၊ ကျွန်မ ပုံပြင်တွေကို မယုံတတ်ဘူးလို့ ရှင်ကို ခုနကပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ”

“ဗျာ ... ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ခု ... ရှင်ပြောတဲ့ ဝမ်းဆိုတာကိုလည်း ပုံပြင်တစ်ခု လို့ ကျွန်မ သဘောထားလိုက်ပြီရှင်”

“ဟာ ... တ ... တကယ်နော် ကသစ်”

အပေါ်ကို တကယ်မမြောက်တက်ပါဘဲ မြောက်တက်သွားသလို သားဦး ခံစားလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် ခုံမှာ အလျင်အမြန် ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“ဝမ်း ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ကသစ်ရယ်၊ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း ကောင် မသိတော့ဘူး”

ပြောရင်းပင် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ စာရွက်တချို့ကို ခပ်မြန်မြန်ဆွဲ ထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရင်း ...

“ကသစ် ... ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ် ရအောင်နော်”

မျက်နှာပေါ် ရှက်သွေး ကပိုကယိုဖြတ်သန်းသွားရင်း ကသစ်ဖြူ က...

“အာ ... ခုချက်ချင်းကြီး ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီစာရွက် တွေက ... က”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ သားဦးက ဖြတ်၍ ...

“အဲဒါတွေက ကသစ်အဖေ သွေးလှူခိုင်းတုန်းက စစ်ခဲ့တဲ့ ဆေး စစ်ချက်တွေလေ၊ ခု ... လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်ဆိုတော့ လိုအပ်မယ်

ထင်လို့ ထုတ်ပြတာ”

“အာ ... လုပ်ပြန်ပြီ”

ရှက်အင်းအင်းရေရွတ်ရင်းက ကသစ်ဖြူ တခစ်ခစ်ရယ်တော့သည်။ ထိုရယ်သံလေးကိုပဲ သားဦးစိတ်ထဲမှာ ကမ္ဘာဦးဂီတကဲ့သို့ ညွတ်နူးစွာ နားဆင်ရင်း ...

ထို့ထက်ပို၍ ...

နှစ်ဦးသားစိတ်ထဲဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားချက်များကိုလည်း ...

‘အချစ်’ ဟု အမည်ပေါက်သတ်မှတ်လိုက်ကာ ...

အရာအားလုံးသည် လင်းကျင်းလှပလျက် ...။

BURMESE
CLASSIC
.com

လေးစားစွာ

ဇွန်လိုင်

၁၃၇၃ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၉ ရက်

ည ၁၁ နာရီ ၁၃ မိနစ်

အေသွေးပိုင်ရှင်

ကြိုးစားမှုရှိပြီး တည်ငြိမ်တယ်။ သူများတွေ ပြောသမျှကို နားထောင်ပေးလေ့ရှိပေမယ့် သူကတော့ မလိုအပ်ဘဲ ပြောလေ့မရှိဘူး။ စကားနဲ့လည်း သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်နာကျင်အောင် လုပ်ဖို့ မကြိုးစားဘူး။

သူတို့ဟာ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း မြင့်မားတယ်။ သူတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက အတွေးအခေါ် ကင်းမဲ့နေတာမျိုး မရှိဘူး။ နောက်ဆုံးပေါ်တွေ့နေောက်လိုက်ရတာ ကြိုက်ပြီး အဝတ်အစားကို ဂရုစိုက်တတ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ သိပ်မျက်စိနောက်တဲ့ပုံစံမျိုး မကြိုက်ဘူး။ အရောင်စုံနဲ့ ပတ်သက်ရင် သိပ် Sensitive ဖြစ်ပြီး အဝတ်အစား ဝတ်ရင်တောင် စတိုင်ထက် အရောင်ကို ပိုပြီးဦးစားပေးတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့လည်း သဟဇာတ သိပ်မဖြစ်တတ်ကြဘူး။ သူတို့ရဲ့ ကောင်းတဲ့အချက်တွေက ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု ရှိတယ်။ စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်သလို အချိန်လည်း တိကျတယ်။ နာခံတတ်တယ်။

ဆိုးကွက်တွေက တစ်ယူသန့်၊ တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်တာမျိုးပေါ့။ စိတ်ကူးဉာဏ်ကွန့်ရမှု မပါဘူးဆိုရင် အသေးစိတ်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးလူတွေပေါ့။

အေသွေးပိုင်ရှင်တွေနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးအလုပ်တွေက စာရင်းကိုင်၊ စာကြည့်တိုက်မှူး၊ Altomey၊ စီးပွားရေး ပညာရှင်၊ စာရေးဆရာ၊ ဝတ္ထုရေးဆရာ အလုပ်တွေပေါ့။

နာမည်ကျော် အေသွေးပိုင်ရှင်တွေက ...

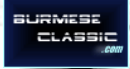
၁။ ဂျက်လီ

၂။ ဂျော့အိတ်ချ် ဒဗလျူဘုရ်

၃။ အယုမီ ဟမဆကီ

၄။ ဘရစ်တနေစပီးယားစ်

၅။ ဂျင်မီကာတာ ... တို့ဖြစ်ပါတယ်။

သွေးအမျိုးအစားနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး

သွေးအမျိုးအစားကိုကြည့်ပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို ခန့်မှန်းတဲ့လေ့ဟာ အာရှမြောက်ပိုင်းဒေသမှာ ပေါ်ထွန်းလာတာ ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ပါပြီ။

အဲဒီလေ့ကို ၂၀ ရာစု အစောပိုင်းကစပြီး ဂျပန်တို့က စတင်စိတ်ဝင်စားလာကြပါတယ်။ အဲဒီစိတ်ဝင်စားမှု ကူးစက်သွားပြီး အိမ်ထောင်ဖက် ချစ်သူရွေးတဲ့အခါ၊ ဝန်ထမ်းရွေးချယ်ရာတွေမှာပါ သွေးအမျိုးအစားကို ကြည့်လာကြပါတယ်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးလည်း စိတ်ဝင်စားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပျော်ရွှင်လိုလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် လေ့လာလို့ရအောင် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

ဘီသွေးပိုင်ရှင်

ဘီသွေးပိုင်ရှင်တွေဟာ တီထွင်ဖန်တီးတတ်တဲ့ ဉာဏ်ရှိကြတယ်။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်လေးတွေကို ချစ်တတ်ပြီး၊ အပြောင်းအလဲကို လက်ခံနိုင်သူတွေလည်း ဖြစ်တယ်။ အကောင်း မြင်တတ်ကြတယ်။ အစွဲအလမ်းကြီးပြီး တစ်ကိုယ်တော် နေတတ်ကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ အားနည်းချက်တွေက သတိမေ့တတ်တာ။ တာဝန်ယူချင်စိတ်မရှိဘဲ သူတို့ပဲ အဓိကထား တွေးတတ်တာတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ရိုးသားပြီး အလုပ်ကြိုးစားကြတယ်။ သူတို့ရဲ့အတွင်းစိတ်က မျက်နှာပေါ်မှာ မြင်နေရတဲ့ သွင်ပြင်နဲ့မတူဘဲ မှန်းရခက်တယ်။ သူများတကာကို အကဲခတ်ပေးနိုင်ပြီး လိုသမျှ ကူညီထောက်ပံ့ပေးတတ်တယ်။

ဘီသွေးပိုင်ရှင်တွေဟာ စုံထောက်ကြီးတွေ၊ စာနယ်ဇင်းသမား၊ ပန်းချီပညာရှင်၊ လက်မှုပညာရှင်၊ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန် အလုပ်တွေနဲ့ သင့်တော်ကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

နာမည်ကျော် ဘီသွေးပိုင်ရှင်တွေက ...

- ၁။ လီယိုနာဒိုဒီကက်ပရို
- ၂။ ဗင့်စ်ယောင်း
- ၃။ ပေါလ်မက်ကာ့တ်နေး
- ၄။ မီယာဖရိုး
- ၅။ ဂျက်နစ်ဟောဆန်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အေဘီသွေးပိုင်ရှင်

အေဘီသွေးပိုင်ရှင်တွေဟာ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိပြီး အေးဆေးကြတယ်။ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်နိုင်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူအများနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးနေတတ်ပြီး သူများကို အပြစ်ရှာတတ်တယ်။

မပြတ်မသားလုပ်တတ်ပြီး ခွင့်မလွှတ်တတ်ကြသူတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိပေမယ့် အမူအရာကတော့ ဆိုးရွားတတ်ပါတယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ကိစ္စကြီးတွေ လုပ်တတ်ပါတယ်။

အဝတ်အစားက တစ်ခါတလေ အဆင်ပြေအောင် ဝတ်တတ်သလို တစ်ခါတလေ ဖြစ်သလိုပါပဲ။ အရောင်ကို အဓိကထား၊ ရွေးဝတ်တတ်ပါတယ်။ ရှားပါးတဲ့ သွေးအမျိုးအစား ဖြစ်ပြီးတော့ စိတ်စွမ်းအား မြင့်မားကြလို့ အေဘီသွေးပိုင်ရှင်တွေဟာ အကြားအမြင်နဲ့ ဗေဒင်ဆရာတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ကျိုးကြောင်း ထင်မြင်နိုင်စွမ်းရှိလို့ နည်းဗျူဟာကျကျ စီမံကိန်းတွေ ဖော်ဆောင်နိုင်ပြီး သံအမတ်နဲ့ ဘာသာပြန်တွေ၊ မန်နေဂျာတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အများနဲ့ဆက်ဆံရတဲ့အလုပ်၊ ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာ၊ ကျောင်းဆရာနဲ့ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းရတဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။

ကျော်ကြားတဲ့ အေဘီသွေးပိုင်ရှင်တွေက ...

- ၁။ မာရီလင်မွန်ဂိုး
- ၂။ သောမတ်စ် အက်ဒီဆင်
- ၃။ ဂျက်ကီချန်း ... တို့ဖြစ်ပါတယ်။

အိုသွေးပိုင်ရှင်တွေက သိပ်သွက်လက်ဖျတ်လတ်ကာ အလှအပ
မက်တာ မရှိပေမယ့် ချောမောခန့်ညားပြီး ဟိတ်ဟန်ကောင်းသူတွေ ဖြစ်ပါ
တယ်။ စီမံခန့်ခွဲပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတဲ့အပိုင်းတွေမှာ ကျွမ်းကျင်ကြပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ ကြိုးစားမှုရလဒ်ကို မသိရင်တောင်မှ လက်မလျှော့တတ်
ကြပါဘူး။ အရာရာကို ချင့်ချိန်စဉ်းစားတတ်ကြပါတယ်။ အရောင်အသွေး
ထက် ရိုးရာဓလေ့ကို ဦးစားပေး ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်ကြပါတယ်။

ရည်မှန်းချက်ပြင်းထန်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု မြင့်မားပါ
တယ်။ လိုချင်တဲ့ ရလဒ်တစ်ခုအတွက် ရှက်ကြောက်ခြင်းမရှိဘဲ အပေါင်း
အသင်းထက် ငွေကို ရှာနိုင်သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ စာရင်းကိုင် နိုင်ငံရေး
ခေါင်းဆောင်၊ စီးပွားရေးသမားနဲ့ ဝန်ကြီးတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ကျော်ကြားတဲ့ အိုသွေးပိုင်ရှင်တွေက ...

၁။ ဘုရင်မကြီး အဲလီဇဘက်

၂။ အဲလ်ဗစ်စစ်ပရက်စလေ

၃။ ရော်နယ်ရက်ဝန်

၄။ ခရစ်စတယ်ကေးတို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။

BURMESE
CLASSIC
COM